Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava († 1330)

(2 iunie şi 24 iunie)

Fraţi creştini, în această zi îl sărbătorim pe Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava, ocrotitor al acestei zone de nord a Moldovei, un sfânt foarte cunoscut nu numai nouă, românilor, ci cunoscut în toată lumea ortodoxă, un sfânt care în secolul al 14-lea a suferit martiriul în Cetatea Albă, mărturisind credinţa ortodoxă. Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava, ale cărui moaşte se află de şase sute de ani în ţara noastră s-a născut în cetatea Trapezunt, situată la malul Mării Negre, în jurul anului 1300, din părinţi creştini, fiind învăţat încă de mic să fie râvnitor pe calea împlinirii poruncilor lui Hristos. Ocupaţia lui era negustoria, călătorind adesea prin cetăţile şi târgurile de pe malurile Mării Negre, cunoscând astfel mulţi oameni şi locuri. Relatările despre viaţa sa ne spun că tânărul negustor era milostiv

faţă de cei lipsiţi, compătimitor al celor aflaţi în necazuri, dar şi apărător al credinţei creştine. De aceea, el s-a bucurat de o deosebită preţuire în faţa oamenilor care îl cunoşteau, ceea ce nu era pe placul anumitor negustori care îl invidiau. Odorul cel mai de preţ al mănăstirii este racla cu moaştele Sfântului Ioan cel nou, sfânt grabnic ajutător, generos şi puternic lucrător. Spre milele lui dau năvală zilnic grijile şi necazurile oamenilor. Alături de cuvioasa Parascheva, acest stâlp al nădejdii veghează cu tărie asupra Moldovei încă din anul 1402, când Alexandru cel bun i-a adus în ţară moaştele, punându-i-le într-o raclă argintată făurită de meşteri suceveni, în 1410.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 5
Slujba Sfântului marelui mucenic Ioan cel nou de la Suceava, ce s-a muncit în Cetatea Albă 8
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava 33
Acatistul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava 42
Acatistul Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava 54
Paraclisul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava 65
Imnografie 82
Vieţile Sfinţilor - Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava, care a pătimit în Cetatea Albă 83
Viaţa Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava 103
Viaţa şi nevoinţele 130
Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava - drumul spre sfinţenie 138
Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava 139
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava 144
Sinaxar - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava; Sfântul ierarh Niceta de Remesiana 145
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava; Sfântul ierarh Niceta de Remesiana 147
Sfinţii ocrotitori ai Moldovei - Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava 155
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava 158
Sfintele moaşte ale Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava 159

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Hramul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava - veche tradiţie ortodoxă naţională 168
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Bucuria readucerii moaştelor Sfântului Ioan cel nou din Polonia în Suceava 170
Moaştele Sfântului Ioan cel nou au pribegit 97 de ani 172
Sfântul Ioan cel nou de la Suceava - Minuni 176
Minunile Sfântului Ioan cel nou de la Suceava relatate în cartea lui Florin Grigorescu 177
Sfântul Ioan salvează Suceava de năvălirea cazacilor 193
Din minunile Sfântului Ioan cel nou de la Suceava 195
Minunea Sfântului Ioan cel nou de la Suceava 197
Arhimandrit Cleopa Ilie - Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, mângâietor în suferinţe şi necazuri omeneşti 199
O minune trăită de Părintele Cleopa 201
Plecarea la mănăstire a Părintelui Cleopa 202
Preot Sever Negrescu - Meditaţie la sărbătoarea Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava – Ori de câte ori ne încearcă minciuna 203
Părintele Ciprian Negreanu (Cluj-Napoca) - Predică la Sărbătoarea Sfântului Ioan cel nou de la Suceava (2010) 205
Părintele Teofan Popescu (Mănăstirea Putna) - Predică la sărbătoarea Sfântului Ioan cel nou de la Suceava (2012) 208
Predici la Sfântul Ioan cel nou de la Suceava (Video) 214
Răzvan Bucuroiu - Sfântul Ioan cel nou de la Suceava 215
Grichentie Natu - Sfântul Ioan cel nou, ocrotitorul drag al pelerinilor 220
Cătălin Acasandrei - Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava - vânzătorul de mătăsuri care nu și-a vândut credința 225
Ora de religie - Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava 229
Orthodoxwiki - Ioan cel nou de la Suceava 231
Wikipedia - Sfântul Ioan cel nou 235
Cărţi despre Sfântul Ioan cel nou 242
Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou de la Suceava 248
Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou de la Suceava 251
Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou, Suceava 262
Mănăstirea Suceviţa – Mucenicia Sfântului Ioan cel nou de la Suceava 299
Mănăstirea Voroneţ - Mucenicia Sfântului Ioan cel nou de la Suceava 303
(Foto) Viața Sfântului Ioan cel nou în frescele Voronețului 310
Icoane 316

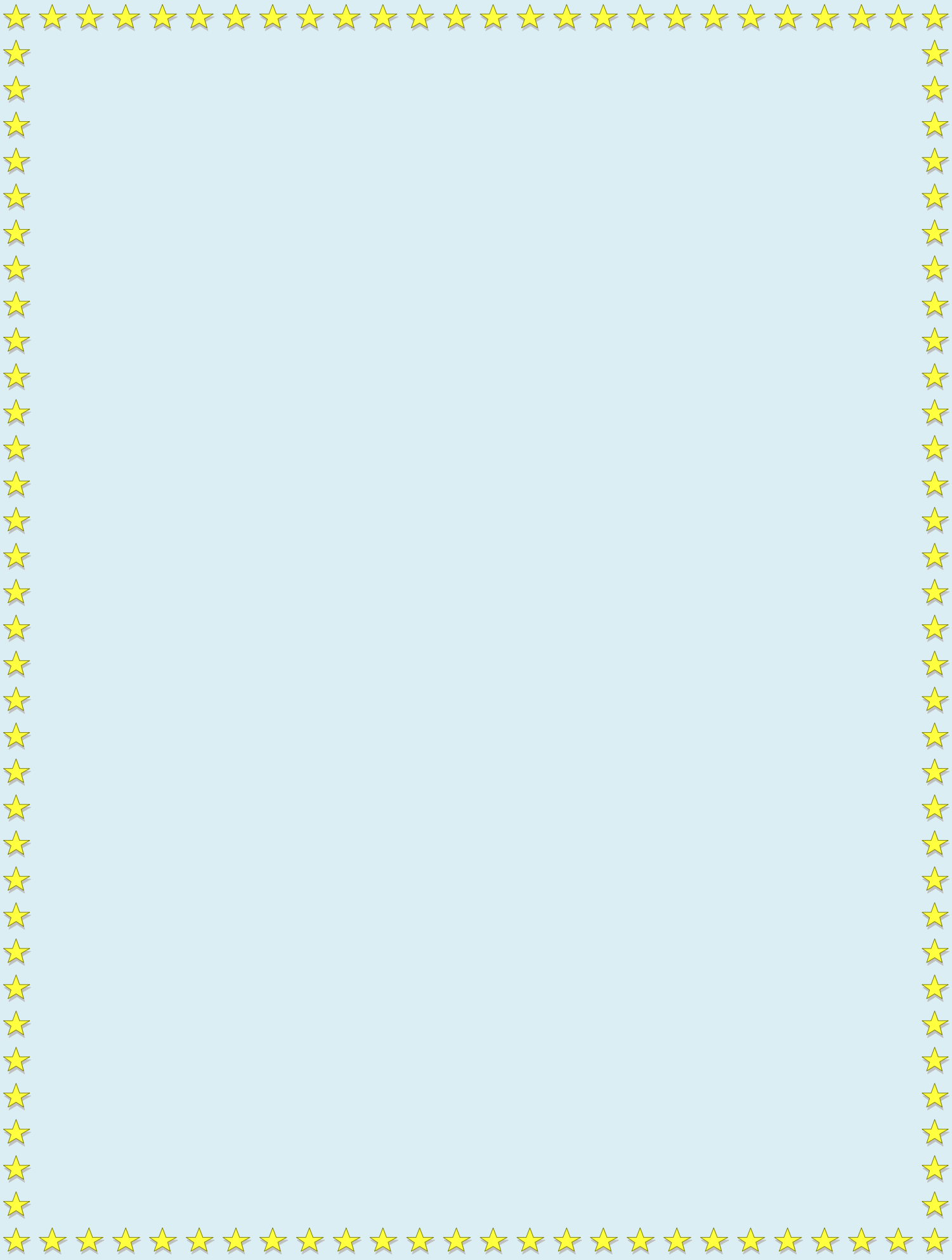

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

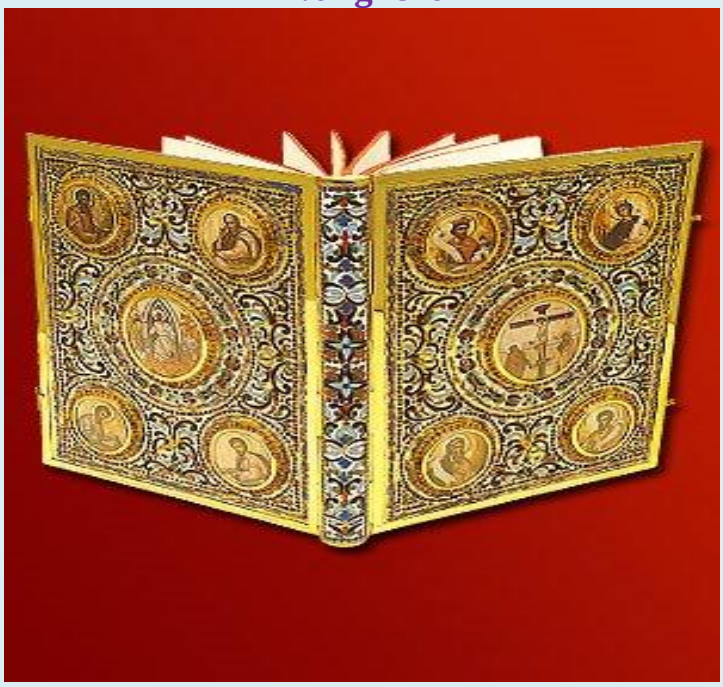

Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Apostol

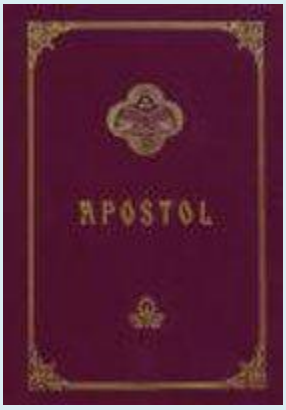

Epistola către Timotei a Sfântului apostol Pavel

Ap. II Timotei 2, 1-10

1. Tu, deci, fiul meu, întăreşte-te în harul care e în Hristos Iisus,
2. Şi cele ce ai auzit de la mine, cu mulţi martori de faţă, acestea le încredinţează la oameni credincioşi, care vor fi destoinici să înveţe şi pe alţii.
3. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos Iisus.
4. Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, ca să fie pe plac celui care strânge oaste.
5. Iar când se luptă cineva, la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s-a luptat după regulile jocului.
6. Cuvine-se ca plugarul ce se osteneşte să mănânce el mai întâi din roade.
7. Înţelege cele ce-ţi grăiesc, căci Domnul îţi va da pricepere în toate.
8. Adu-ţi aminte de Iisus Hristos, care a înviat din morţi, din neamul lui David, după Evanghelia mea,
9. Pentru care sufăr până şi lanţuri ca un făcător de rele, dar cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă.
10. De aceea toate le rabd, pentru cei aleşi, ca şi ei să aibă parte de mântuirea care este întru Hristos Iisus şi de slava veşnică.

Slujba Sfântului marelui mucenic Ioan cel nou de la Suceava, ce s-a muncit în Cetatea Albă

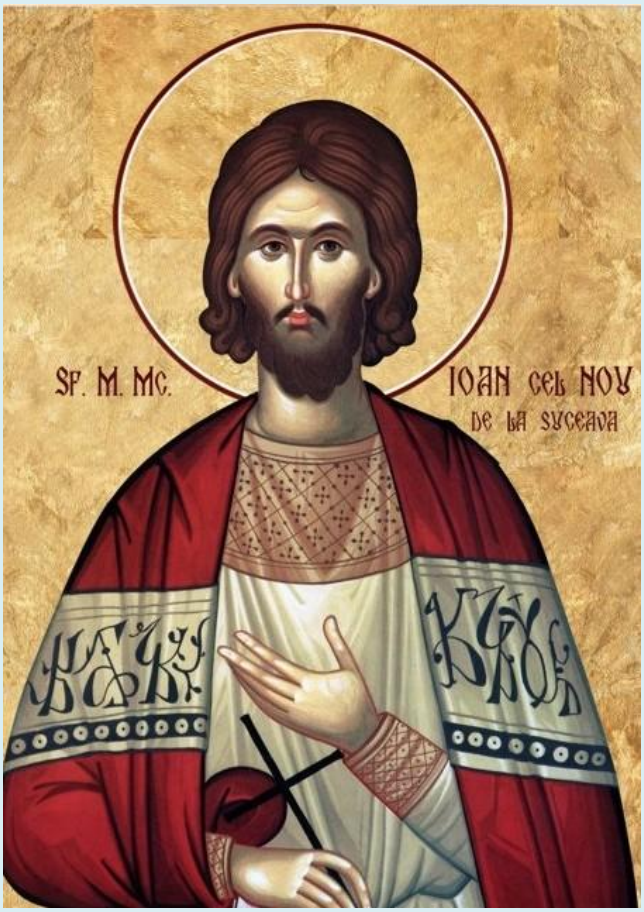

La Vecernia mică

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Pe cetaşul cereştilor puteri, şi al mucenicilor împreună pătimitor, pe ostaşul cel înţelept al evlaviei, şi pe adevăratul propovăduitor al lui Hristos, pe Ioan cel cu nume mare să-l lăudăm credincioşii bucurându-ne.

Pe neguţătorul cel prea ales, care pe cele stricăcioase cu cele nestricăcioase le-a schimbat, pe acoperământul cel tare al creştinilor, pe stâlpul cel neclintit de măgulirile muncitorilor, care spre noi de sus priveşte, cu credinţă să-l fericim.

Pe Ioan cel întâi pătimitor, pe luminatul biruitor cel ce acum nouă cu adevăratele raze ale pătimirii a răsărit, toţi să-l lăudăm bucurându-ne, şi moaştelor aceluia închinându-ne.

Slavă..., glasul 6

Veniţi toţi iubitorilor de mucenici, veniţi să alcătuim ceată, cununi de laude împletind, şi prea cinstitul cap al lui Ioan încununându-l. Căci acest mare viteaz, cu credinţa lui Hristos într-armându-se, bărbăteşte la luptă a intrat, şi pe Hristos mărturisindu-L Fiu al lui Dumnezeu şi Dumnezeu, pe Făcătorul şi Judecătorul a toate, mândria persienească până în sfârşit o a surpat, şi pe muncitorul cu răbdarea sa zdrobindu-l, mucenicilor chip şi pildă s-a făcut; şi lui Hristos acum se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

La Stihoavnă

Stihirile, glasul 2:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

De la părţile răsăritului spre apus, ca soarele ai răsărit, cu razele pătimirii, inimile tuturor şi cugetele, către minunile tale slăvite trăgându-le.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca Cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Toate neamurile cele bine cuvântătoare de la apus, duhovniceşte cu cântări dănţuiţi, pe Ioan mărindu-l, care pe voi v-a iubit.

Stih: Sădiţi fiind în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru.

Vremilor acestora de pe urmă, tu podoabă te-ai arătat, pe pătimirile mucenicilor înnoindu-le, şi până în sfârşit înşelăciunea, cea pierzătoare de suflete, prea fericite, surpându-o.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine Născătoare de Dumnezeu cu adevărat, mucenicii mărturisindu-te împreună cu Ioan slăvitul, Marie, Mireasă a lui Dumnezeu, iar noi cădem înaintea ta, iertare de păcate cerând.

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Amin.

Tropar, glasul al 4-lea: Viaţa ta pe pământ bine cârmuind pătimitorule, cu milostenii şi cu neîncetate rugăciuni şi lacrimi, şi iarăşi către pătimire bărbăteşte pornindu-le, necredinţa persienească ai mustrat. Drept aceea Bisericii te-ai făcut întărire şi creştinilor laudă, Ioane pururea pomenite.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului ***sau a Născătoarei, învierii***

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-Se întru unire neames-

tecată şi Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care, înviind pe cel dintâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Ectenia mică şi Otpustul.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm, cântăm: Fericit bărbatul... Slava dintâi. La Doamne strigat-am..., **Stihirile** praznicului 3, şi ale sfântului 5 sau de este afară de Cincizecime, cântăm numai ale sfântului pe 8, glasul al 2-lea.

Podobie: Cu ce cununi de laudă...

Cu ce cântări de laude, vom lăuda pe Ioan ? Ostaşul cel adevărat al marelui Împărat, îndrăzneţul cel luminat, mucenicul cel ales al lui Hristos. Întăritorul credinţei, pe cel răbdător întru năpaste, şi de munci neînfricoşat, celor necuraţi groaznic pedepsitor, şi credincioşilor fierbinte ajutător. Prin care Hristos dăruieşte nouă mare milă.

Cu ce cununi de laude vom încununa pe Ioan? Pe înnoitorul mucenicilor, luptătorul cel lămurit, care cu buna-credinţă a surpat pe vrăjmaşi, pe cel ce a sfinţit pământul cu sângele, şi pe domnii văzduhului i-a înfricoşat, şi cu îngerii în ceruri s-a împărtăşit, stâlpul cel cu totul de aur prin care se întăresc părţile crivăţului. Prin care Hristos pe vrăjmaşi biruieşte, cel ce are mare milă.

Cu ce glasuri bine întocmite, vom prea mări pe Ioan ? Pe vulturul cel cu înaltă zburare şi cu înţelepte cuvinte, a cărui aripi între umeri sunt aurite, trâmbiţa bunei credinţe care a răsunat Cuvântul lui Dumnezeu cel tăinuit, sabia cea ascuţită a poruncilor prooroceşti. Prin care trufia perşilor o a surpat, Hristos, cel ce are mare milă.

Cu ce cântări şi bunătăţi vom cuprinde pe Ioan cel minunat ? Care şi-a dat trupul spre răni cu zdrobire, pentru Cel ce şi-a dat spatele pentru noi la bătăi, şi sângele necruţându-l l-a vărsat, smeritu-S-a pe Sine până la chip de rob. Pe tiranul l-a tras spre mirare, prin răbdarea cea peste fire, şi cu vârtoasă împotrivire l-a ruşinat; pe care cu cunună neveştejită l-a încununat Hristos Dumnezeu; cel ce are mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea

Astăzi cu cinstită prăznuire cetele cereşti prăznuiesc, chemând pe pământeni spre veselie, întru pomenirea viteazului nevoitor, a lui Ioan celui mai tare decât diamantul. Că a slăbit mâinile celor ce munceau. Şi judecătorul gândind munci a ostenit, iar el mai presus de toate petrecea, stând ca un leu în mijlocul luptei, şi pe tiranul îngrozind cu mărturisirea lui Hristos, cu bună îndrăznire strigând: O, tirane, iată trupul meu spre muncă ! Tu dară adaugă răni destule, că mie cununi neputrede îmi va dărui Hristos; pe care Îl mărturisesc împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh.

Şi acum..., a prazniculuiui

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi Parimiile.

Din Proorocia lui Isaia citire:

Cap. 43, Vers 9.

Acestea zice Domnul: Toate neamurile s-au adunat împreună, şi se vor aduna boierii dintru ei, cine va vesti acestea întru dânşii ? Sau cele din început cine auzite le va face vouă ? Aducă-şi mărturiile sale şi să se îndrepteze şi să asculte, şi să zică adevărul. Fiţi Mie mărturii şi Eu sunt martor, grăieşte Domnul Dumnezeu. Şi pruncul pe care am ales, ca să ştiţi, şi să credeţi, şi să cunoaşteţi, că Eu sunt. Mai înainte de Mine n-a fost alt Dumnezeu şi după Mine nu va fi. Eu sunt Dumnezeu, şi nu este afară de Mine mântuitor. Eu am vestit, şi am mântuit, şi am defăimat, şi n-am fost întru voi străin. Voi Mie mărturii şi Eu martor Domnului Dumnezeu. Încă din început Eu sunt şi nu este cine să scoată din mâinile Mele. Face-voi şi cine va întoarce aceasta? Aşa zice Domnul Dumnezeu, Cel ce ne mântuieşte pe noi, Sfântul lui Israil.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 3, vers 1.

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-au întru ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-au socotit pedepsire ieşirea lor, şi mergerea de la noi sfărâmare, iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire şi puţin fiind

pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii, şi i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării Sale vor străluci, şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi, şi vor stăpâni noroade, şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul. Şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 5, vers 16

Drepţii în veci vor fi vii, şi întru Domnul plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei, şi stema frumuseţii din mâna Domnului; că cu dreapta Sa va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui şi va într-arma făptura spre izbânda vrăjmaşilor. Îmbrăca-se-va în zaua dreptăţii şi-şi va pune luişi coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită sfinţenia, şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va ridica război împreună cu Dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi din praştia mâniei cea zvârlitoare de pietre, pline vor cădea grindine. Întări-se-va asupra lor apa mării, şi râurile îi vor îneca de năprasnă. Stava împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei. Şi va pustii tot pământul fărădelegea, şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Ascultaţi dar împăraţi şi înţelegeţi, învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului. Ascultaţi cei ce stăpâniţi mulţimi şi cei ce vă trufiţi întru noroadele limbilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, şi puterea de la Cel Preaînalt.

La Litie

Stihira hramului şi ale sfântului, glasul 1:

Bucuraţi-vă toate părţile crivăţului, şi veselindu-vă săltaţi, având în mijlocul vostru steaua cea neapusă şi mult-luminoasă, care covârşeşte razele soarelui; pe Ioan cel cu numele mare, rădăcina bunei credinţe, ramura mucenicilor cea cu multă roadă şi aleasă, care mult a iubit pe Hristos, şi de la Dânsul mai mult s-a făcut iubit, şi nouă cere mare milă.

Toate neamurile creştineşti duhovniceşte săltând, lăudaţi folosul cel de obşte, întru ziua cea numită a acestui praznic, având în mijlocul vostru ca o floare cu bun

miros, trupul acestui sfânt mucenic, cel acum prea mărit cu strălucirea neputrejunii, şi vindecări dăruind patimilor sufletului şi trupului.

Săltaţi cele ale răsăritului şi ale crivăţului, şi nu gândiţi înalte, că alt soare prea slăvit s-a arătat aici, nu către apus călătorie făcând, şi pe sub pământ pornindu-se, ci către Cer suire având de la pământ, petrece cu cetele îngereşti, şi de acolo pe noi ne păzeşte, şi sfinţeşte şi cere de la Hristos mare milă.

Slavă..., glasul 5

Să trâmbiţăm cu trâmbiţă sufletească, întru pomenirea de praznic, pe Ioan ostaşul cel cu mintea viteaz, chemând cu înaltă propovăduire pe cei de primprejur, şi zicând: Iată care a pătimit pe pământ, şi acum împărăţeşte în ceruri, veniţi fraţilor, acestuia să râvniţi, şi râvnind urmaţi cu osârdie, celui ce a râvnit de s-a făcut mucenic. Iată comoara milosteniei cea bogată, veniţi împăraţi şi domni, acestuia să râvniţi, şi asemenea cununilor să vă împărtăşiţi, bogaţii şi săracii, sănătoşii şi neputincioşii, gustaţi din destul vindecări, din racla celui sfinţit, ca dintr-un izvor neputred, întru slava lui Dumnezeu, celui ce a proslăvit pe cel prea mărit.

Şi acum..., a praznicului

La Stihoavnă

Stihirile, glasul 4:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Ca un berbece cu bună numire, luciul mării ai înotat, şi jertfă vie şi însufleţită te-ai adus Mielului lui Dumnezeu, celui ce S-a junghiat pentru noi, mărite; de la care luând plata ostenelilor tale, roagă-L din nevoi şi din stricăciune să ne izbăvim, care cu credinţă şi cu dragoste săvârşim prea cinstită pomenirea ta.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Nici cruzimea tiranilor, nici bătaia toiegelor, nici zdrobirea trupului, nici curgerea sângelui, mărite, a ta tărie nu a putut de la Hristos să o întoarcă, ci mai vârtos ai strigat către muncitori: Lămuriţi-mă cu munci ca aurul în topitoare, ca să mă arăt aur lămurit, Celui ce m-a zidit.

Stih: Sădit fiind în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru.

Nici greutatea lanţurilor, nici temniţa cea cu miros greu, nici neomenirea celor ce le trăgeau, a ta bună stare de la Stăpânul tău, nu o au clătinat fericite, iar temniţa cămară luminoasă, şi lanţurile left de aur, şi târâturile cele iuţi căruţă împărătească, pentru Hristos le-ai socotit.

Slavă..., glasul 6

Răsărind razele purtătorului de chinuri, năzuind îndulciţi-vă fraţilor, că din Cer către noi nevăzut s-a pogorât, Ioan ostaşul cel ales al lui Hristos, şi masă duhovnicească înainte punând, pe toţi din destul ospătează, după cererea fiecăruia, şi să cădem cu credinţă, sărutând sfintele lui moaşte, şi cu rugăciune să zicem: Mult pătimitorule şi de trei ori fericite, întăreşte Biserica pe care o ai iubit, întru care sfintele tale moaşte a sta bine ai voit. Împreună cu cei de Dumnezeu încununaţi domnii noştri, cei ce te iubesc şi-ţi aduc daruri, păzeşte-i şi-i acoperă, cu îndrăznirea ta cea către Dumnezeu.

Şi acum..., a praznicului

La binecuvântarea pâinilor.

Troparul Sfântului, glasul 4: Viaţa ta pe pământ bine cârmuind pătimitorule, cu milostenii şi cu neîncetate rugăciuni şi lacrimi, şi iarăşi către pătimire bărbăteşte pornindu-te, necredinţa persienească ai mustrat. Drept aceea Bisericii te-ai făcut întărire şi creştinilor laudă, Ioane pururea pomenite. (de două ori)

Şi Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre. (o dată.)

Şi citire a Cuvântului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului de 2 ori. ***Slavă...,*** al sfântului, ***Şi acum...,*** iar al praznicului.

Iar de va fi în post, Troparul sfântului de 2 ori. Şi a Născătoarei, învierii.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mormântul tău sfinte, alt Siloam s-a făcut, celor ce vin cu credinţă, izvorând vindecări celor neputincioşi cu trupul, şi cu sufletul pătimaşi. Drept aceea adunându-ne astăzi, săvârşim sfântă pomenirea ta, slăvind pe unul Dumnezeul nostru. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Pe tine Maica lui Dumnezeu, Ioan purtătorul de cununi în mijlocul divanului luminat te-a mărturisit, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Unul din Treime, şi Fecioară ai rămas. Pentru aceea întru-tot lăudată, împreună cu dânsul, roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu să ne dăruiască nouă iertare păcatelor.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul 3:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Împodobit fiind cu frumuseţea mai mult decât aurul şi topazul, te-ai dăruit nouă de la Dumnezeu Ioane cinstite, trăgând ochii cei înţelegători ai tuturor, şi inimile către cunoştinţa minunilor patimii tale. Pentru aceasta cu dragoste strigăm către tine: Bucură-te, lauda noastră cea mărită.

Slavă... aceeaşi, ***Şi acum...*** a praznicului

Iar de va fi în post, a Născătoarei: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

După Polieleu, **Sedealna**, glasul 4:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Miratu-s-a tiranul, văzând întru tine răbdarea cea peste fire, primitu-te-au îngerii cu cununi împodobindu-te, ruşinatu-s-au dracii de a ta vitejie. Că cei ce socoteau cu amăgire să te surpe, aceştia au fost biruiţi şi căzuţi. S-au întărit credincioşii prin mărturisirea ta. Cela ce ai întărit pe acesta atunci, luminează sufletele noastre. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Apoi întâiul Antifon al glasului al 4-lea.

Prochimen, glasul al 4-lea: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Stih: Sădit fiind în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru vor înflori.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca

Luca: XXI, 12-19

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:
12. Păziţi-vă de oameni, pentru că ei, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.

16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul 2

Pentru rugăciunile purtătorului tău de chinuri Ioan, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira**, glasul 6: Astăzi Biserica prăznuieşte, împodobindu-se cu nevoinţele răbdătorului de chinuri, ca cu un veşmânt de mult preţ şi lăudându-se strigă: Unii ca aceştia sunt naşterea mea, unii ca aceştia sunt fiii mei, pe care mai-nainte i-am născut prin Botez, şi i-am hrănit cu frica Domnului, şi acum îi văd mucenici aleşi cu adevărat încununaţi, ca să se roage pentru lume Domnului.

Canoanele al prazniculuі, cu Irmosul pe 6. Iar de va fi în post, al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6, şi al sfântului pe 8.

Canonul mucenicului

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Ivindu-te nou mucenic fericite Ioane, lumii mai pe urmă te-ai arătat. Pentru aceea îmi dă cuvânt cu darul tău, ca să laud după vrednicie nevoinţele tale.

Stând înaintea divanului cu ochii cei înţelegători ai văzut ceata cea cinstită a mucenicilor, chemându-te pe tine Ioane cu bucurie, care cu asemenea cununi te-au împodobit.

Cu oştirea cea întru-tot minunată, a stării tale împotrivă, cele de biruinţă ai luat, asupra firii tiranului, că fiind el ruşinat desăvârşit, de aceea a încetat îndrăznirea tiranilor.

Slavă...

Îmbrăcându-te în platoşa credinţei pentru mărturisire, şi punând coiful darului cel luminat, şi cu limba cinstitelor şi dumnezeieştilor cuvinte Ioane, ca cu o sabie ai tăiat pe eparhul cel fără de minte.

Şi acum..., a Născătoarei

Muntele cel înalt, pe care l-a văzut Daniil, şi piatra care S-a tăiat din munte fără de mână, pe tine mai-nainte te-a închipuit Născătoare de Dumnezeu, că fără de bărbat ai născut nouă pe Emanuil.

Catavasia prazniculuisau: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Prin munci ca aurul în ulcea te-ai lămurit mucenice mărite, şi jertfă te-ai adus Cuvântului celui adevărat şi Împăratului puterilor, că în locul focului celui din altar, cu sabia ai fost zdrumicat.

O Stăpâne cel dintâi şi Doamne, nu s-au săturat evreii cei fărădelege, şi de prooroci ucigaşi; ci şi pe acest mucenic fiind tras fără de milă, de slugile cele necredincioase, alergând l-au junghiat.

Laţuri tindea tiranul cu cuvinte amăgitoare, către vânarea mucenicului celui prea înţelept, iar el striga către dânsul: Părăseşte-ţi mulţimea minciunilor, că eu făpturii nu mă voi închina, fără decât Făcătorului.

Slavă...

Măslin roditor în casa Dumnezeului celui viu, acum s-a arătat racla moaştelor tale, dintru care luăm vindecări de multe feluri de neputinţe, care prin tine s-au îmbogăţit, şi cu minunile tale s-au înfrumuseţat.

Şi acum..., a Născătoarei

Zis-a dumnezeiescul Iezechil: Şi va fi uşa încuiată. Şi aceasta întru tine s-a plinit, Stăpână, că întru tine S-a sălăşluit nespus, Cuvântul Părintelui, şi dintru tine născându-Se, purtător de trup S-a arătat lumii, întru amândouă păzindu-te.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sedealna sfântului glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Râvnitor fiind înţelepciunii, care este comoara bunătăţilor, din care ai şi gustat dumnezeiasca cunoştinţă. Drept aceea spre cele trecătoare fiind silit, către lupte cu nevoinţă ai stătut, răni mucenicești luând, trupului zdrobire şi vărsare de sânge, şi acum petreci întru lumina cea negrăită cu mucenicii. Pentru aceea strigăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare păcatelor să dăruiască, celor ce cu credinţă se închină sfintelor tale moaşte. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

De va fi în post, a Născătoarei: Gândesc la judecată şi mă tem, de întrebarea cea înfricoşată mă cutremur, de răspunsul Judecătorului mă spăimântez, şi de muncă mă îngrozesc şi de durerea focului, de întunericul tartarului, de scrâşnirea dinţilor, de viermele cel neadormit. Vai mie ce voi face când se vor pune scaunele, şi cărţile se vor deschide, şi faptele se vor vădi ? Atunci Stăpână ajutătoare mie să-mi fii, şi folositoare prea fierbinte, că pe tine te am nădejde eu netrebnicul robul tău.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe Scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Undiţă înşelătoare era limba tiranului, pornit fiind cu meşteşugirile vrăjmaşului, iute să prefacă sufletul cel tare. Ci în zadar s-a ostenit, că mucenicul strigă cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Ce este mie de multe cuvintele tale, şi de făgăduinţele cele trecătoare, care nebuneşte mi le zici ? Ioan striga către muncitorul. Acestea toate mai amare decât fierea sunt mie, cu dulceaţă strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Când va înflori pe trupul meu mulţimea rănilor, atunci nădăjduiesc a mă învrednici cununilor celor luminate, mucenicul zicea către pers: Nu zăbovi mai mult o păgânule, că eu strig: Slavă puterii Tale, Doamne.

Slavă...

Nicidecum nu te voi asculta o închinătorule al focului, trăgându-mă tu către pieire, Ioan grăia; ci mai vârtos cu nevoinţe voi muri pentru Cel ce a murit pentru mine, şi cu mucenicii luminat strig: Slavă puterii Tale, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei

Închipuit-a de demult călătoria lui Israil prin Marea Roşie, naşterea ta cea fără de bărbat, Împărăteasa tuturor. Că precum acela atunci a trecut neudat, aşa şi Hristos din prea curat sângele tău S-a născut, Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu, cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Slăbit-au muncitorii a bate cărnurile Sfântului, ostenit-a şi tiranul cercând să afle munci, iar el vitejeşte răbda, împodobit fiind cu rănile care le luase pentru dragostea Domnului său.

Cât este de înfricoşată şi de slăvită acea pentru Hristos împotrivirea ta, de care s-au minunat neamurile cele ce se aflase la priveală, şi ţi-au lăudat răbdarea, iar perşii s-au ruşinat împreună cu evreii, îmbrăcându-se cu ruşine.

Împrejur sta mulţime, privind ceea ce se făcea, mărite, şi tiranul şedea de faţă nădăjduind să te dobândească. Ci a greşit nebunul în deşert trudindu-se, înfricoşând pe cel neîngrozit, şi în zadar bătând diamantul.

Slavă...

Batjocorit-a nebunesca poruncă a eparhului celui rău credincios, dumnezeiescul Ioan, văzând înşelăciunea şi mândria persienească, zicând: Nu mă voi închina soarelui, făptură fiind, ci mai ales lui Dumnezeu, Celui ce a zidit pe oameni cu mâna.

Şi acum..., a Născătoarei

Sus era Cel pururea de o Fiinţă Tatălui şi Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul, iar cu noi Dumnezeu şi Om, Născătoare de Dumnezeu, prin tine pogorându-Se către a noastră smerenie, ne-a izbăvit de blestemul strămoşesc; că pe tine scară cerească te-a văzut patriarhul Iacov.

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Nicidecum nu a putut clinti turnul bunei credinţe sălbătăcia poruncitorului, nici bătaia toiegelor, nici rănile, nici moartea cea de istov.

Ochiului Heruvimilor, s-a asemănat mintea ta cea curată, că jos vitejeşte ai răbdat munci, şi sus ai vegheat Stăpânului; Care ţi-a trimis ţie cunună de biruinţă.

Săltat-au atunci luminat cetele mucenicilor văzând îndrăznirea ta, şi împreună cu îngerii privind, nevăzut te întăreau la luptă.

Slavă...

Lanţurile cele de fier, podoabă de aur le socotea Ioan mucenicul cel ales, şi împroşcările cu pietre cele de la Evrei, trepte de mergere către Cer.

Şi acum..., a Născătoarei

Luând închipuire de lâna cea plină de rouă a lui Ghedeon, mai-nainte a vestit minunea ta, că S-a pogorât ca ploaia pe lână Născătoare de Dumnezeu, Unul din Treime în pântecele tău întrupându-Se.

Condac, glasul 4:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Înotând luciul mării cu neguţătorie, de la răsărit către crivăţ te-ai nevoit, ci chemându-te Dumnezeu pe tine, precum Matei vama, şi tu neguţătoria lăsând, Aceluia ai urmat, prin sângele muceniciei, cu cele vremelnice răscumpărând cele netrecătoare, ai luat cunună de biruinţă.

Icos: Prea înţeleptul Ziditor şi Stăpânul, Domnul viei celei înţelegătoare, precum a grăit prin sfânta Sa gură, pildă pentru vie, că celor ce au lucrat în ceasul al unsprezecelea, întocmai le-a plătit ca şi celor din ceasul întâi. Acum pilda spre lucru adevărat s-a descoperit, arătându-o luminată pătimirea lui Ioan, acum după o mie de ani, l-a proslăvit cu neputrejunea, asemenea cu mucenicii cei dintâi, şi cu darul vindecărilor, că cu cele vremelnice răscumpărând cele netrecătoare, a luat cunună de biruinţă.

Sinaxar

Întru această zi, Sfântul noul mucenic Ioan de la Suceava care a mărturisit la Cetatea Albă, la anul o mie trei sute treizeci şi doi, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Ioane fericite dând tu puţin sânge cu adevărat.
Cerească împărăţie ţi-ai cumpărat.
Căci târârea capului şi tăierea lui ai suferit,
Şi nouă mult chinuitul tău trup ne-ai hărăzit.
Care este al Moldovei odor prea mare,
Şi lumii acoperământ şi zid prea tare.
În a doua zi a lui iunie pe Ioan cel lăudat,
Mână spurcată, ucigaşă de Hristos, l-a tăiat.

Acest Sfânt mucenic Ioan, a fost cu neamul din strălucita şi marea cetate Trapezonda. Care lângă mare vieţuirea având, şi pe la multe cetăţi era înotând, şi neguţătorie multă făcând.

Iar odinioară înotând el în corabie, şi adeseori văzându-l pe dânsul, vrăjmaşul diavol rugându-se lui Dumnezeu şi postindu-se, şi pe cei ce pătimeau de boli în corabie, miluindu-i şi mângâindu-i, pizmuindu-l, a ridicat asupra lui pe stăpânul corabiei care era de eresul latinesc, şi foarte nemilostiv, cumplit şi fără de omenie, vrând ca să-i împiedice lui calea mântuirii şi din credinţa cea întru Hristos să-l despartă. Deci a început Sfântul Ioan cu dânsul pe mare în corabie mergând a se prici pentru credinţă.

După aceasta au ajuns la Cetatea Albă, ce este în ţara Moldovei, fiind atunci partea aceea stăpânită de turci; şi intrând în cetate acel rău credincios corăbier, a spus ighemonului cetăţii aceleia zicând: Este, o ighemoane, un bărbat care a venit aici cu mine, şi voieşte a se lepăda de părinteasca lui predanie, şi de credinţa lui creştinească a se înstrăina, şi la credinţa voastră a se apropia, şi predaniilor voastre părtaş prea ales voieşte a fi, pentru care şi cu multe jurăminte s-a făgăduit mie, înotând pe mare. Pentru aceasta în grabă să faci pentru dânsul punerea la cale, ca să primeşti mare laudă, fiindcă este prea slăvit între cei întâi boieri ai cetăţii Trapezondei.

Acestea ighemonul auzindu-le, cu bucurie a şezut la judecată, poruncind să cheme pe mucenicul cu cinste.

Şi dacă a stătut sfântul înaintea ighemonului, a zis ighemonul către dânsul: Destule am auzit pentru tine, că voieşti a te apropia la credinţa noastră, fiindcă a noastră credinţă de cei cinstiţi cu cugetul se atinge, iar pe credinţa voastră cea creştinească,

şi vrednică de râs să o laşi, şi predaniile şi legile acelora cu luminat glas înaintea acestei adunări de noroade să le blestemi, ca şi alţii să se înveţe. Prea măreşte pe luminatul soare, şi dă cinste aceluia, şi luceafărului ce răsare înaintea lui, şi jertfe să aduci lor, pentru care mare cinste şi boierie vei primii de la împăratul.

Iar Ioan cel îndrăzneţ cu duhul, a răspuns ighemonului: Să nu fie mie a mă lepăda de Hristosul meu, însuşi Ziditorul soarelui acestuia, pe care tu, întru înşelăciune ţinut fiind, cinsteşti făptura ca pe Dumnezeu, pe cinstea lui Dumnezeu aducându-o fără de minte făpturii. Deci lasă, rogu-te ighemoane, înşelăciunea necredinţei sufletului tău ce zace întru tine, şi primeşte haina dumnezeiescului Botez, care mai mult decât soarele străluceşte, şi crede întru Domnul nostru Iisus Hristos. Căci soarele este făcut în a patra zi, cum dară de crezi în făptură?

Aceste cuvinte muncitorul auzindu-le, s-a aprins de mânie, şi a poruncit să întindă pe mucenicul la pământ, şi cu toiege ghimpoase fără de milostivire să-l bată, iar sosind seara, a poruncit să lege pe sfântul cu două lanţuri, şi să-l arunce în temniţă până dimineaţa. Iar a doua zi dimineaţa a şezut muncitorul şi judecătorul acel cu chip de fiară la judecată, şi a poruncit să aducă pe mucenicul.

Şi stând înaintea lui sfântul cu faţa luminată şi cu suflet vesel, s-a minunat muncitorul de strălucirea feţei lui, şi a început cu multă măgulire a îndemna pe mucenicul. Iar sfântul nici cât de puţin de aceasta băgând seamă, a răspuns muncitorului: Creştin sunt.

Deci muncitorul ca o fiară răcnind, a poruncit îndată să întindă pe mucenic la pământ şi mai cumplit să-l bată. La care slugile se schimbau bătând pe sfântul, iar sfântul şoptind cu buzele, făcea rugăciuni.

După aceasta a poruncit să lege pe mucenicul de coada unui cal neînvăţat şi sălbatic, şi unul din ostaşi să încalece pe el şi pe uliţele cetăţii cât va putea calul să alerge; şi aceasta făcându-se, târât a fost sfântul prin toată cetatea.

Iar un oarecare jidov batjocorind pe mucenicul, a luat o sabie şi ajungând pe sfântul îndată i-a tăiat capul; şi aşa s-a despărţit capul de la trup, lăsându-l să zacă la locul acela trupul sfântului împreună cu capul nebăgat în seamă. Şi nimeni din creştini nu îndrăznea a se atinge de moaştele mucenicului.

După aceasta în noaptea aceea multe făclii asupra moaştelor sfântului mucenic s-au văzut arzând şi trei bărbaţi luminaţi cântau cântări negrăite, cădindu-l, şi un stâlp de foc asupra trupului mucenicului se vedea; această minune mulţi o au văzut.

Iar un oarecare din jidovi a cărui casă era aproape de mult-pătimitorul trup; socotind că preoţii creştineşti voiesc a-l lua, şi îngropării a-l da, a luat un arc cu săgeată şi întinzându-l a voit să săgeteze pe unul dintr-înşii. Iar arcul şi săgeata lui s-au lipit de mâinile lui, şi aşa toată noaptea a petrecut. Iar făcându-se ziuă, minunaţii aceia bărbaţi şi făcliile, nevăzute s-au făcut.

Deci oameni de toată vârsta se adunau ca să vadă pe ticălosul acela săgetător, iar el tuturor cele ce i s-a întâmplat le spunea chiar nevrând. Apoi şi scăpare de pedeapsa sa a primit.

Şi înştiinţându-se de această minune muncitorul şi foarte temându-se, a poruncit creştinilor să îngroape trupul Sfântului, iar ei luându-l, l-au îngropat la loc cinstit.

După acestea latinul acela, care a dat pe sfântul la muncire, a voit ticălosul să-l fure, şi în patria sa să-l ducă. Deci într-una din nopţi venind cu ai săi, şi săpând locul, voia să ia moaştele.

Însă în aceiaşi noapte s-a arătat mucenicul lui Hristos, Ioan, preotului bisericii aceleia, zicându-i: Scoală degrab şi aleargă la biserică, că voiesc să mă fure. Şi îndată preotul sculându-se cu grăbire a alergat la locul acela, şi a aflat mormântul săpat şi trupul sfântului puţin de nu a fost luat. Apoi chemând pe poporul cel ortodox i-a spus cele ce se făcuse, şi toţi au dat slavă lui Dumnezeu cel ce prea măreşte pe sfinţii săi. După aceasta a pus cinstitele moaşte ale sfântului în sfântul altar aproape de sfânta masă, şi acolo a petrecut mai mult de şaptezeci de ani, şi neîncetat se arăta ziua şi noaptea feluri de vedenie asupra trupului mucenicesc.

Deci a venit aceasta la auzul bine credinciosului şi de Hristos iubitorului marelui domn Alexandru cel bun, cel ce stăpânea atunci toată Moldo-Vlahia şi partea mării aceleia, care iubitor de mucenici fiind împreună cu sfatul prea sfinţitului arhiepiscop şi mitropolit Iosif cel ce ocârmuia atunci biserica, îndată a trimis boieri cu destulă oaste la Cetatea Albă. Iar ei cu grăbire şi mare cinste au adus la dânsul sfintele moaşte ale mucenicului; şi primindu-le cu vrednică cinste dimpreună cu toţi măriţii săi boieri, şi cu mitropolitul şi cu tot clerul şi poporul, le-au pus în sfânta Mitropolie în Suceava la luminatul său scaun, care era într-acea vreme cetate domnească de scaun a Moldovei, unde feluri de tămăduiri face sfântul, încât şi până astăzi de la mormântul său se dau tămăduiri tuturor celor ce aleargă la dânsul cu credinţă.

Iar după o vreme mutându-se domnia şi Mitropolia din Suceava în Iaşi, s-au mutat şi sfintele moaşte. Iar la anul o mie şase sute optzeci şi şase pentru risipirea ce se

socotea a fi, şi prăpădenia acestor ţări, s-au mutat sfintele moaşte din Iaşi în ţara leşească cu bunăvoirea craiului Ioan Sobieschi, care se afla atunci cu oştile sale în Moldova, mergând împotriva tătarilor cu sfatul bine cinstitorului domn Constantin Cantemir, care al doilea an avea întru domnie, şi al tuturor boierilor, de Dositei mitropolitul, până ce se vor alina tulburările. Iar întoarcerea acestor sfinte moaşte a fost la anul o mie şapte sute optzeci şi trei, prin dumnezeiască pronie, care s-a făcut de împăratul Iosif al Austriei, prin rugămintea episcopului de Rădăuţi, Dositei.

A pătimit sfântul acesta pentru Hristos, la anul o mie trei sute treizeci şi doi, cu treizeci de ani mai-nainte de venirea lui Dragoş, întâiul domn al Moldovei. În Moldova s-au adus sfintele lui moaşte, cu alaiul domnesc la anul o mie patru sute doi, de binecredinciosul Alexandru voievod, întru al doilea an al domniei sale, iar în ţara leşească s-au mutat de Dositei mitropolitul, cu alai crăiesc, la anul o mie şase sute optzeci şi şase. De acolo s-a întors cu alai împărătesc, la anul o mie şapte sute optzeci şi trei. În ţara leşească a petrecut nouăzeci şi şapte de ani.

Pentru rugăciunile purtătorului tău de chinuri, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Vezi: Cel ce va voi a şti mai pe larg cele pentru sfântul acesta, să caute la vieţile Sfinţilor, în luna lui iunie în două zile, unde este scrisă viaţa, şi pentru aducerea moaştelor foarte pe larg şi acolo să citească.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Chinurile ce se aduceau ţie vrednicule de minune, ca nişte săgetături copilăreşti le-ai socotit, cântând cu bucurie: Cela ce eşti prea lăudat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Mâinile adesea tinzându-şi către tiranul, zicea Ioan: Ce te osteneşti în deşert cel ce nu ai ruşine ? Că muncindu-mă tu, haină împestrită îmi faci mie, şi moartea cunună a nemuririi.

Eu sunt cu adevărat mucenic al lui Hristos Dumnezeului nostru Celui adevărat, mucenicul striga, că târâturile le socotesc flori cu bun miros şi vărsarea sângelui, scăldătoare a Botezului.

Slavă...

Viaţa care o am în trup, de mine noapte se socoteşte, Ioan cu dragoste cugeta, degrab dar să mi se dezlege legătura trupului, ca împreună cu Hristos să moştenesc viaţa.

Şi acum..., a Născătoarei

Limba cea ritoricească a rămas fără de glas şi nemişcată, văzându-te pe tine cea plină de dar, că nu poate spune zămislirea cea negrăită a naşterii tale celei necuprinse.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Fericitu-te-au pe tine împăraţii, bine te-au cuvântat arhiereii, auzind de a ta vitejească răbdare, şi către Hristos mijlocitor câştigându-te pe tine, şi acum venind, se închină cinstitelor tale moaşte.

Tulburatu-s-au oarecând neamurile, împreună cu norodul cel călcător de lege asupra unsului şi Domnului cugetând cele deşarte, şi acum s-au adunat, perşii, adică, trăgând pe Ioan, iar evreii junghiindu-l.

Prins a fost şi ţinut de tine şi până în sfârşit surpat şarpele cel netrupesc, prin răbdarea trupului tău, şi tăria lui şi tirania cea cumplită o a stins Hristos, Cel ce S-a îmbrăcat în trup.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu rănile lui Hristos lăudându-te, către veşnicele locaşuri te-ai mutat, cu haină mohorâtă fiind îmbrăcat mucenice, care o ai vopsit din sângele tău, şi Împăratului puterilor te arăţi, dănţuind împreună cu mucenicii.

Şi acum..., a Născătoarei

Trimis a fost de demult Isaiei cărbune, care scoţându-se cu cleştele de Serafim, s-a atins de dânsul, şi păcatele i-a iertat; iar cleştele tu eşti Fecioară, care ai purtat Cărbunele cel dumnezeiesc, întru iertarea păcatelor omeneşti.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul omenesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ostaş adevărat al mărturisirii lui Hristos ai fost Ioane, şi pierzător vicleşugului acelor fără de Dumnezeu; pentru aceea şi acum cu rugăciunile tale pierde semeţia păgânească, supunându-o sub picioarele poporului nostru.

De a şi fost zdrumicată carnea sfântului tău trup, de s-a şi vărsat sângele, dar îngrozirile ce veneau asupra ta nu te-au supus. Drept aceea cu puterea ta ruşinează pe cei ce se scoală asupra noastră, şi biruitor arată pe poporul nostru.

Sfarmă arcul păgânilor nebiruitule ostaş, al celor ce se pornesc cu nedreptate asupra moştenirii tale, pe care iubindu-o o ai ales ţie, şi întăreşte sceptrul mai-marilor noştri, ca şi noi cu linişte şi cu pace să petrecem.

Slavă...

Care am dorit de luminată şi cinstită pomenirea ta, am luat şi am sărutat bucurându-ne cu duhul, şi săltând ne rugăm, fericite; locul acesta şi norodul, unde ai voit a te prea mări, păzeşte-l nevătămat, dimpreună cu conducătorii cei de Dumnezeu rânduiţi.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe care toţi proorocii în multe chipuri au vestit, prin tine Născătoare de Dumnezeu am văzut pe Dumnezeu cel desăvârşit, care S-a întrupat pentru noi şi a mântuit pe oameni de blestemul strămoşesc, roagă-L ca şi noi cu rugăciunile tale să scăpăm de veşnica gheenă.

Luminânda

Podobie: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzând, Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire.

Stând înaintea Luminii celei neapuse, fericite, împreună cu cetele mucenicilor, pe cei ce laudă pomenirea ta, mântuieşte-i de ispite cu rugăciunea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Ceea ce ai purtat Lumina cea neapusă pururea Fecioară, care luminează pe cei ce şed întru întunericul vicleşugului neştiinţei, luminează-ne şi pe noi păcătoşii, cu lumina Fiului tău.

La Laude

Stihirile pe 6, ale praznicului 3, şi ale sfântului 3. Iar de va fi în post numai ale sfântului pe 4, glasul 1.

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Prea lăudate Ioane, pe tine nici sălbătăcia tiranului, nici amăgirea cuvintelor, nici groaza muncilor, nici bătăile cele cumplite, de Hristos nu te-au despărţit, pe care din pruncie L-ai iubit; căruia te şi roagă, să dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Nu este mie nimic mai dulce, nici mai cinstit, către tiranul ai grăit Ioane, nici slava cea trecătoare, nici bogăţia cea putredă, mai vârtos decât Hristos Împăratul ceresc, pe care roagă-L să dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Asemenea s-a făcut mucenicilor, în anii cei de pe urmă, mucenicul cel de bun neam, că aprinzându-se cu râvna sufletului cel iubitor de Dumnezeu, cu patimile sale a câştigat slava cea prea bogată, şi lui Hristos se roagă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă..., glasul al 2-lea

Veniţi iubitorilor de mucenici, să ne îndulcim înţelepţeşte astăzi, din masa cea duhovnicească, care o a pus nouă mucenicul Ioan, din care şi îngerii se îndulcesc, precum a zis proorocul: Pâine îngerească a mâncat, şi sufletul împreună cu dânşii

să se desfăteze, şi nouă cere de la Mântuitorul Hristos, iertare păcatelor, celor ce cu cinste săvârşim pomenirea lui.

Şi acum..., a praznicului

Iar de este în post, a Născătoarei: Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Doxologia cea mare. Ecteniile şi Otpustul. Ceasul întâi şi Otpustul deplin.

La Liturghie

Fericirile praznicului, Cântarea cea de rând pe 4, şi ale sfântului, Cântarea a 3-a pe 4; iar de este afară de Penticostar, Fericirile din canonul sfântului, Cântarea a 3-a şi a 6-a pe 8. Prochimenul praznicului, şi al sfântului, glasul al 7-lea: Veseli-se-va dreptul de Domnul… Stih: Auzi Dumnezeule, glasul meu…

Apostolul, din Epistola către Timotei: Fiule Timotei, întăreşte-te în Darul…

Aliluia, glasul al 4-lea: Dreptul ca finicul va înflori…

Stih: Răsădit fiind în casa Domnului…

Evanghelia de la Ioan: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Acestea poruncesc vouă…

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

Sursa: Mineiul (lunile ianuarie-iulie), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2001

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava

Troparul Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava, glasul al 4-lea: Viaţa ta pe pământ bine cârmuind, pătimitorule, cu milostenii şi cu neîncetate rugăciuni şi lacrimi şi iarăşi către pătimire bărbăteşte pornindu-te, necredinţa persienească ai mustrat. Drept aceea Bisericii te-ai făcut întărire şi creştinilor laudă, Sfinte Ioane pururea pomenite.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ivindu-te nou mucenic, fericite Ioane, lumii mai pe urmă te-ai arătat. Pentru aceea dă-mi cuvânt cu harul tău, ca să laud după vrednicie nevoinţele tale.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând înaintea divanului, cu ochii cei înţelegători ai văzut ceata cea cinstită a mucenicilor, chemându-te pe tine, Sfinte Ioane, cu bucurie, care cu asemenea cununi te-au împodobit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu oştirea cea întru tot minunată, a stării tale împotrivă, cele de biruinţă ai luat, asupra firii tiranului, că fiind el ruşinat desăvârşit, de aceea a încetat îndrăznirea tiranilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îmbrăcându-te în platoşa credinţei pentru mărturisire şi punând coiful darului cel luminat şi cu limba cinstitelor şi dumnezeieştilor cuvinte, Sfinte Ioane, ca şi cu o sabie ai tăiat pe eparhul cel fără de minte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Muntele cel înalt, pe care l-a văzut Daniil şi Piatra care s-a tăiat fără de mână din munte, pe tine mai înainte te-a închipuit, Născătoare de Dumnezeu, că fără de bărbat ai născut nouă pe Emanuel.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin chinuri ca aurul în ulcea te-ai lămurit, mucenice mărite şi jertfă te-ai adus Cuvântului cel adevărat şi Împăratului puterilor, că în locul focului cel din altar, cu sabia ai fost zdrumicat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stăpâne cel dintâi şi Doamne, nu s-au săturat evreii cei fără de lege şi de prooroci ucigaşi. Ci şi acest mucenic fiind tras fără de milă, de slugile cele necredincioase, alergând l-au înjunghiat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Laţuri întindea tiranul cu cuvinte amăgitoare către vânarea mucenicului cel prea înţelept, iar el striga către dânsul: părăseşte-ţi mulţimea minciunilor, că eu făpturii nu mă voi închina, ci numai Făcătorului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măslin roditor în casa Dumnezeului celui viu, acum s-a arătat racla moaştelor tale, din care luăm vindecări de multe feluri de neputinţe, care prin tine s-au îmbogăţit şi cu minunile tale s-au înfrumuseţat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Zis-a dumnezeiescul Iezechiel: şi va fi uşa încuiată. Şi aceasta întru tine s-a împlinit, Stăpână, că întru tine S-a sălăşluit în chip de negrăit Cuvântul Părintelui şi dintru tine născându-Se, purtător de trup S-a arătat lumii, întru amândouă păzindu-te.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe Scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Undiţă înşelătoare era limba tiranului, pornit fiind cu meşteşugirile vrăjmaşului să prefacă degrabă sufletul cel tare. Dar în zadar s-a ostenit, că mucenicul striga cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ce este mie de multe cuvintele tale şi de făgăduinţele cele trecătoare, pe care nebuneşte mi le spui? - striga Ioan către chinuitor. Acestea toate mai amare decât fierea sunt pentru mine - cu dulceaţă zicea, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când va înflori pe trupul meu mulţimea rănilor, atunci nădăjduiesc a mă învrednici cununilor celor luminate, zicea mucenicul către tiran. Nu zăbovi mai mult, o păgânule, că eu strig: slavă puterii Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nicidecum nu te voi asculta, o închinătorule la foc, când mă atragi tu către pieire - grăia Ioan; ci mai vârtos cu nevoinţe voi muri pentru Cel ce a murit pentru mine şi cu mucenicii luminat strig: Slavă puterii Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Închipuit-a de demult călătoria lui Israel prin Marea Roşie, naşterea ta cea fără de bărbat, Împărăteasa tuturor. Că precum acela atunci a trecut neudat, aşa şi Hristos din preacurat sângele tău S-a născut, Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu, Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Slăbit-au chinuitorii a bate cărnurile sfântului, ostenit-a şi tiranul încercând să afle chinuri, iar mucenicul vitejeşte răbda, împodobit fiind cu rănile pe care le luase pentru dragostea Domnului său.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât este de înfricoşătoare şi de slăvită suferinţa ta pentru Hristos, de care s-au minunat neamurile care se aflau privindu-te şi ţi-au lăudat răbdarea; iar perşii s-au ruşinat împreună cu evreii, îmbrăcându-se cu ruşine.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împrejur sta mulţimea, privind ceea ce se întâmpla, mărite şi tiranul şedea de faţă nădăjduind să te dobândească. Dar a greşit nebunul în deşert trudindu-se să înfricoşeze pe cel neîngrozit şi în zadar bătea diamantul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Batjocorit-a nebunească poruncă a eparhului celui rău credincios, dumnezeiescul Ioan, văzând înşelăciunea şi mândria persienească, zicând: nu mă voi închina soarelui, care e făptură, ci mai ales lui Dumnezeu, Celui ce a zidit pe oameni cu mâna.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sus era Cel pururea de o Fiinţă cu Tatăl şi Dumnezeu, Dumnezeu-Cuvântul, iar cu noi Dumnezeu şi Om, Născătoare de Dumnezeu, prin tine pogorându-Se către a noastră smerenie, ne-a izbăvit de blestemul strămoşesc; că pe tine Scară cerească te-a văzut patriarhul Iacov.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nicidecum nu a putut clătina turnul dreptei credinţe sălbăticia poruncitorului, nici bătaia toiegelor, nici rănile, nici moartea cea de istov.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ochiului heruvimilor s-a asemănat mintea ta cea curată, că jos viteje şte ai răbdat chinuri şi sus ai vegheat Stăpânului, care ţi-a trimis ţie cunună de biruinţă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săltat-au atunci luminat cetele mucenicilor văzând îndrăznirea ta şi împreună cu îngerii privind, în chip nevăzut te întăreau la luptă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lanţurile cele de fier podoabă de aur le socotea Ioan, mucenicul cel ales şi împroşcările cu pietre cele de la evrei, trepte de mergere către cer.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Luând închipuirea de Lâna cea plină de rouă a lui Ghedeon, mai înainte a vestit minunea ta, că s-a pogorât ca ploaia pe lână, Născătoare de Dumnezeu, Unul din Treime în pântecele tău Întrupându-Se.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Plutind pe luciul mării cu neguţătorie, de la răsărit către miazănoapte te-ai nevoit şi chemându-te Dumnezeu pe tine, precum Matei vama şi tu neguţătoria lăsând, Aceluia ai urmat prin sângele muceniciei, cu cele vremelnice răscumpărând cele netrecătoare, ai luat cunună de biruinţă.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Chinurile ce se aduceau ţie, vrednicule de minune, ca nişte săgetături copilăreşti le-ai socotit, cântând cu bucurie: Cel ce eşti prea lăudat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mâinile adesea întinzându-şi către tiranul, zicea Ioan: De ce te osteneşti în deşert, tu, cel ce nu ai ruşine? Căci chinuindu-mă tu, îmi faci mie haină luminoasă şi moartea, cunună a nemuririi.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Eu sunt cu adevărat mucenic al lui Hristos Dumnezeului nostru celui adevărat, mucenicul striga, că socotesc chinurile flori cu bun miros şi vărsarea sângelui, scăldătoare a Botezului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Viaţa pe care o am în trup, o socotesc noapte, cugeta cu dragoste Ioan; degrab dar să-mi fie dezlegată legătura trupului, ca împreună cu Hristos să moştenesc viaţa.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Limba cea ritoricească a rămas fără de glas şi nemişcată, văzându-te pe tine Ceea ce eşti plină de har, că nu poate spune zămislirea cea de negrăit a naşterii tale celei necuprinse.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericitu-te-au pe tine împăraţii, te-au binecuvântat arhiereii, auzind de a ta vitejească răbdare şi către Hristos mijlocitor câştigându-te pe tine şi acum venind, se închină cinstitelor tale moaşte.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tulburatu-s-au oarecând neamurile, împreună cu poporul cel călcător de Lege, asupra unsului şi Domnului cugetând cele deşarte; şi acum s-au adunat perşii să chinuiască pe Ioan, iar evreii să-l înjunghie.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

A fost prins şi ţinut de tine şi până în sfârşit surpat şarpele cel netrupesc, prin răbdarea trupului tău şi tăria lui şi tirania cea cumplită o a stins Hristos, Cel ce S-a îmbrăcat în trup.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu rănile lui Hristos, lăudându-te, către veşnicele locaşuri te-ai mutat, cu haină mohorâtă fiind îmbrăcat, mucenice, pe care o ai vopsit din sângele tău şi împăratului puterilor te arăţi, dănţuind împreună cu mucenicii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Trimis a fost de demult lui Isaia cărbune, care, fiind scos cu cleştele de serafim, s-a atins de dânsul şi păcatele i-a iertat; iar cleştele tu eşti, Fecioară, care ai purtat Cărbunele cel dumnezeiesc, întru iertarea păcatelor omeneşti.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul omenesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ostaş adevărat al mărturisirii lui Hristos ai fost, Sfinte Ioane şi pierzător vicleşugului celor fără de Dumnezeu; pentru aceea şi acum cu rugăciunile tale pierde semeţia păgânească, supunând-o sub picioarele poporului nostru drept-credincios.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De a şi fost zdrumicată carnea sfântului tău trup, de s-a şi vărsat sângele tău, dar îngrozirile ce veneau asupra ta nu te-au supus. Drept aceea cu puterea ta ruşinează pe cei ce se scoală asupra noastră şi biruitor arată pe poporul nostru.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfărâmă arcul păgânilor, nebiruitule ostaş, al celor ce se pornesc cu nedreptate asupra moştenirii tale, pe care iubind-o ţi-ai ales-o ţie şi întăreşte pe poporul nostru, ca şi noi cu linişte şi cu pace să petrecem.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cei care am dorit după luminată şi cinstită pomenirea ta, am luat şi am sărutat bucurându-ne cu duhul şi săltând ne rugăm, fericite: locul acesta şi poporul, unde ai voit a fi prea mărit, păzeşte-l nevătămat, dimpreună cu poporul nostru, cel dreptcredincios.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe care toţi proorocii în multe chipuri L-au vestit, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, am văzut pe Dumnezeu Cel desăvârşit, care S-a Întrupat pentru noi şi a mântuit pe oameni de blestemul strămoşesc, roagă-L ca şi noi cu rugăciunile tale să scăpăm de veşnica gheenă.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Râvnitor ai fost înţelepciunii, care este comoara bunătăţilor, din care ai şi gustat dumnezeiasca cunoştinţă. Drept aceea spre cele trecătoare fiind silit, către lupte cu nevoinţă ai stat, răni mucenicеşti luând, trupului zdrobire şi vărsare de sânge şi acum petreci întru lumina cea negrăită cu mucenicii. Pentru aceea strigăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de păcate să dăruiască celor ce cu credinţă se închină sfintelor tale moaşte.

Iar de va fi Post:

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Gândesc la judecată şi mă tem, de întrebarea cea înfricoşătoare mă cutremur, de răspunsul Judecătorului mă spăimântez şi mă îngrozesc de chin şi de durerea focului, de întunericul iadului şi de scrâşnirea dinţilor, de viermele cel neadormit. Vai mie, ce voi face când se vor pune scaunele şi cărţile se vor deschide şi faptele se vor vădi? Atunci, Stăpână, ajutătoare mie să-mi fii şi folositoare prea fierbinte, că pe tine te am nădejde eu netrebnicul robul tău.

Acatistul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava

Acatistul Sfantului Ioan cel nou de la Suceava - Arhidiacon Vlad Rosu:
https://www.youtube.com/watch?v=dm48wHX6a7o

Acatistul Sfantului Ioan cel nou de la Suceava:
https://www.youtube.com/watch?v=5ldP4_ci19g

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Apărătorul şi sprijinitorul creştinătăţii, împotrivitorului şi surpătorului păgânătăţii, mucenicului celui de curând arătat, ostaşului lui Hristos celui adevărat, care ca un soare Bisericii răsăritului a strălucit şi pe credincioşi de veselie i-a umplut, toţi acum din suflet cântări de mulţumire şi de laudă să-i aducem, şi cu dorire să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice a lui Hristos!***

Icosul 1

Îngerilor iubită şi plăcută a fost şi mai înainte de pătimire, vieţuirea ta, purtătorule de chinuri al lui Hristos, Ioane. Căci cu trup material îmbrăcat fiind, viaţă îngerească pe pământ ai vieţuit, cu milostenii şi cu neîncetate rugăciuni, apoi şi cu chinuri. Pentru aceasta noi, după vrednicie, aceste laude aducem ţie:
Bucură-te, că prin postirile şi rugăciunile tale cele necontenite, îngerilor te-ai asemănat;
Bucură-te, că prin milosteniile şi lacrimile tale pe demoni i-ai înfricoşat;
Bucură-te, că pe cei întristaţi i-ai mângâiat;
Bucură-te, că pe cei bolnavi i-ai ajutat;
Bucură-te, că în trup muritor te-ai arătat înger pământesc;

Bucură-te, căci cu mintea ai fost om ceresc;
Bucură-te, că din părinţi bine credincioşi ai răsărit;
Bucură-te, că dreapta credinţă până la sfârşit ai păzit;
Bucură-te, că din cetatea vestită Trapezunda ai ieşit;
Bucură-te, că prin toate faptele bune desăvârşit te-ai împodobit;
Bucură-te, că pe mare, neguţător iscusit ai fost;
Bucură-te, că neguţătoria sufletului bine ai chibzuit;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Văzând, mucenice al lui Hristos, viclenia diavolului cea măiestrită asupra ta, prin cel de altă credinţă, ca să te depărteze de la dreapta credinţă, şi cu înţelepciunea dată ţie de la Dumnezeu, pricepând măiestriile lui, neprins de dânsele ai rămas cu harul Celui Preaînalt; pentru aceea ai şi cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Cunoscând clevetirea ereticului Reiz, de trei ori fericite, adusă asupra ta la eparhul Cetăţii Albe, cel de credinţă otomană, cum că te-ai lepădat de adevărata credinţă creştinească, măcar că acela a te ademeni la aceasta în tot chipul s-a silit, tu nicidecum nu te-ai lăsat a fi biruit; pentru aceea după cuviinţă auzi de la noi acestea:
Bucură-te, că pe Reiz de mincinos l-ai vădit;
Bucură-te, că tu ca un turn ai rămas neclintit;
Bucură-te, că momirile eparhului întru nimic le-ai socotit;
Bucură-te, că toţi cei ce au văzut acestea, folos au câştigat;
Bucură-te, că soarelui şi luceafărului a jertfi nu ai voit;
Bucură-te, căci cu aceasta pe păgânul Cadiu l-ai dispreţuit;
Bucură-te, căci creator al acestora pe singurul Dumnezeu cel în Treime L-ai mărturisit;
Bucură-te, că n-ai primit a defăima;
Bucură-te, că pe acestea le-ai numit planete, iar nu Dumnezeu;
Bucură-te, că de aici s-a pornit tiranul spre a te chinui;
Bucură-te, că ai mustrat pe erarhul înaintea tuturor;
Bucură-te, că pe el mai vârtos a se pleca ţie l-ai îndemnat;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 3-lea

De puterea harului Sfântului Duh fiind întărit, cu multă îndrăzneală către ighemonul ai grăit, viteazule ostaş al lui Iisus: „***Nu crede, o tirane, că eu mă voi lepăda vreodată de Hristosul meu, şi că mă voi închina făpturii mai degrabă decât***

Creatorului; să nu-mi fie mie aceasta cât timp voi respira aerul acesta"; pentru care şi cu mare glas ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Erai, o purtătorule de chinuri al lui Hristos, când acestea le ziceai către eparhul, vesel la faţă, şi fără de sfială sau frică; iar el, nemaiputând răbda şi de mânie aprinzându-se, a poruncit să fie aduse înaintea lui toiege multe, şi de haine să fii dezbrăcat; dar tu, ca şi cum altul ar fi fost, aşa te aflai; pentru aceasta şi noi unele ca acestea grăim către tine:

Bucură-te, că văzând toiegele acelea, nicidecum nu te-ai temut;
Bucură-te, că din vederea acelora mai tare te-ai împotrivit tiranului;
Bucură-te, că te-ai dezbrăcat de haine stricăcioase;
Bucură-te, că te-ai îmbrăcat în porfiră nepieritoare în ceruri;
Bucură-te, că ai fost ameninţat cu chinuri de moarte;
Bucură-te, că tiranul mai cumplit s-a întărâtat, pentru că tu nu ai băgat în seamă acestea;
Bucură-te, că ai înfruntat pe acesta înaintea tuturor celor ce erau de faţă;
Bucură-te, că pe tine te-ai mărturisit rob adevărat al lui Dumnezeu;
Bucură-te, că bine ai ţinut aşezămintele, pe care le-ai învăţat de la părinţii tăi;
Bucură-te, că n-ai primit a aduce jertfă zeilor ighemonului;
Bucură-te, că ai zis păgânului să nu întârzie de a te chinui;
Bucură-te, căci cu aceasta te-a trimis mai degrabă la Împărăţia cerurilor;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Creatorului mai ales decât creaturii ai zis, cu suflet vitejesc, o mult-pătimitorule, că te vei închina; pentru aceasta tiranul cel păgân, auzind astfel de cuvinte de la tine şi pierzând nădejdea a te îndupleca la voia sa, nebuneşte s-a aprins de mânie sălbatică şi a început să te chinuiască. Iar tu, mucenice al lui Hristos, bărbăteşte răbdând, cu veselie Celui ce te întărea pe tine ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Inimă de diamant având, când ai pătimit pentru dragostea celui dorit de tine, fericite al lui Hristos mucenice, întru nimic ai socotit chinurile, cu harul Lui fiind întărit; pentru aceea, ca peste o aspidă înveninată ai călcat, şi ai alergat spre mai cumplite chinuri cu bucurie; pentru care şi de la noi auzi acestea:

Bucură-te, că ai fost aşternut gol pe pământ spre chinuire;
Bucură-te, că ai avut ochii minţii sus la cer;
Bucură-te, căci cu toiege noduroase fără de milă fiind bătut, n-ai slăbit;
Bucură-te, căci chinuitorii, cumplit bătându-te, au obosit;

Bucură-te, că vitejeşte ai răbdat să-ţi fie trupul zdrobit în bucăţi;
Bucură-te, căci cu aceasta şi mai mult la mânie ai întărâtat pe tiranul;
Bucură-te, că de multe bătăi, cărnurile lipite pe toiege au fost aruncate sus în aer;
Bucură-te, căci cu aceasta ai adunat pe îngeri spre a se minuna;
Bucură-te, că ai roşit cu sângele tău pământul;
Bucură-te, căci cu aceasta ai strivit pe satana sub picioarele tale;
Bucură-te, că pentru aceasta i-ai mulţumit stăpânului Hristos;
Bucură-te, că El te-a întărit a suferi alte chinuri mai cumplite;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 5-lea

Auzindu-te cei ce te chinuiau, fiii pierzării, pe tine, mucenice, rugându-te lui Dumnezeu, s-au umplut de mai multă mânie şi mai cumplit te-au schingiuit încât şi glasul ţi-a lipsit; iar tu, răbdătorule de chinuri, suferind cu bărbăţie chinul acesta, lui Hristos celui ce te-a împuternicit, din adâncul inimii ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cu lanţuri de fier din porunca ighemonului fiind legat, ostaşule a lui Hristos, Ioane, ai fost aruncat în temniţă, şi păstrat spre mai cumplite chinuri; şi tot trupul tău de bătăi fiind sfărâmat, a doua zi iarăşi la judecată ai fost adus; dar, stând înaintea tiranului cu faţa veselă, păgânul Cadiu s-a mirat foarte şi s-a spăimântat. Pentru aceea şi noi cu laude ca acestea te întâmpinăm:
Bucură-te, că pentru Hristos ai fost legat cu lanţuri de fier;
Bucură-te, căci cu acelea ai înfricoşat de tot pe diavolul;
Bucură-te, că ai locuit în temniţă întunecoasă, închis fiind acolo;
Bucură-te, că după aceea te-ai sălăşluit în Raiul cel luminos;
Bucură-te, căci cu răni cumplite peste tot trupul fiind rănit, vesel te-ai arătat;
Bucură-te, că de aceasta păgânul tiran s-a minunat foarte;
Bucură-te, că nu ai purtat grijă de vindecarea rănilor trupului tău;
Bucură-te, că prin aceasta sufletul tău mai frumos a înflorit;
Bucură-te, că omul tău cel din afară s-a stricat;
Bucură-te, că omul tău cel dinăuntru a luat acum mai bună înnoire;
Bucură-te, că tiranul a pregătit şi alte chinuri mai cumplite împotriva ta;
Bucură-te, că şi pe acelea tu le-ai primit cu dragoste;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 6-lea

Având în minte bunătăţile, pe care vrei să le dobândeşti, mucenice a lui Hristos, vrednicule de laudă, înţelepţeşte ai răbdat toate schingiuirile, ruperile şi sfâşierea cărnurilor; pentru aceea tiranul, umplându-se nebuneşte de şi mai multă mânie, şi

răcnind ca o fiară sălbatică, a poruncit ca iarăşi să fii chinuit mai cu asprime şi fără de cruţare să fii bătut. Iar când se făceau acestea, tu cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Atât de cumplit şi fără de cruţare ai fost bătut, răbdătorule de chinuri al lui Hristos, mucenice, încât şi cele dinăuntru ale tale s-au rupt; iar cei ce te chinuiau pe tine, obosind de atâta cruntă bătaie, se schimbau unii după alţii; dar tu, viteazule ostaş al lui Hristos, nicidecum nu ţi-ai schimbat gândul de la doritorul tău Iisus; ci te rugai Lui mai cu dinadinsul în adâncul inimii tale, ca să-ţi dea răbdare până la sfârşit. Pentru aceasta şi noi, ajutaţi fiind de rugăciunile tale, glăsuim unele ca acestea:
Bucură-te, că tu nu ai pierdut răbdarea, cu cruzime fiind bătut pentru Hristos;
Bucură-te, că au obosit chinuitorii, cei ce te băteau;
Bucură-te, că aceia, ostenind, se schimbau unii după alţii;
Bucură-te, că mintea ta stă la Dumnezeu, cel ce te întărea;
Bucură-te, că trupul tău a fost rănit şi sfâşiat până la cele dinăuntru;
Bucură-te, că Hristos cu darul Sfântului Duh te-a cercetat din înălţime;
Bucură-te, că toţi cei adunaţi la acea privelişte, au înfruntat pe judecător, pentru o cruzime ca aceea;
Bucură-te, că din cer ţi-ai ţesut ţie haină nefăcută de mână;
Bucură-te, căci chinuitorii s-au săturat de a mai bate cinstitul tău trup;
Bucură-te, căci credincioşii s-au umplut de multă jale, văzându-te pe tine;
Bucură-te, că ai simţit pe trupul tău rănile lui Hristos;
Bucură-te, că şi El ţi-a gătit ţie cununa neveştejită în ceruri;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 7-lea

Nemaiavând păgânul tiran nici un fel de chin, o, de trei ori fericite mucenice, a poruncit să fie adus un cal neînvăţat şi sterp, şi sfintele tale picioare să fie legate tare de coada lui şi să te poarte şi să te târască pe toate străzile cetăţii; iar tu, ostaşule al lui Hristos, aşa fiind târât, te-ai făcut privelişte îngerilor şi oamenilor şi cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Străin cu adevărat şi neobişnuit chin ţi-a născocit ţie, pătimitorule al lui Hristos, păgânul Cadiu. Că târât fiind tu de cal în fuga mare pe la locurile cele aspre ale cetăţii, bucăţi de carne din trupul tău pe pietre rămâneau, capul ţi se zdrobea şi credincioşii cei ce te priveau s-au umplut de multă jale. Iar tu, având mintea ridicată către Dumnezeu, în taină te rugai Lui; de acestea noi robii tăi minunându-ne, laude ca acestea aducem ţie:

Bucură-te, că prin chinuirea ta cea cumplită te-ai făcut mărturisitor al Sfintei Treimi;
Bucură-te, că prin răbdarea ta cea cu tărie te-ai arătat întemeietor al dreptei credinţe;
Bucură-te, că aprins ai fost de focul dragostei celei negrăite către Dumnezeu;
Bucură-te, că pentru Dânsul ai suferit sfărâmarea trupului tău;
Bucură-te, că te-ai făcut pricină de veselie îngerilor;
Bucură-te, că ai fost tristă privire credincioşilor;
Bucură-te, că trântit fiind pe pietre capul tău cel sfânt s-a zdrobit pentru Hristos;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale s-a strivit de tot capul balaurului cel nevăzut;
Bucură-te, că pământul ca o boia s-a vopsit cu sângele cel curs din tine;
Bucură-te, că în Împărăţia cerurilor Hristos cununa acum ţi-a dăruit;
Bucură-te, că pentru Dânsul pe pământ ai pătimit;
Bucură-te, că împreună cu Dânsul în împărăţia Lui te-ai sălăşluit;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 8-lea

Văzându-te, mucenice al lui Hristos, neamul cel rău credincios, când erai târât de cal pe străzile lor, unii te luau în batjocură, alţii îşi strâmbau feţele lor şi aruncau în tine cu ce aveau în mână, alţii făceau râs şi lucruri necuviincioase. Iar tu, viteazule ostaş, toate acestea cu bucurie şi cu mulţumită le răbdai, pentru cel ce te întărea pe tine, cântând neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul având pe Iisus în sufletul şi mintea ta, purtătorule de chinuri, şi luptele tale fiind acum spre sfârşit, unul din cei ce te batjocurea, în casa sa alergând şi o sabie goală apucând, cu dânsa a tăiat cinstitul şi sfântul tău cap şi astfel luminat ţi-ai dat sufletul în mâinile Celui dorit de tine; pentru care sfârşit auzi şi de la noi acestea:
Bucură-te, că ai luat de la oameni înfruntare şi defăimare pentru Hristos;
Bucură-te, căci cu acestea ai urmat lui Iisus, cel defăimat de ei;
Bucură-te, că ai fost lovit de ei, cu orice li se întâmplase a avea în mâini;
Bucură-te, că şi Hristos tot aşa a pătimit pentru noi păcătoşii;
Bucură-te, că neamul cel rău credincios cu sabia a tăiat cinstitul tău cap;
Bucură-te, că şi Iisus a încununat cu strălucită coroană sfântul tău creştet;
Bucură-te, că nevoinţa ta cea mucenicească acum s-a săvârşit;
Bucură-te, că eşti prea mărit împreună cu mucenicii în locaşurile cele cereşti;
Bucură-te, că acum noi credincioşii te avem pe tine mijlocitor prea fierbinte către Dumnezeu;
Bucură-te, că rugăciunile tale către Dânsul sunt bine primite;
Bucură-te, că amintirea ta se serbează în toată Biserica;

Bucură-te, că numele tău este mărit de toţi cei drept-credincioşi;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 9-lea

După tăierea cinstitului tău cap şi după despărţirea sfântului tău suflet de trup, mucenice prea lăudate, trupul tău zăcea împreună cu capul cel tăiat, neîngropat şi în seamă nebăgat. Iar noapte făcându-se, o minune prea mărită s-a văzut: asupra moaştelor tale ardeau făclii în chip de stâlp până la cer şi bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte albe cădeau împrejurul trupului tău şi cântau cuvinte de negrăit, cu care împreună şi tu cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritorii cu frumoase cuvinte nu pot spune cântările pe care le cântau îngerii împrejurul moaştelor tale, mucenice de trei ori fericite; iar un oarecare iudeu, auzindu-i şi părându-i-se că sunt oameni pământeşti, a luat un arc şi a încercat a săgeta într-înşii; dar nimic n-a izbutit, ci mai vârtos s-a făcut vrednic de plâns în vederea tuturor. Pentru aceasta şi noi de o minune ca aceea, spăimântându-ne, grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, că de îngeri te-ai învrednicit a fi petrecut;
Bucură-te, că Hristos a privit din cer spre moaştele tale;
Bucură-te, că deasupra moaştelor tale s-a văzut stâlp de foc până la cer;
Bucură-te, că minunea aceasta a înspăimântat pe mulţi;
Bucură-te, că iudeul acela a fost pedepsit de puterea dumnezeiască;
Bucură-te, că aceasta s-a făcut spre mai mult laudă a moaştelor tale;
Bucură-te, că tot poporul a alergat să privească pe iudeul acela;
Bucură-te, că după mărturisirea lui, înaintea tuturor, a fost dezlegat de pedeapsă;
Bucură-te, că tiranul, fiind înştiinţat de această minune, s-a temut foarte;
Bucură-te, că din această pricină a poruncit creştinilor să te înmormânteze;
Bucură-te, că, îngropat fiind, Biserica a primit cinstitul tău trup;
Bucură-te, că sfântul tău suflet s-a odihnit în locaşurile cele cereşti;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 10-lea

O, mucenice mult pătimitorule, pârâşul şi vânzătorul tău, vrând într-una din nopţi să fure cinstitul şi prea chinuitul tău trup, şi la patria sa să-l ducă, tu ostaşule a lui Hristos, te-ai arătat degrabă în somn preotului bisericii aceleia şi de aceasta l-ai înştiinţat; iar el îndată a alergat la biserică şi cinstitele tale moaşte din mâinile lui le-a apucat; pentru care, bucurându-se, a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Preţioasele şi sfintele tale moaşte, prin purtarea ta de grijă, mucenice a lui Hristos, scăpând neluate de cei de alt neam, înăuntrul altarului au fost duse şi aşezate lângă sfânta masă, unde totdeauna pentru mântuirea noastră se jertfeşte Mielul lui Dumnezeu, căruia şi tu te-ai adus jertfă; credincioşii fiind înştiinţaţi de aceasta au lăudat pe atotputernicul Dumnezeu, cel ce măreşte pe sfinţii Săi, cu care şi noi cântări de laude ca acestea îţi aducem ţie:

Bucură-te, că cinstitele tale moaşte au scăpat nefurate şi nevătămate;
Bucură-te, că cei de alt neam au fost alungaţi cu ruşine şi deşerţi;
Bucură-te, că înăuntrul altarului moaştele tale au fost aşezate de preoţii Bisericii;
Bucură-te, căci credincioşii s-au bucurat de aceasta;
Bucură-te, că acolo au fost săvârşite neîncetate minuni printr-însele;
Bucură-te, că şi demonii au fost alungaţi din mulţi oameni;
Bucură-te, că uneori s-a arătat stâlp de foc din cer deasupra lor;
Bucură-te, că alte ori şi îngerii s-au pogorât spre dânsele;
Bucură-te, că uneori din ele a ieşit bună mireasmă de negrăit;
Bucură-te, că prin ele s-au tămăduit toate felurile de boli;
Bucură-te, că pretutindeni a străbătut vestea minunii ce s-a făcut;
Bucură-te, că Dumnezeu bine a voit ca vestirea ta să ajungă şi până la marginile pământului;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 11-lea

Împodobite fiind cu harul de tot felul de minuni cinstitele şi sfintele tale moaşte, mucenice al lui Hristos, vrednicule de laudă, toţi dreptcredincioşii le cinstesc şi le sărută. Pentru aceea tu, având îndrăzneală către Dumnezeu, Stăpânul tuturor, mijloceşte acestora, de la Dânsul în viaţa aceasta sănătate trupească şi în veacul ce va să fie mântuire sufletească, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Făclie cu totul luminoasă fiind cinstitele tale moaşte, mucenice mult chinuite, pusă în sfeşnicul Bisericii şi luminând mult timp partea locului unde ai pătimit, după aceea, prin vrerea lui Dumnezeu şi prin stăruinţa unui drept credincios domn, în ţara Moldovei adusă fiind, neîncetat luminează şi raze de minuni, spre toţi cei ce aleargă la ele cu credinţă, revarsă. Pentru aceea şi noi de acelaşi dar împărtăşindune, grăim ţie:

Bucură-te, rază a luminii celei neînserate şi gânditoare;
Bucură-te, că peste toate părţile cele de sub cer eşti luminător;
Bucură-te, luceafăr prea luminos al zilei celei neînserate;
Bucură-te, că şi la noi prin oarecare iconomie ai fost adus din altă parte;
Bucură-te, că şi acolo multă vreme razele ţi-au strălucit;

Bucură-te, că iarăşi înapoi ai venit prin vrerea lui Dumnezeu;
Bucură-te, smirnă totdeauna bine mirositoare în Biserica lui Hristos;
Bucură-te, că împărtăşeşti de bună mireasmă pe toţi cei ce aleargă la tine;
Bucură-te, vas de mir neîmpuţinat şi de nenumărate vindecări încăpător;
Bucură-te, că împarţi îndeajuns tuturor celor ce au trebuinţă;
Bucură-te, că Împăratul cerurilor a vărsat peste tine slavă şi mare cuviinţă;
Bucură-te, că ne-ai îndestulat şi pe noi de darul tămăduirilor a tot felul de neputinţe;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 12-lea
Dar luând de la Dumnezeu, întru tot lăudate şi mult-pătimitorule mucenice, vindeci pe toţi de tot felul de boli, nu numai trupeşti, ci şi sufleteşti; iar acum, stând înaintea lui Hristos, celui ce te-a întărit pe tine spre pătimire, nu înceta mijlocindu-ne mântuire sufletească şi nouă celor ce cu dragoste şi cu multă cucernicie serbăm amintirea ta şi cântăm neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Lăudând, cântând şi fericind chinurile tale cele cu multă durere, răbdarea cea până în sfârşit, vitejia şi bărbăţia cea nebiruită ce ai arătat în trupul cel ca de diamant, pe care Hristos puitorul de nevoinţă l-a prea slăvit în cer şi pe pământ, şi nouă nevrednicilor ni l-a dăruit, Sfinte mare mucenice Ioane, grăim ţie acestea:
Bucură-te, că eşti împreună locuitor şi petrecător cu oştile îngereşti;
Bucură-te, că eşti dus şi cu dragoste petrecut la locaşurile cele cereşti de cetele mucenicеşti;
Bucură-te, că eşti încununat cu mărire de însăşi mâna Împăratului Hristos;
Bucură-te, că Însuşi Domnul te-a luat pe tine la repaosul cel veşnic după multele pătimiri;
Bucură-te, că ţi-ai adunat comoară nejefuită în ceruri;
Bucură-te, că ai agonisit plată multă acum întru strălucirile sfinţilor;
Bucură-te, că în încercări şi nevoi eşti nouă tare ajutător;
Bucură-te, că eşti fierbinte solitor bucuriei şi slavei celei veşnice;
Bucură-te, că eşti izvor nedeşertat de vindecări neputincioşilor;
Bucură-te, că eşti o curgere neîncetată de mângâieri celor întristaţi;
Bucură-te, că prin tine avem nădejde a fi scăpaţi de toate relele întâmplări vătămătoare şi nefolositoare;
Bucură-te, că prin tine aşteptăm a dobândi bunătăţile cele de-a pururea fiitoare;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, mult-pătimitorule al lui Hristos, Sfinte şi mare mucenice Ioane, primind această umilă rugăciune a noastră, ce se aduce ţie acum din inimă, ne izbăveşte pe noi de toate vătămările sufleteşti şi trupeşti, de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi şi de chinul cel veşnic, cu rugăciunile tale cele bine primite de Dumnezeu, ca împreună cu tine în veacul ce va să fie, în locaşurile sfinţilor, să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1

Îngerilor iubită şi plăcută a fost şi mai înainte de pătimire, vieţuirea ta, purtătorule de chinuri al lui Hristos, Ioane. Căci cu trup material îmbrăcat fiind, viaţă îngerească pe pământ ai vieţuit, cu milostenii şi cu neîncetate rugăciuni, apoi şi cu chinuri. Pentru aceasta noi, după vrednicie, aceste laude aducem ţie:
Bucură-te, că prin postirile şi rugăciunile tale cele necontenite, îngerilor te-ai asemănat;
Bucură-te, că prin milosteniile şi lacrimile tale pe demoni i-ai înfricoşat;
Bucură-te, că pe cei întristaţi i-ai mângâiat;
Bucură-te, că pe cei bolnavi i-ai ajutat;
Bucură-te, că în trup muritor te-ai arătat înger pământesc;
Bucură-te, căci cu mintea ai fost om ceresc;
Bucură-te, că din părinţi bine credincioşi ai răsărit;
Bucură-te, că dreapta credinţă până la sfârşit ai păzit;
Bucură-te, că din cetatea vestită Trapezunda ai ieşit;
Bucură-te, că prin toate faptele bune desăvârşit te-ai împodobit;
Bucură-te, că pe mare, neguţător iscusit ai fost;
Bucură-te, că neguţătoria sufletului bine ai chibzuit;
Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!

Condacul 1

Apărătorul şi sprijinitorul creştinătăţii, împotrivitorului şi surpătorului păgânătăţii, mucenicului celui de curând arătat, ostaşului lui Hristos celui adevărat, care ca un soare Bisericii răsăritului a strălucit şi pe credincioşi de veselie i-a umplut, toţi acum din suflet cântări de mulţumire şi de laudă să-i aducem, şi cu dorire să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice a lui Hristos!***

(Sursa: Acatistier, Editura Biserica Ortodoxă Alexandria, pag. 524)

Acatistul Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava

prăznuire, 2 iunie şi 24 iunie

Sfântul Ioan cel nou este un mucenic ce a „zguduit” lumea şi a confruntat încă o dată Creştinismul cu „păgânismul”, într-un moment când se credea „încheiată” această „luptă”. Mai mult, se evidenţiază în plus taina creştină ca sfinţenie „posibilă” asemănătoare sfinţilor mari tradiţionali. Este o „mărturie” a unei „actualizări harismatice” creştine, lucrătoare în permanenţă.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice:

Tropar (glas 4): „Viaţa ta pe pământ bine cârmuind, pătimitorule cu milostenii şi cu neîncetate rugăciuni şi lacrimi, şi iarăşi către pătimire bărbăteşte pornindu-te, necredinţa persienească ai mustrat. Drept aceea, Bisericii te-ai făcut întărire şi creştinilor laudă, Sfinte mare mucenice Ioan cel nou de la Suceava, pururea pomenite”.

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu: „Taina cea din veci ascunsă şi de Îngeri neştiută...” (glasul 4)

Doamne miluieşte (de 3 ori).

Slavă… Şi acum…

Psalmul 50, apoi:

Condacul 1

S-a înspăimântat lumea de sângeroasa mucenicie a celui ce pentru iubirea lui Hristos, jertfă s-a făcut cu marea mărturisire ce păgânătatea a ruşinat, căruia şi noi cu cinstire cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!***

Icosul 1

Nimic nu este mai sfânt în această lume ca iubirea de Hristos, şi nimic mai de cinste ca jertfa crucii, care înalţă totul până la cele mai de sus:
Bucură-te, Sfinte Ioane, iubitorule de Hristos;
Bucură-te, Sfinte Ioane, iubitorule cel mare;
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul Dragostei cereşti;
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul dăruirii pământeşti;
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul jertfei creştine;
Bucură-te, darul dus la altar;
Bucură-te, noul sfânt creştin;
Bucură-te, noul nume de icoană;
Bucură-te, Sfinte Ioane, încă o sărbătorire;
Bucură-te, Sfinte Ioane, o nouă închinare;
Bucură-te, Sfinte Ioane, o nouă „scară” de la Pământ la Cer;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 2-lea

De neam bine credincios, din părinţi cinstitori ai Bisericii creştine, de tânăr ai crescut în virtutea cea bună şi negustor făcându-te şi neguţătoria cea sfântă ai săvârşit, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Şi toate erau binecuvântate cu darul iubirii de Hristos, încât „neguţătorul cel strălucit” toţi te numeau, şi te fericeau pentru „norocul” pe care în toate îl aveai:
Bucură-te, binecuvântarea lui Hristos;
Bucură-te, binecuvântarea credinţei celei sfinte;
Bucură-te, binecuvântarea ce toate le sporeşte;
Bucură-te, binecuvântarea ce pe toate le împlineşte;
Bucură-te, cel cu darul de sus binecuvântat;
Bucură-te, lucrătorul darului;
Bucură-te, că toate prin dar le-ai săvârşit;
Bucură-te, că darul ţi-a fost „calea vieţii”;
Bucură-te, că prin dar ai crescut;

Bucură-te, alesul darurilor de taină;
Bucură-te, că aşa dar de rodire sfântă ai lăsat;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 3-lea

Peste tot călătoreai cu mărfuri scumpe şi cele de folos, atât pentru cei bogaţi, cât şi pentru săraci, şi tuturor erai cunoscut ca darnic şi milostiv, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Chiar şi cei necredincioşi şi păgâni ca pe „omul lui Dumnezeu” te vedeau şi cu toţii se fereau să-ţi facă vreun rău, ca cel ocrotit de sus şi de care nu te poţi atinge:
Bucură-te, omul cel de taină;
Bucură-te, omul cel cu chipul lui Dumnezeu;
Bucură-te, omul cel iubit;
Bucură-te, omul cel minunat;
Bucură-te, ceresc şi pământesc;
Bucură-te, cel cinstit de toată lumea;
Bucură-te, cel blând şi nevinovat;
Bucură-te, cel menit jertfirii;
Bucură-te, orânduit crucii;
Bucură-te, bucuria şi suferinţa vieţii;
Bucură-te, omul cu chemarea înaltă;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 4-lea

Iată însă că cel viclean nu poate suferi pe cel curat, şi aşa, printr-un alt negustor, greaua încercare ţi s-a pregătit, prin care tu ai strălucit şi mai mult, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ajuns la Cetatea Albă, cu mare cinste ai fost primit, dar în taină neguţătorul venețian minciună a scornit că ai vrea să treci la „credinţa păgână”:
Bucură-te, alesul mărturisirii lui Hristos;
Bucură-te, cel chemat la taina muceniciei;
Bucură-te, că aceasta ţi s-a pregătit;
Bucură-te, că răul de mult te-a pândit;
Bucură-te, că ocazie prielnică a aşteptat;
Bucură-te, că acum a găsit-o;

Bucură-te, că prin minciună cursă ţi-a întins;
Bucură-te, că la încercarea credinţei ai fost pus;
Bucură-te, că mărturisirea adevărată ţi s-a cerut;
Bucură-te, că de Hristos nu te-ai lepădat;
Bucură-te, că aşa creştin bun te-ai dovedit;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 5-lea

Bucuria păgânului tătar al Cetăţii Albe în cruzime s-a prefăcut, când în tine a găsit un credincios creştin neclintit, care cu jertfire mărturiseşte pe Hristos, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Viclenia neguţătorului veneţian s-a dat pe faţă, dar răutatea păgână la muncile mucenicești te-a dat, crezând în biruinţa lor necurată:
Bucură-te, neguţătorul cel iscusit;
Bucură-te, că scumpă ţi-a fost credinţa;
Bucură-te, că mucenicește ai plătit-o;
Bucură-te, că prin jertfă ai tocmit-o;
Bucură-te, că prin jertfire ai câştigat-o;
Bucură-te, neguţătorul cel sfânt;
Bucură-te, neguţătoria Comorii cereşti;
Bucură-te, neguţătoria Vieţii celei veşnice;
Bucură-te, cel ce te-ai dăruit cu totul lui Hristos;
Bucură-te, că ai luat cu îndrăznire crucea;
Bucură-te, că aşa vistiernicul de taină ai ajuns;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 6-lea

La bătăi groaznice te-au supus de ţi s-a desfăcut carnea de pe oase. Pe tine, cel blând şi frumos, ca pe unul fără chip te-au făcut, dar chipul ceresc l-ai câştigat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Răutatea cea veche păgână a răbufnit în sălbăticia chinurilor ce ţi s-au făcut, prin care, însă tăria credinţei creştine încă o dată s-a arătat, spre lauda cea mare a Bisericii lui Hristos:
Bucură-te, că nu te-ai temut de bătăi;

Bucură-te, că le-ai îndurat cu bărbăţie;
Bucură-te, că muncile nu te-au înspăimântat;
Bucură-te, că scară la Cer le-ai făcut;
Bucură-te, că iubirea de Hristos nu ţi s-a împuţinat;
Bucură-te, că în răni te veseleai;
Bucură-te, că în suferinţă şi mai mult te rugai;
Bucură-te, că haină de taină ai îmbrăcat;
Bucură-te, că peste goliciune, veşmânt ceresc ţi s-a dăruit;
Bucură-te, mucenicul cel mare al credincioşiei creştine;
Bucură-te, cel cu adevărat noul sfânt creştin;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 7-lea

Văzând că nu te pot îndupleca la păgânătatea lor, de un cal te-au legat şi prin toată cetatea ca pe un lemn te-au târât, de tot trupul ţi s-a zdrobit, tu şi aşa cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Tăindu-ţi-se capul apoi, Sfintele tale moaşte de Îngeri au fost slujite, de s-au înspăimântat toţi şi aşa de creştini cu cinste ai fost luat:
Bucură-te, jertfă bine primită la Cer;
Bucură-te, jertfă sfântă a Pământului;
Bucură-te, jertfă sfântă a credinţei creştine;
Bucură-te, sânge curat, curăţitor de păcat;
Bucură-te, sânge nevinovat ce preface lumea;
Bucură-te, sânge pentru altarul de taină;
Bucură-te, sânge de viaţă veşnică;
Bucură-te, mucenicie înfricoşătoare;
Bucură-te, mucenicie biruitoare;
Bucură-te, marele mărturisitor al lui Hristos;
Bucură-te, noul mare mucenic;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 8-lea

Vicleanul negustor, văzând minunile ce se făceau prin tine, a vrut să-ţi fure Sfintele moaşte spre al său câştig, dar a fost descoperit de cei ce cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Bine credinciosul voievod Alexandru cel bun pentru Moldova te-a câştigat ca pe o comoară de mare preţ, şi aşa ai devenit Sfântul nostru cel binecuvântat.
Bucură-te, cel primit în Locaşurile cereşti;
Bucură-te, cel primit între Sfinţi;
Bucură-te, cel din ceata Sfinţilor mucenici;
Bucură-te, cununa strălucitoare a răbdării;
Bucură-te, cununa dăruirii;
Bucură-te, lauda crucii lui Hristos;
Bucură-te, ostenitorul de acum în odihnă;
Bucură-te, că din Ceruri şi pentru noi mijloceşti;
Bucură-te, ajutătorul nostru cel grabnic;
Bucură-te, sfinţenie la care putem alerga;
Bucură-te, sfântul cel bun şi îndurător;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 9-lea

Ce bucurie avem noi, cei credincioşi, că te avem Sfinte moaşte şi locuitor cu noi, unde putem alerga să ne mângâiem necazurile şi suferinţele, care cei vicleni ni le aduc, ca şi noi să cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Fără milă este viclenia cea ucigătoare, dar şi tăria credinţei este biruitoare şi aşa te avem sprijinitor când suntem împresuraţi şi fără scăpare:
Bucură-te, neguţătorul cel sfânt;
Bucură-te, că şi noi de la tine cumpărăm;
Bucură-te, că în dar cel mai mult ne dai;
Bucură-te, miluitorul nostru cel bun;
Bucură-te, al sărăciei noastre milostiv;
Bucură-te, mângâietorul plânsului nostru amar;
Bucură-te, nădejde în nevoi şi necazuri;
Bucură-te, al vrăjmaşilor îmblânzitor;
Bucură-te, al bolilor tămăduitor;
Bucură-te, cel care ne scoţi din stricăciune;
Bucură-te, care nici de noi nu te scârbeşti;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 10-lea

S-a zguduit lumea la vestea muceniciei tale, că se credea sfârşită uciderea cea veche şi aşa vestirea lui Hristos şi mai mult s-a făcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Noule sfant mucenic, nume de cinstire şi de închinat, Sfinte Ioane cel nou, şi noi la tine alergăm şi mărturie de credinţă te luăm, peste neputinţa şi slăbiciunea noastră:
Bucură-te, încă o mărturie a lui Hristos;
Bucură-te, încă o mărturie a biruinţei creştine;
Bucură-te, veselia Îngerilor;
Bucură-te, bucuria pământenilor;
Bucură-te, odihna ostenitorilor;
Bucură-te, al Împărăţiei lui Dumnezeu locuitor;
Bucură-te, că de acolo şi pe noi ne ocroteşti;
Bucură-te, că şi pentru noi te rogi;
Bucură-te, că te avem cu adevărat mijlocitor;
Bucură-te, nădejde grabnică;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu ce lucrează mereu pe pământ;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 11-lea

Alesule al Bisericii creştine; alesule al crucii biruitoare; alesule al Pământului, „hotarul păgânătăţii” şi nouă să ne fii, ca să putem cânta mereu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Făclie nestinsă şi ridicată pe înălţime de acum ne eşti şi întunericul cel vechi păgânesc ce încearcă să se arate îl risipeşti, şi aşa sfântul cel nou te avem:
Bucură-te, al lui Hristos bine plăcut;
Bucură-te, al Bisericii cel binecuvântat;
Bucură-te, al Bisericii stâlp;
Bucură-te, piatră neclintită a credinţei;
Bucură-te, stânca Altarului creştin;
Bucură-te, icoană de închinat;
Bucură-te, nume de sfinţenie;
Bucură-te, nume de mare dar;
Bucură-te, cel care nici de noi nu te scârbeşti;
Bucură-te, că şi pe noi aşa ne ocroteşti;
Bucură-te, sfântul nostru de aproape;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 12-lea
Mare şi binecuvântat dar ne eşti, Sfinte Ioane cel nou, şi cu toţi credincioşii şi noi te cinstim, şi la limanul tău alergăm, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Moldova cea călcată adesea de străinii cei răi de tine se ocroteşte şi toată Ţara Românească nădejdea credinţei prin tine o sporeşte, şi aşa „vremurile tulburi" prin cei sfinţi se trec:
Bucură-te, luceafărul ce nu mai apune;
Bucură-te, lumina lui Hristos pe Pământ;
Bucură-te, lumina Sfântului Duh cea lucrătoare;
Bucură-te, mâna lui Dumnezeu de-a pururi ocrotitoare;
Bucură-te, raze prin întunericul încă păgân;
Bucură-te, cărare printre spinii patimilor lumii;
Bucură-te, călăuzire prin înşelările ereticeşti;
Bucură-te, omul dragostei pentru toţi;
Bucură-te, omul Iubirii dumnezeieşti;
Bucură-te, cel cu daruri mereu în dăruire;
Bucură-te, solul nostru la Scaunul de sus;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, iubitorule cel mare de Hristos, care prin jertfă mucenicească te-ai descoperit, din Locaşurile cereşti şi nouă, celor de pe pământ, mijloceşte neîncetat ca răutăţile păgâneşti să le biruim, şi aşa să cântăm: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1
Nimic nu este mai sfânt în această lume ca iubirea de Hristos, şi nimic mai de cinste ca jertfa crucii, care înalţă totul până la cele mai de sus:
Bucură-te, Sfinte Ioane, iubitorule de Hristos;
Bucură-te, Sfinte Ioane, iubitorule cel mare;
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul Dragostei cereşti;
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul dăruirii pământeşti;
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul jertfei creştine;
Bucură-te, darul dus la altar;
Bucură-te, noul sfânt creştin;

Bucură-te, noul nume de icoană;
Bucură-te, Sfinte Ioane, încă o sărbătorire;
Bucură-te, Sfinte Ioane, o nouă închinare;
Bucură-te, Sfinte Ioane, o nouă „scară” de la Pământ la Cer;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Ioane cel nou, jertfa cea mare a iubirii de Hristos!

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Paraclisul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava

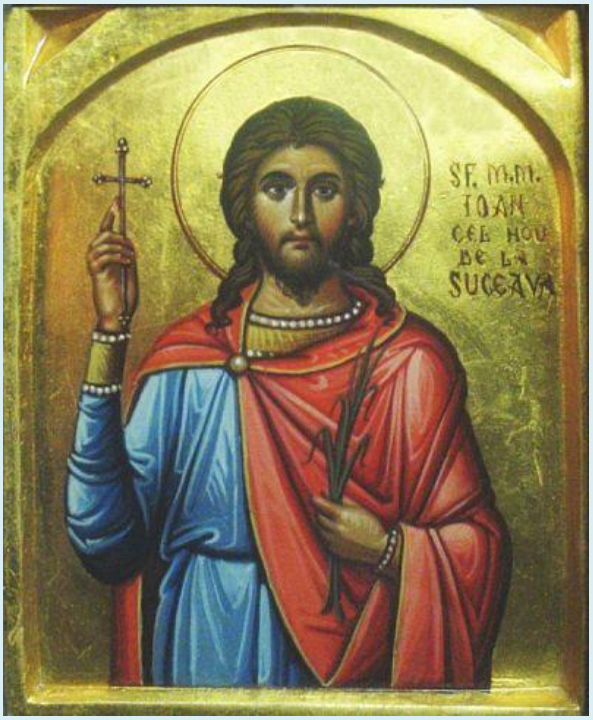

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Doamne miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.

8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. *(de 3 ori),*

Troparele, glasul al 4-lea:

Veniţi toţi iubitorii de mucenici să cădem cu credinţă şi cu evlavie către dumnezeiescul Ioan, marele mucenic către apărătorul Moldovei şi al tuturor bine credincioşilor creştini, şi să cerem prin rugăciunile lui, de la Hristos Dumnezeu, izbăvire de boli, de primejdii, de întristări şi mare milă. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, ceea ce eşti rai cuvântător şi rai al Pomului Vieţii, de toate întristările noastre, de moartea păcatului şi de chinurile cele veşnice izbăveşte-ne pe noi, robii tăi.

Apoi: **Psalmul 50**
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.

10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul de rugăciune

Cântarea 1-a

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon, puterea cea prea într-armată, iar întrupându-se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău, Domnul cel prea slăvit, căci cu slavă S-a proslăvit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Valuri de întristare, scârbe, necazuri şi boli au venit asupra mea din dreapta iconomie a lui Dumnezeu, spre a mea lămurire şi curăţire. Către tine alerg, mare mucenice Ioane, rugându-te să îmblânzeşti pe Cel ce mă ceartă pentru păcatele mele.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

De nenumărate ori greşind, în fiecare zi şi ceas, şi pocăinţă nearătând, după dreptate mânia lui Dumnezeu eu am aprins-o asupra mea. Ci tu, sluga lui Dumnezeu cea prea înţeleaptă, te rog, îmblânzeşte mânia Lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscând din Sfintele Scripturi că Dumnezeu face voia celor ce-L iubesc şi se tem de El, pe tine te punem mijlocitor, mare mucenice Ioane, care te-ai jertfit pentru dragostea Lui, şi cerem prin tine de la Hristos Dumnezeu, izbăvire de necazuri, de boală şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Înconjuratu-m-au pe mine adâncul greşelilor mele şi către pieire mă trage. Prea curată Stăpână, vino degrab în ajutorul meu, cu îndurările milei tale.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, biserica păgânilor cea stearpă, prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Săracă este inima mea de mângâierile darului, din pricina lenevirii mele, şi noaptea păcatului a întunecat lumina ochilor mei. Mijloceşte, mucenice al lui Hristos, Ioane, şi-mi ajută a vieţui cu trezvie şi luare aminte.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Ştiind că minunate sunt voile Domnului întru sfinţii cei de pe pământul Lui, cred şi eu fără de îndoire că prin tine, mucenice al lui Hristos, Ioane, voi dobândi mila şi ajutorul Lui întru necazurile mele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Viforul scârbelor şi al suferinţelor nu au clătinat casa sufletului tău, căci era întemeiată pe piatra Hristos. Ajută-mi şi mie, cu mijlocirea ta, ca să nu pier în valurile veacului de acum.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Peacurată Fecioară, ceea ce eşti lumina fulgerului Dumnezeirii şi norul cel strălucit cu raze de aur, acoperă-ne pe noi, cei ce alergăm către tine, cu darul sfintelor tale rugăciuni.

Catavasie, glasul al 2-lea:

Cel ce ai slăvit pe Dumnezeu cu strălucirea faptelor tale celor bune şi ai mare îndrăzneală către El, grăbeşte, mare mucenice al lui Hristos, Ioane spre ajutorul celor bolnavi, a celor din necazuri şi a celor din primejdii.

Pe tine, ostaşul cel adevărat al Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, te avem noi mângâiere în necazuri. Nu ne lăsa pe noi, când suntem apăsaţi de primejdii şi de întristări.

[Preotul zice ectenia întreită (mică): Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule... Ecfonis: Că milostiv şi iubitor de oameni..., după care urmează:]

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Râvnitor fiind înţelepciunii, care este comoara bunătăţilor, din care ai şi gustat dumnezeiasca cunoştinţă. Drept aceea spre cele trecătoare fiind silit, către lupte cu nevoinţă ai stat, răni mucenicеşti luând, trupului zdrobire şi vărsare de sânge, şi acum petreci întru lumina cea negrăită cu mucenicii. Pentru aceea strigăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de păcate să dăruiască celor ce cu credinţă se închină sfintelor tale moaşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Gândesc la judecată şi mă tem, de întrebarea cea înfricoşătoare mă cutremur, de răspunsul Judecătorului mă înspăimânt, şi mă îngrozesc de chin şi de durerea focului, de întunericul tartarului şi de scrâşnirea dinţilor, de viermele cel neadormit. Vai mie, ce voi face când se vor pune scaunele şi cărţile se vor deschide şi faptele se vor vădi? Atunci, Stăpână, ajutătoare mie să-mi fii şi folositoare prea fierbinte, că pe tine te am nădejde eu netrebnicul robul tău.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci tu Însuţi, Doamne, Te-ai întrupat şi m-ai mântuit pe mine, omul, şi pentru aceasta strig Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Auzind că darul lui Dumnezeu face minuni prin sfintele tale moaşte şi fiind învăluit de mulţimea necazurilor, de boli şi de primejdii, la tine alerg, sluga lui Hristos, vino degrab, în ajutorul meu.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Acolo unde poruncile Duhului Sfânt veselesc cetatea lui Dumnezeu, tu eşti, veselindu-te, mare mucenice Ioane; nu ne uita nici pe noi, smeriţii, care înotăm prin valurile şi necazurile şi scârbele de acum şi care cu credinţă cerem ajutorul sfintelor tale rugăciuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine, mucenice Ioane, te-a lăsat Stăpânul de obşte, Hristos, ca un zid de scăpare a ţării acesteia, mare mângâiere celor scârbiţi, bolnavilor şi tuturor celor din primejdii grabnică izbăvire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe tine, Maica milostivirii, te chem întru necazurile mele, alină durerea sufletului meu şi dă-i vindecare, cu doctoria cea prea luminată a darului tău.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni Te-ai făcut, Hristoase Dumnezeule; că prin Tine, Stăpâne, la Părintele Tău, începătorul luminii, aducere am aflat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Din suflet aduc mulţumire pentru veşnicul Proniator, care te-a lăsat pe tine, mare mucenice Ioane, mijlocitor pentru cei din primejdii şi sprijinitor celor întristaţi, spre a nu aluneca în prăpastia deznădejdii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Cu frică din toate părţile sunt cuprins; vrăjmaşii cei dinăuntru cu gânduri rele mă necăjesc, iar cei din afară multe rele asupra mea uneltesc. La tine, mare mucenice Ioane, vin cu mare credinţă şi strig, nu mă lăsa pe mine să fiu batjocura vrăjmaşilor mei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adevărat ocrotitor al celor necăjiţi şi bolnavilor te-am cunoscut pe tine, mare mucenice Ioane, şi de aceea acum cu bună nădejde către tine alerg, cerând de la Dumnezeu, prin tine, izbăvire şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu ploaia îndurărilor tale, prea curată Maică a lui Dumnezeu, spală haina cea întinată a sufletului meu şi mă învredniceşte a vărsa pâraie de lacrimi, pentru toate cele ce am greşit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind învăluit, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Ca negura, de pretutindeni m-au înconjurat necazurile, întristările şi multe feluri de primejdii. Dar cunoscând că darul lui Dumnezeu felurit lucrează prin a ta mijlocire, mare mucenice, la sicriul moaştelor tale am venit, cerând izbăvire.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Mângâiere celor din necazuri, doctor celor bolnavi, în toate zilele te arăţi tu, dumnezeiescule Ioane, mare mucenice; nu mă trece cu vederea pe mine, cel necăjit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu este cu putinţă a ascunde sub obroc minunile şi vindecările care de veacuri multora s-au arătat de la sicriul moaştelor tale; căci cu adevărat au strălucit, ca o lumină în sfeşnic, minunile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Încetează durerea şi scârba cea plină de întristare şi de mâhnire a inimii mele, Născătoare de Dumnezeu, că, prin tine, bucuria cea mai presus de gând a venit neamului omenesc.

[Apoi de este preot, zice Ectenia mică şi ecfonisul: Că Tu eşti Împăratul păcii...]

Catavasie

Cel ce ai slăvit pe Dumnezeu cu strălucirea faptelor tale cele bune şi ai mare îndrăzneală către El, grăbeşte, mare mucenice al lui Hristos, Ioane, spre ajutorul celor bolnavi, a celor din necazuri şi a celor din primejdii.

şi:

Pe tine, ostaşul cel adevărat al Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, te avem noi mângâiere în necazuri. Nu ne lăsa pe noi, când suntem apăsaţi de primejdii şi de întristări.

După care: **Condacul**, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruinţă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Plutind pe luciul mării cu neguţătorie, de la răsărit către miazănoapte te-ai nevoit, şi chemându-te Dumnezeu pe tine, precum Matei vama, şi tu neguţătoria lăsând,

Aceluia ai urmat prin sângele muceniciei, cu cele vremelnice răscumpărând cele netrecătoare, ai luat cunună de biruinţă.

Prochimen, glasul al 4-lea: Sfinţilor celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Stih: Mai înainte văd pe Domnul în faţa mea pururea, că de-a dreapta mea este, ca să nu mă clatin.

Evanghelia de la Luca

Luca: 12, 8-12

Zis-a Domnul:
8. Şi zic vouă: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, şi Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.
9. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea îngerilor lui Dumnezeu.
10. Oricui va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui ce va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.
11. Iar când vă vor duce în sinagogi şi la dregători şi la stăpâniri nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi răspunde, sau ce veţi zice,
12. Că Duhul Sfânt vă va învăţa chiar în ceasul acela, ce trebuie să spuneţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părinte, Cuvinte şi Duhule, Treime Sfântă, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale Sfântului mare mucenic Ioan cel nou, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Şi **stihirile** acestea, glasul al 6-lea:

În necazuri de multe feluri, în multe scârbe şi boli fiind noi pentru păcatele noastre, nu alergăm spre ajutorul cel străin şi blestemat al descântecelor sau la vrăjitorii, ci spre tine, sfinte al lui Dumnezeu, Ioane mucenice, care cu darul cel dat ţie, vino degrab, spre ajutorul nostru.

Nimeni, alergând cu credinţă spre sicriul moaştelor tale celor sfinte, nu s-a întors neajutorat şi nemângâiat. Deci, cu sfintele tale rugăciuni, ajută-mi şi mie celui întristat.

Prefacere dumnezeiască s-a văzut multora din cei bolnavi şi scârbiţi, care cu credinţă au cerut ajutorul lui Dumnezeu prin tine, mare mucenice Ioane.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat. Iar Hristos a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului, Cel ce este binecuvântat şi prea slăvit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Al lui Dumnezeu prieten, a lui Dumnezeu slugă bună şi credincioasă te-ai arătat, mare mucenice Ioane, şi talantul cel dat ţie bine l-ai înmulţit. Fii acum rugător către Domnul pentru cei ce te cheamă pe tine în ajutorul lor.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Ajutorul şi acoperământul sfintelor tale rugăciuni întinde-le peste toată Ţara Moldovei şi Ţara Românească şi peste toţi cei ce aleargă la tine cu credinţă. Şi mie, celui păcătos, să-mi fii bine mijlocitor către Preaînduratul Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe un fierbinte apărător şi izbăvitor te am pe tine, mare mucenice Ioane, şi cu credinţă te rog, izbăveşte-ne pe noi pe toţi de boli şi de toate scârbele, de toate felurile de nevoi şi de suspinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Te rog cu umilinţă, prea curată Fecioară, să vii cu grabă spre ajutorul meu, în ceasul cel mai de pe urmă al vieţii mele, şi de tirania nevăzuţilor vrăjmaşi să mă izbăveşti atunci, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând în ...

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Milostiv către toţi te-ai arătat în această viaţă; milostiv şi după a ta proslăvire te-ai arătat, asemănându-te prin aceasta, după dar, cu Părintele îndurărilor.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Pentru dragostea lui Hristos, Sfinte mucenice Ioane, multe feluri de chinuri ai răbdat; pentru dragostea lui Hristos, sufletul tău ţi l-ai pus, şi nici chinurile şi nici moartea nu te-au despărţit de dragostea Lui.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Daruri şi chinuri până la sfârşit ai răbdat, mare mucenice Ioane, pentru mărturisirea dreptei credinţe. Pentru care şi noi te rugăm, ca nişte nevrednici, apără, cu a ta mijlocire către Dumnezeu, turma bine credincioşilor creştini de dezbinări şi de eresuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Curăţire şi iertare de păcate şi îndreptare vieţii noastre cerem prin mijlocirea ta, Preasfântă şi prea curată Fecioară, de la Fiul tău şi Dumnezeul nostru.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-L şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a descoperit cu dumnezeiască poruncă, pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Către ajutătorul celor căzuţi, către doctorul celor bolnavi, către izbăvitorul celor din pagube şi din primejdii, către noul mucenic al lui Hristos, Ioan, veniţi toţi bine credincioşii, cu umilinţă şi cu evlavie să alergăm.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.***

Mucenice al lui Dumnezeu, Ioane, nu este cu putinţă a număra vindecările şi binefacerile pe care de veacuri le-ai făcut, prin darul lui Dumnezeu, către toţi cei ce cu credinţă au venit şi s-au închinat sfintelor tale moaşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cântări de slavoslovie, de mulţumită şi de cerere aduce Biserica dreptmăritoare a lui Hristos, celui ce te-a ales şi te-a proslăvit pe tine, sluga Sa, dumnezeiescule mucenice Ioane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Domnul Dumnezeul nostru, cel ce stăpâneşte toată făptura cea văzută şi cea nevăzută, te-a ales pe tine din toate neamurile spre a fi Lui Maică prea curată, şi nouă, păcătoşilor.

Catavasie: O, prea lăudate Ioane, pe tine nici sălbăticia tiranului, nici amăgirea cuvintelor, nici groaza chinurilor, nici bătăile cele cumplite nu te-au despărţit de Hristos, pe care din pruncie L-ai iubit; căruia te şi roagă şi acum să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Şi îndată cântăm: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

[De este preot, cădeşte sfântul altar şi pe credincioşi.]

Iar noi cântăm aceste **stihiri**, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Către toţi cei ce aleargă la tine cu credinţă eşti mijlocitor şi grabnic ajutător, mare mucenice Ioane; auzi-ne şi pe noi, care ne chinuim de boli şi de întristări.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Tuturor celor din scârbe, celor asupriţi şi robiţi, ca şi celor ce se află în primejdii şi necazuri, tu le eşti sprijinitor şi izbăvitor. Nu mă lăsa pe mine care cu umilinţă cer ajutorul tău.

Stih: Veseli-se-va dreptul de Domnul şi va nădăjdui întru Dânsul.

Bucurie şi mângâiere eşti tuturor celor asupriţi şi întristaţi de necazuri, dumnezeiescule mucenice Ioane; pentru aceasta şi noi te lăudăm, zicând aşa: Bucură-te, ajutătorul şi apărătorul celor din primejdii şi din boli; bucură-te, folositorul tuturor celor ce cu credinţă dreaptă şi cu evlavie se închină către racla sfintelor tale moaşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Bucură-te, lauda Trapezundei şi fiul Bisericii celei dreptmăritoare; bucură-te, bucuria şi ocrotitorul Moldovei şi al Bucovinei; bucură-te, mângâierea tuturor celor din nevoi şi din scârbe, care cer de la Dumnezeu prin tine izbăvire.

Alte **tropare** ale sfântului:

Veniţi, iubitorilor de Hristos, să lăudăm pe marele mucenic Ioan cel nou de la Suceava, pe cel ce pururea se roagă pentru noi.

Fiind bolnav cu trupul şi cu sufletul, către tine vin, slugă bună a lui Hristos, dumnezeiescule Ioane, ajută-mă cu darul cel dat ţie de la Dumnezeu.

Fiind în casa Domnului, fii mijlocitor către Hristos Dumnezeu, Ioane mucenice, ca să dăruiască pace ţării acesteia, întărire şi linişte Bisericilor Sale şi mântuire tuturor celor necăjiţi.

Cei ce ritoricesc cele deşarte rămân fără cuvinte văzând slava cea mare pe care a arătat-o Hristos Dumnezeu spre tine, sluga Sa cea prea înţeleaptă.

Milostiv fiind Stăpânul cel de obşte, Hristos Dumnezeu, milostiv te-a arătat şi pe tine, sluga Sa, spre folos tuturor celor care cer ajutorul Său prin rugăciunile tale.

Cu cântări de bucurie şi cu duhovnicească prăznuire, Biserica lui Hristos cea drept-măritoare săvârşeşte sfântă pomenirea ta.

Toate oştile îngereşti, dumnezeiescule Mergător Înainte, cei doisprezece apostoli, Sfinţilor marilor ierarhi şi făcători de minuni Nicolae şi Spiridon, cu Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava şi cu toţi sfinţii, împreună cu prea curata Maică a lui Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuim noi.

După acestea:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Şi **troparele** acestea, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău; toţi, lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, căci tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

[De este preot zice Ectenia întreită.,. Doamne miluieşte (de 40 de ori). Auzi-ne pe noi... Că milostiv... Înţelepciune: Ceea ce eşti mai cinstită.... şi otpustul.]

De nu este preot, în loc de ectenie, se zice Doamne miluieşte (de 40 de ori), după care:

Stăpâne, Stăpâne, primeşte rugăciunile robilor Tăi şi pentru rugăciunile Sfântului marelui mucenic Ioan cel nou, izbăveşte-ne pe noi dintru toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne pe noi sub sfânt acoperământul tău.

Apoi se zice: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

(Sursa: Acatistier, Acatiste alcătuite de Arhimandritul Cleopa Ilie, Ed. Mănăstirea Sihastria 2005, p. 264-279 - Paraclisul Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava)

Sursa: **http://sfantulioancelnou.ro/paraclisul.html**

Imnografie

Troparul Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava: Viaţa ta pe pământ bine cârmuind, pătimitorule, cu milostenii şi cu neîncetate rugăciuni şi lacrimi, şi iarăşi către pătimire bărbăteşte pornindu-te, necredinţa persienească ai mustrat. Drept aceea Bisericii te-ai făcut întărire şi creştinilor laudă, Ioane, pururea pomenite.

Condacul Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava: Plutind pe luciul mării cu neguţătorie, de la răsărit către miazănoapte te-ai nevoit, şi chemându-te Dumnezeu pe tine, precum Matei vama, şi tu neguţătoria lăsând, Aceluia ai urmat prin sângele muceniciei; cu cele vremelnice răscumpărând cele netrecătoare, ai luat cunună de biruinţă.

Vieţile Sfinţilor - Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava, care a pătimit în Cetatea Albă

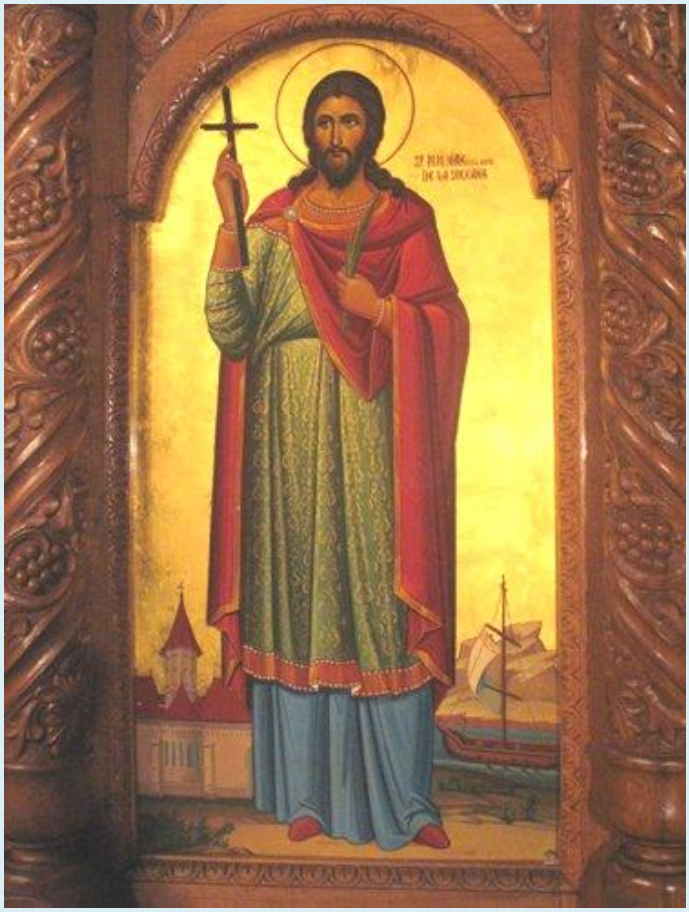

Mulţi au vieţuit în lume viaţă bună şi plăcută lui Dumnezeu, după învăţătura Domnului nostru Iisus Hristos şi după învăţătura Sfinţilor lui Apostoli. Dintre aceştia este şi Sfântul Ioan, marele mucenic al lui Hristos. El, deşi s-a arătat cu mult timp mai târziu, nu este mai mic decât cei de demult; de vreme ce Stăpânul Hristos şi Dumnezeul nostru, a încununat nu numai pe ucenicii cei din vremea cea de demult, ci şi acum, în vremea cea mai de pe urmă, deschide uşa mărturisirii celor ce vor a se face mucenici şi îi cinsteşte cu aceeaşi cinste, şi-i încununează cu aceleaşi bunuri, dătătorul de nevoinţe. Deci, se cade să începem a istorisi, de unde este naşterea şi creşterea sfântului ce se prăznuieşte astăzi; ce fel de lucruri bune a făcut; cum a mărturisit pe Hristos şi cum a pătimit pentru dragostea Lui.

În părţile Capadociei, care se mărgineşte cu Armenia mică, este o cetate mare ce se numeşte Trapezunda. Acea cetate aflându-se lângă mare, multe corăbii de pretutindeni se abăteau pe acolo, pentru îndestularea mărfurilor, pentru avuţia ce se afla în ea. Din această cetate a odrăslit acest plăcut al lui Dumnezeu, Sfântul mare

mucenic Ioan. ***El s-a născut din părinţi creştini, binecredincioşi, iubitori de Dumnezeu şi împodobiţi cu fapte bune; tot astfel şi pe acest fiu iubit al lor, pe fericitul Ioan, crescându-l şi deprinzându-l, l-au făcut desăvârşit în faptele cele bune creştineşti.*** De vreme ce acea cetate este zidită lângă mare şi cetăţenii ei erau obişnuiţi a umbla cu corăbiile pe mare şi a face neguţătorie, spre a-şi câştiga cele de trebuinţă, de aceea şi fericitul Ioan adeseori, intrând în corabie şi ducându-se în multe cetăţi, făcea neguţătorie.

Într-o vreme, i s-a întâmplat lui că a intrat într-o corabie a unui om care avea multă neguţătorie. Acela era de neam francez, cu credinţa latin, adică papistaş, cu obicei sălbatic, nemilostiv şi fără de omenie. Deci fericitul Ioan, intrând în acea corabie cu un astfel de om, diavolul a început a-i pizmui viaţa cea îmbunătăţită şi plăcută lui Dumnezeu, fiindcă vrăjmaşul nu suferea cu uşurinţă faptele cele bune ale fericitului Ioan. Căci îl vedea adeseori rugându-se lui Dumnezeu, postind, fiind blând şi plecat către toţi, lesne apropiat tuturor, făcând milostenie către toţi, miluind pe toţi cei lipsiţi ce erau în corabie, îndestulîndu-i cu cele de nevoie, iar pe cei bolnavi îi mângâia, dându-le lor cele de nevoie din averile lui şi întinzându-le mâna de ajutor în toate. ***Ochii lui pururea erau plini de lacrimi şi, izvorând totdeauna lacrimi, îşi zicea: "De vei milui pe fratele tău cel ce pătimeşte rău, miluit vei fi şi tu de Dumnezeu. Cum vei mângâia pe cel întristat aşa vei fi şi tu mângâiat de Dumnezeu".***

Acestea văzându-le vrăjmaşul cel nevăzut şi pizmuindu-l, a vrut să facă sfântului împiedicare de la calea mântuirii. Deci, mai întâi, a gândit să-l depărteze de la dreapta şi sfânta credinţă a Bisericii Răsăritului. Pentru aceasta a îndemnat contra fericitului pe vrăjmaşul cel văzut, pe stăpânul corăbiei, care se împotrivea credinţei celei drepte, ca astfel să ocărască pe dreptcredinciosul rob al lui Hristos, pentru bună credinţă a Răsăritului. De aceea, se făcea mare ceartă între ei, în călătoria pe mare pentru credinţă şi totdeauna Sfântul Ioan biruia pe acel francez, ca un preaiscusit în învăţăturile cărţilor; şi astfel îi ruşina socoteala lui cea nedreaptă şi ereticească. De aceea, francezul acela se mânia foarte rău contra nebiruitului ostaş al lui Hristos, se iuţea şi îl batjocorea cu multe ocări şi-l vrăjmăşuia, gândind rău contra lui.

O vrăjmăşie ca aceea aprinzându-se în apuseanul acela, ei au sosit cu corabia de la Bosfor la malul Mării Negre, cel dinspre ţara Moldovei, lângă Cetatea Albă. Deci, ieşind din corabie, vrăjmaşul cel rău şi pizmaş s-a dus la eparhul cetăţii, care era cu neamul şi credinţa turc, fiind fierbinte păzitor şi apărător al credinţei sale celei turceşti.

Acel francez a adus la cadiu, următoarea pîră contra Sfântului Ioan, zicând: *"O, cadiule, este un bărbat în corabie, care a venit cu mine aici şi voieşte să se lepede de credinţa sa cea creştinească şi să se înstrăineze de patria sa. El voieşte a se apropia de credinţa voastră şi să primească legea voastră cea turcească, deci să se facă părtaş al seminţiei voastre. Aceasta o ştiu deoarece, călătorind noi pe mare, de multe ori mi-a spus despre aceasta şi s-a jurat înaintea mea cu multe jurăminte că nicidecum nu-şi va schimba gândul său. De aceea tu să ai îndată purtare de grijă pentru el, ca să-l aduci la credinţa voastră; căci multă cinste vei avea de la împăratul şi de la toţi cei de un neam şi cei de o credinţă cu tine. Acest bărbat este înţelept şi iscusit, foarte ales şi vestit şi nu este mai mic sau mai prejos cu neamul decât cei ce sunt mai mari, mai de cinste şi mai de frunte în cetatea Trapezunda".*

Acestea auzindu-le acel eparh păgân, s-a umplut de bucurie şi şezând la locul unde avea obicei a judeca, a poruncit să cheme cu cinste la sine pe fericitul Ioan. Când a venit şi a stat înaintea lui, eparhul, privind la el cu faţa veselă, i-a zis cu blândeţe: ***"M-am înştiinţat mult despre tine, că eşti om ales şi înţelept, din cei de frunte din Trapezunda şi că ai iubit credinţa noastră cea mahomedană şi că voieşti a te apropia de ea. Astfel este credinţa noastră, încât se lipesc şi-şi aprind inima de ea, toţi cei ce sunt cu gând curat şi o înţeleg pe ea; iar celor ce o primesc cu bucurie, le dă viaţă bine norocită şi lungime de zile; pe când credinţa creştinească este vrednică de râs; pentru aceea, o prietene, nu mai zăbovi, ci leapădă credinţa creştinească care este defăimată şi batjocorită de toţi şi cu glas mare înaintea a tot poporul ce s-a adunat aici, huleşte şi blesteamă legea şi***

credinţa cea creştinească, căci pentru aceasta s-a adunat aici poporul, împreună cu femeile şi cu copiii lor, ca să te audă pe tine mărturisind credinţa noastră; fiindcă am auzit despre tine că voieşti să te faci propovăduitor al renumitei şi strălucitei noastre credinţe. Vino, o, minunatule, şi stai împreună cu noi şi preamăreşte cu glas minunat soarele cel strălucitor, dă cinste luceafărului care răsare înaintea soarelui şi adu jertfă luminătorilor cereşti, celor ce luminează lumea. Astfel te vei învrednici de la împăratul nostru de multă cinste şi de mari vrednicii; iar nouă ne vei fi ca un frate adevărat, îndulcindu-te de viaţa cea dulce împreună cu noi. Deci, calcă în picioare legea şi credinţa creştinească, ca una ce este defăimată şi proastă, încât să vadă şi alţii şi să înveţe de la tine a cinsti credinţa noastră".

Fericitul Ioan, câtă vreme acel cadiu viclean şi răucredincios grăia aceste cuvinte, a ridicat ochii inimii sale la ceruri şi cerea ajutor de la Dumnezeu, Care a zis în Sfânta Evanghelie: Când veţi fi duşi înaintea domnilor şi împăraţilor, pentru numele Meu, să nu vă gândiţi mai înainte ce veţi grăi sau ce veţi răspunde în acel ceas, că vi se va da vouă cuvânt căruia nimeni nu va putea a se împotrivi, nici a răspunde ceva cei ce vi se împotrivesc.

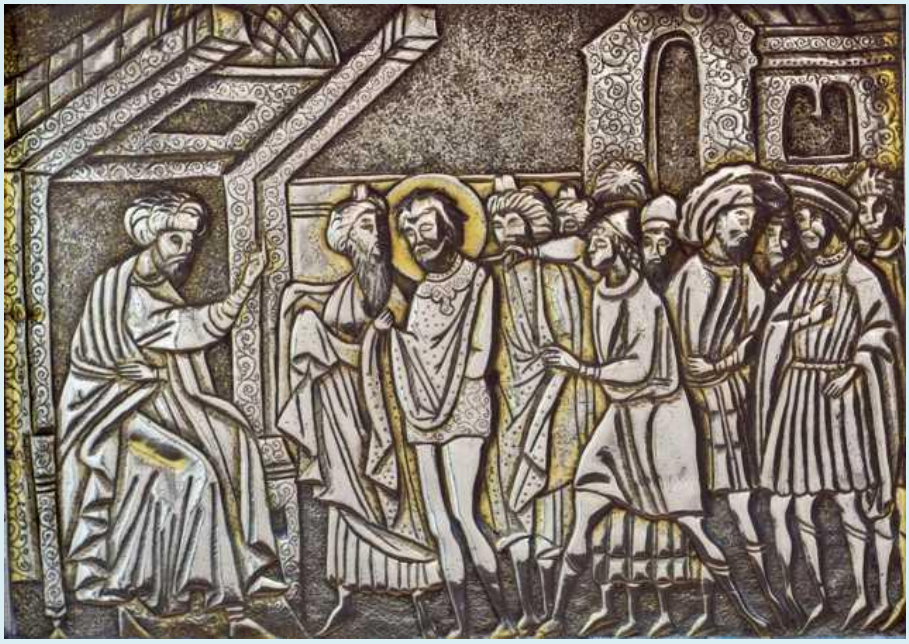

Apoi, căutând cu ochii cei simţiţi către tiran şi, răspunzând cu bună îndrăzneală, a zis: *"O, cadiule! Mi se pare că minţi pe faţă. Aceste cuvinte nu sunt ale mele, nici nu mi-a venit în cuget vreodată să mă lepăd de sfânta credinţă a Domnului meu Iisus Hristos! Să nu se întâmple un lucru necuvios ca acesta, nici să mă lase Dumnezeu să primesc în mintea mea un gând păgânesc ca acesta. Acestea*

toate sunt meşteşugiri ale vrăjmaşului adevărului şi ale satanei, tatăl său; că, intrând în tine ca într-un vas al său, grăieşte prin tine către mine, nădăjduind astfel că mă va trage spre pieire.

Acel vrăjmaş se sileşte să mă depărteze de la Dumnezeul cel adevărat, care este Ziditor al tuturor făpturilor văzute şi nevăzute, precum şi al soarelui acesta, pe care tu îl cinsteşti ca pe un Dumnezeu; iar tu, fiind cuprins cu întunericul amăgirii, aduci această cinste, care se cade a se aduce numai lui Dumnezeu cel adevărat, făcătorul soarelui căruia tu te închini.

Deci nu te amăgi că mă vei pleca la minciună, ci mai vârtos tu însuţi învaţă-te de la mine taina adevărului, leapădă-te, te rog, de întunericul păgânătăţii, care zace în sufletul tău şi învredniceşte-te a te face fiu al luminii, strălucind cu razele dumnezeiescului Botez mai mult decât soarele. Nu socoti că soarele care se vede pe cer este Dumnezeu, ci cunoaşte că este un luminător făcut din fiinţa focului şi pus pe cer de Dumnezeu, Ziditorul lui, spre slujba oamenilor. Acela, adică soarele, s-a zidit în a patra zi; deci cum poate zidirea să fie Dumnezeu?"

Sfântul Ioan, zicând nişte cuvinte ca acestea, şi-a ridicat mâinile şi ochii către cer, şi a strigat cu glas mare în auzul tuturor: ***"Să nu-mi fie mie a mă lepăda de Tine, Hristoase Mântuitorul meu, care eşti Dumnezeu preamărit împreună cu Tatăl Tău Cel fără de început, cu Preasfântul Duh, o Putere şi o Împărăţie! Nu mă voi închina soarelui, nu voi sluji focului, nu voi jertfi luceafărului, nu mă voi lepăda de lumină, nu mă voi lipi de întuneric, nu voi lăsa pe Dumnezeul meu şi nici nu voi sluji diavolului!"***

Zicând aceste cuvinte mărturisitorul lui Hristos, cu multă îndrăzneală şi cu faţă veselă, tiranul îşi schimba adeseori faţa sa, aprinzându-se de focul mâniei. Deci acel tiran, neputând mai mult să rabde pe mucenic, care îi grăia împotrivă şi îi arăta păgânătatea şi deşarta lui credinţă, că pentru Hristos pe Care Îl hulea păgânul ighemon, pe Acela Sfântul Ioan Îl lăuda şi Îl propovăduia în mijlocul poporului că este Dumnezeu adevărat; iar credinţa lui păgânească, sau mai bine zis înşelăciunea, a defăimat-o până la sfârşit; pentru aceasta a poruncit ostaşilor săi să-l dezbrace de hainele sale.

Astfel ostaşii, făcând cele ce li se poruncise, sfântul stătea gol, fiind însă îmbrăcat în Hristos. După aceea, cadiul a poruncit să-i aducă multe toiege înaintea lui, şi uitându-se către mucenic a zis: ***"Nu spune către mine nişte poveşti ca acestea, ci leapădă-te îndată de credinţa cea nefolositoare şi primeşte legea noastră cu toată inima, precum ai făgăduit, împodobindu-te astfel cu legile noastre. De acum părăseşte acele lungi cuvântări ale tale şi împlineşte ceea ce ai făgăduit; iar de nu, apoi mă jur pe legea noastră, cea bine norocită şi slăvită, că îţi voi zdrobi cu toiegele acestea nu numai trupul, dar te voi munci şi cu munci mai cumplite şi nesuferite firii; iar mai pe urmă te voi omorî cu moarte grea".***

Sfântul, răspunzând, a zis: ***"Tiranule şi plinule de toată spurcăciunea, nu sunt mincinos, nici cuvântător de poveşti precum spui tu, ci sunt rob şi mărturisitor al adevăratului Dumnezeu cel preamărit în Sfânta Treime. În El m-am învăţat a crede de la strămoşii şi de la părinţii mei, Lui unuia mă închin, Aceluia aduc jertfă de laudă, pe El Îl mărturisesc, că este ziditor al tuturor făpturilor, pe Acela Îl aştept judecător al viilor şi al morţilor. Acela va veni să răsplătească fiecăruia după faptele lui în vremea aceea, când, după porunca Lui, soarele acesta ce se vede, aşezat şi rânduit de Dânsul pentru slujba oamenilor, se va întuneca. Pentru aceea nu te mai nădăjdui că vei auzi altceva de la mine decât numai cele ce le-am zis întâi şi de la început, acelea le grăiesc şi acum şi le voi grăi până la sfârşit.***

Niciodată nu mă voi lepăda de Hristos Dumnezeu şi Făcătorul meu, niciodată nu voi cinsti mai mult făptura decât pe Făcătorul, nu mă voi închina zidirii mai

mult decât Ziditorului, nu voi defăima sfânta credinţă în Dumnezeul meu, în care m-am născut şi în care m-am deprins de la părinţii mei, până când voi fi stăpân al gândului meu; şi, mai ales, până când voi avea această răsuflare. Deci nu mai zăbovi, lucrător al nedreptăţii, ci arată obiceiul tău de fiară care este ascuns în tine; scapă-te odată de grija cea pentru aflarea muncilor, cu care voieşti să mă munceşti, şi trimite-mă mai degrab cu orice fel de moarte vei voi, la Dumnezeul cel adevărat, Stăpânul cel dorit de mine.

Deci fă îndată ceea ce ai să faci, pentru că urechile mele nu pot să audă mai mult cuvintele tale cele necurate, de care zice proorocul: Venin de aspidă este sub buzele lor. Nici ochii mei să nu mai vadă faţa ta cea spurcată, despre care iarăşi acelaşi prooroc zice într-alt loc: Umple feţele lor de ocară şi vor căuta numele Tău, Doamne! Apoi el a zis: "Iată ai înaintea ta trupul meu gol, gata pentru muncile tale! Bate-l cu toiege, arde-l cu foc, îneacă-l în mare, taie-l în bucăţi cu sabia, pune asupra lui şi alte munci şi mai cumplite decât acestea, şi pe acelea nu te lenevi a le aduce asupra mea; de vreme ce, pe toate acestea şi pe cele mai multe decât acestea, eu sunt gata a le răbda cu plăcere şi cu bucurie, pentru dragostea lui Hristos, Dumnezeul meu".

Dar tiranul cel sălbatic şi nemilostiv, auzind cuvintele acestea ale viteazului mărturisitor, s-a aprins de mânie şi îndată a poruncit să întindă pe mucenic la pământ şi să-l bată fără de milă cu toiege noduroase. Deci, slugile tiranului atât de cumplit l-au bătut pe răbdătorul de chinuri al lui Hristos, încât s-a zdrobit trupul lui în multe bucăţi, iar carnea, lipindu-se pe toiege, se arunca sus în aer, şi locul pe care era întins mucenicul era roşit de sângele lui.

Deci, viteazul pătimitor răbdând cu bărbăţie o muncă ca aceea, şi-a ridicat ochii minţii sale către cer şi a zis: ***"Mulţumesc Ţie, Stăpâne Dumnezeule, că m-ai învrednicit a mă spăla cu sângele meu şi a mă face curat de păcatele mele, care din neputinţa omenească mi s-au întâmplat a le păcătui înaintea ta, după Sfântul Botez".*** Muncitorii aceia, auzind pe mucenic rugându-se lui Dumnezeu, s-au umplut de mai multă mânie şi atât de cumplit l-au bătut, până ce i s-a stins şi glasul.

Apoi, făcându-se seară, ighemonul a poruncit să lege pe sfântul mucenic, care abia sufla, cu două lanţuri, să-l arunce în temniţă şi să-l păzească până a doua zi, spre o mai mare muncă. Dar mucenicul lui Hristos, neputând să meargă singur de cumplitele răni, muncitorii l-au târât ca pe un mort şi astfel l-au închis în temniţă. A doua zi, tiranul acela cu chipul de fiară, şezând la locul lui cel obişnuit de judecată, a poruncit să aducă înaintea lui pe Sfântul mucenic Ioan.

Deci, răbdătorul de chinuri şi viteazul ostaş al lui Hristos a venit înaintea lui, cu faţa luminată şi cu sufletul vesel, către care privind răucredinciosul cadiu şi, văzându-l cu faţa atât de luminată şi veselă, căci darul lui Dumnezeu care a întărit pe sfinţii mucenici cei de demult, întărea şi pe Sfântul Ioan, care pătimea pentru aceeaşi mărturisire a bunei credinţe, a preasfântului nume al lui Hristos Dumnezeul nostru, s-a mirat foarte mult că, după atâtea cumplite munci, se mai află suflet în el şi, ca şi cum n-ar fi pătimit nimic, se arăta aşa de vesel.

Deci, a zis către el: ***"O, Ioane, nu vezi, în ce fel de ruşine şi necinste te aduce neînduplecarea şi nesupunerea ta, încât puţin a lipsit de nu ţi-ai pierdut şi viaţa, care este atât de scumpă şi de iubită tuturor oamenilor. Ascultă-mă, că de te vei pleca sfatului şi socotelii mele, este gata însănătoşirea ta, căci în puţine zile, rănile şi zdrobirile trupului tău se vor tămădui; fiindcă noi avem doctori foarte iscusiţi aduşi din India şi din Persia. Iar de nu voieşti să asculţi de sfatul meu, ci petreci în creştinătatea ta, apoi să ştii, că te aşteaptă mai multe şi mai cumplite bătăi".***

Atunci Sfântul mucenic Ioan a răspuns: ***"O, judecător tiran, eu câtuşi de puţin nu mă îngrijesc de rănile trupului meu cel zdrobit; căci cu cât se strică omul nostru cel din afară, adică trupul, cu atât omul nostru cel dinlăuntru, adică sufletul se înnoieşte, după cum grăieşte marele apostol Pavel. Eu nu am altă grijă, decât numai să rabd până la sfârşit muncile ce se vor aduce asupra mea de la tine, pentru Hristos cel ce mă întăreşte şi care a zis: Cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui. Deci, de ai gândit şi ai aflat şi alte munci, mai noi şi mai cumplite, pune-le asupra mea; căci rănile cele mai dinainte, care le-ai adus asupra mea, eu le socotesc întru nimic!"***

Nebunul tiran s-a ruşinat foarte mult de aceste cuvinte prea înţelepte şi, tremurând cu totul de mânie, s-a ridicat ca o fiară şi a poruncit să-l bată mai cumplit. Deci, muncitorii aceia au bătut multe ceasuri pe răbdătorul de chinuri, până au obosit cei ce-l băteau; astfel, schimbându-se unii după alţii, au muncit până ce s-au rănit şi s-au rupt şi cele dinlăuntru ale sfântului. Apoi slugile, muncind acel trup tare ca

diamantul, au ostenit. Toţi câţi se adunaseră la acea privelişte şi priveau la acele cumplite munci, strigau contra nelegiuitului judecător, ocărându-i obiceiul lui cel nemilostiv şi sălbăticia lui cea de fiară. ***Iar Sfântul şoptea cu buzele şi se ruga lui Dumnezeu să-i dea răbdare până la sfârşit.***

Atunci tiranul a poruncit să aducă un cal sălbatic şi să lege picioarele mucenicului de coada calului, după aceea unul din ostaşi să încalece pe calul acela şi să alerge pe uliţele cetăţii cât va putea; şi astfel să târască pe pătimitorul lui Hristos prin toată cetatea. Deci, Sfântul a fost tras prin toate uliţele cetăţii, încât s-a făcut privelişte îngerilor şi oamenilor: ***Că bucurie se face în ceruri, a zis Domnul în Sfânta Evanghelie, pentru un păcătos care se pocăieşte.*** Şi dacă pentru un păcătos se face bucurie, cu atât mai vârtos pentru un mucenic atât de răbdător, care pătimea pentru dragostea Lui unele ca acestea. Dar pe când se făcea bucurie în cer, oamenilor celor bine credincioşi, le era jalnică acea privelişte. ***Şi cum să nu le fie jalnică privelişte, când vedeau calul alergând şi trăgând după el pe mucenic prin locuri aspre? Când vedeau pământul roşindu-se cu sângele lui, şi bucăţile de carne ce cădeau din trupul lui, iar capul trântindu-se de pământ şi de pietre? Cine nu s-ar fi umilit şi nu ar fi vărsat izvoare de lacrimi, văzând unele ca acestea?*** Poate numai acela care n-ar fi fost împărtăşit de fire cuvântătoare.

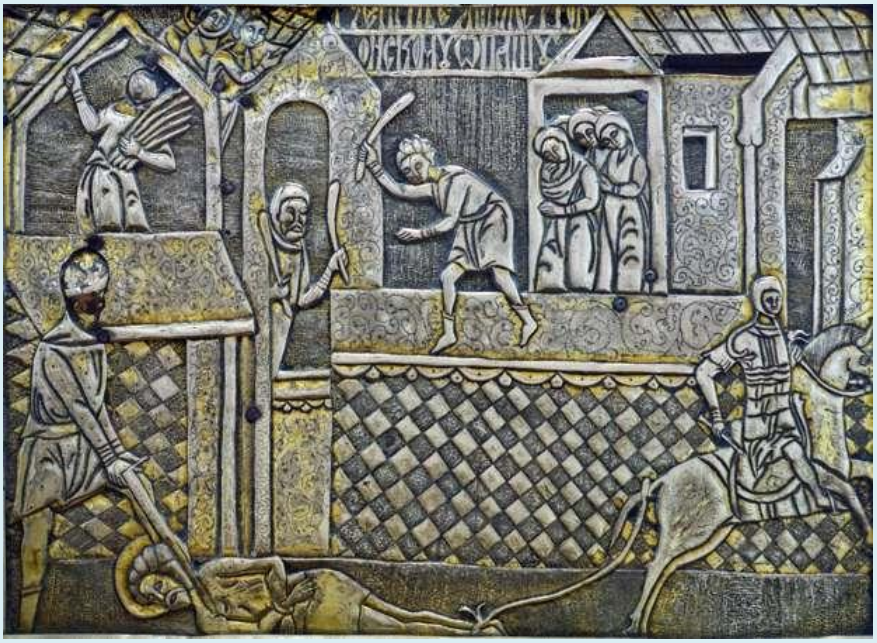

Astfel fiind tras Sfântul Ioan de acel nemilostiv călăreţ, când a ajuns pe la locuinţele jidoveşti şi alerga trecând pe uliţele lor, mulţime de evrei batjocoreau pe mucenic, care era târât de calul acela, şi strigând şi strâmbând feţele lor, aruncau în el cu ce se întâmplă a avea în mâini, râzând fără de rânduială. ***Unul din acei jidovi, alergând în casa sa şi ajungând calul ce târa pe sfânt, i-a tăiat cinstitul şi sfântul lui cap.*** ***Şi astfel bunul şi viteazul ostaş al lui Iisus Hristos şi-a sfârşit nevoinţa sa mucenicească, dându-şi în mâinile Domnului sfântul şi luminatul său suflet. Iar cinstitul lui trup, dezlegându-l călăreţul acela de la coada calului, l-au lăsat în acel loc, neîngropat, nebăgat în seamă şi neîngrijit şi astfel zăcea împreună cu capul lui cel tăiat, deoarece nimeni din creştini nu îndrăznea a se apropia sau a se atinge de el, temându-se de urgia păgânilor.***

După ce a înnoptat, s-a făcut o minune ca aceasta asupra trupului sfântului mucenic; deodată s-au arătat multe făclii arzând; iar trei bărbaţi cu haine albe cântau cântare de cuvinte sfinţite şi negrăite şi cădeau cu tămâie împrejurul trupului mucenicului. De asemenea, s-a văzut un stâlp deasupra sfintelor moaşte întărit până la cer. Minunea aceasta s-a văzut de mulţi şi mai ales de cei ce locuiau împrejurul locului unde zăceau sfintele lui moaşte. Iar unul din jidovi, a cărui casă era aproape de acel loc unde zăcea mult pătimitorul trup al sfântului, părându-i-se că preoţii creştini au venit să-l ia şi să-l dea îngropării celei obişnuite, a luat un arc cu săgeată şi s-a apropiat acolo, vrând să săgeteze pe unul din acei preoţi. Deci, punând săgeata în arc, a tras cât a putut şi, când a vrut să dea drumul săgeţii, aceea se lipise de degetele de la mâna dreaptă, asemenea şi mâna stângă care ţinea arcul, încât nu putea nici să trimită săgeata, nici mâinile să le dezlipească.

Aşa a petrecut toată noaptea acel jidov, fiu de viperă. Făcându-se ziuă, acei minunaţi bărbaţi, şi stâlpul de foc şi făcliile s-au ascuns, făcându-se nevăzuţi; iar bărbaţii, femeile, tinerii şi bătrânii alergau la locul acela, pentru a vedea pe acel ticălos săgetător, cum stătea astfel nemişcat, precum întinsese arcul şi săgeata, ca fiind ferecat cu fiare şi legat cu puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu.Deci el, deşi nu voia, povestea tuturor toate cele văzute de dânsul asupra trupului mucenicului şi cum i s-a făcut de Dumnezeu acea izbăvire, pentru aflarea cea cu îndrăzneală a lucrului celui rău. După ce a făcut către toţi arătarea şi mărturisirea acelei minuni, i s-au dezlegat mâinile şi a scăpat de pedeapsă.

Înştiinţându-se cadiul de această minune, s-a temut foarte mult. Pentru aceea a poruncit creştinilor să ia trupul mucenicului şi să-l îngroape. Deci creştinii, luându-l, l-au îngropat cu cinste lângă biserica lor.

După ce au trecut câteva zile, francezul, care vânduse pe sfânt spre mucenicie, a voit să fure cinstitul lui trup şi să-l ducă în patria sa. Poate că s-a căit pentru răutatea sa şi poate că a avut de gând să spună că sfântul a fost de credinţa lor cea apuseană. Deci într-una din nopţi, având vreme prielnică pentru acel lucru, a cugetat în sine şi a mers cu ai săi la mormântul mucenicului. Atunci a început a săpa locul şi, descoperind mormântul, a vrut să ia cinstitele lui moaşte. ***Dar în acel ceas, ostaşul lui Hristos s-a arătat în somn preotului acelei biserici şi a zis: "Scoală-te îndată şi aleargă la biserică, că iată acel francez voieşte să fure trupul meu".***

Preotul, sculându-se îndată, a alergat cu toată puterea sa la biserică şi a găsit mormântul săpat şi deschis; iar trupul sfântului nefurat. Deci, a izgonit pe acei nelucrători şi deşerţi oameni cu acel gând rău. Apoi preotul, chemând pe creştinii acelei biserici, le-a povestit cele făcute şi toţi au preamărit pe Dumnezeu, Cel ce preamăreşte pe sfinţii Săi. Apoi, ***luând cinstitele moaşte ale Sfântului mucenic, le-au pus în biserică, aşezându-le în altar aproape de Sfânta Masă.***

Acolo au stat acele sfinte moaşte ale Sfântului mucenic Ioan mai bine de şaptezeci de ani, făcându-se asupra lor arătări dumnezeieşti ziua şi noaptea. Uneori se arătau în formă de lumină minunată; alteori, în chip de foc pogorându-se asupra lor; alteori îngeri pogorându-se asupra lor şi suindu-se la cer, iar alte ori ieşea de acolo bună mireasmă negrăită. La acele sfinte moaşte, ale Sfântului Ioan, se făceau felurite tămăduiri, încât a străbătut pretutindeni vestea minunilor care se făceau acolo.

Într-acea vreme domnea în ţara Moldovei binecredinciosul şi de Hristos iubitorul domn, Alexandru, marele voievod, care se împodobea nu numai cu toate felurile de fapte bune, pentru care s-a numit "cel Bun", ci era aprins şi cu dragoste şi cu râvnă dumnezeiască către sfinţii mucenici.

Deci, auzind el de multele minuni ce se făceau de sfintele moaşte ale acelui mucenic, a dorit să le aibă, mai cu seamă să-şi împodobească ţara cu acea nepreţuită vistierie. Deci, sfătuindu-se cu prea sfinţitul arhiepiscop a toată ţara, Iosif, a trimis la Cetatea Albă, pe oarecare din boierii săi, cu mulţime de ostaşi şi cu multă avere. Aceia, mergând la mai sus zisa cetate, au răsturnat toată piatra cea de obşte, necruţând nici bani, nici daruri pe la cei ce aveau trebuinţă de acestea - căci Cetatea Albă era atunci sub stăpânirea otomanilor - şi astfel şi-a dobândit dorinţa.

Luând acele sfinte moaşte, multă părere de rău a pricinuit credincioşilor de acolo. Iar când se apropia cu dânsele de cetatea domnească din Suceava, au ieşit întru întâmpinarea lor marele voievod Alexandru cel bun, toţi boierii cei mari, prea sfinţitul arhiepiscop Iosif, cu tot clerul său cel duhovnicesc şi tot poporul. Şi astfel au întâmpinat cu bucurie, cu făclii, cu tămâie şi cu miruri bine mirositoare pe mucenicul lui Hristos, cel ce bine a voit a veni la dânşii. Iar marele voievod, căzând pe sicriul Sfântului mucenic Ioan, a îmbrăţişat mult pătimitoarele sale moaşte, punându-şi ochii şi gura pe cinstitele mâini ale mucenicului şi le săruta cu multă evlavie şi credinţă. Apoi, vărsând multe lacrimi de bucurie, a pus pe Sfântul mucenic Ioan ca păzitor al său şi al stăpânirii sale, încă şi al binecredinciosului popor al ţării Moldovei. Astfel, cu mare cinste au aşezat cinstitele moaşte ale

mucenicului în Sfânta Mitropolie din Suceava, care era pe acea vreme, cetate domnească sau capitală a Moldovei.

Sfintele moaşte au stat mulţi ani în Sfânta Mitropolie a Sucevei, până când, mutându-se scaunul domniei la Iaşi, s-a mutat acolo şi scaunul mitropoliei. Deci, vremurile fiind tulburate, stăpânitorii ţării celei duhovniceşti şi politiceşti aveau frică să nu se prade de neamuri păgâne acel odor nepreţuit. Pentru aceea au adus sfintele moaşte la Iaşi şi le-au aşezat în biserica Sfintei Mitropolii. Dar la anul, de la zidirea lumii, 7194, iar de la Naşterea lui Hristos, 1686, domnind peste ţara Moldovei răposatul şi fericitul întru pomenire Constantin Cantemir voievod, şi mitropolit fiind Dositei cel vestit întru multă învăţătură, a venit Ioan Sobieţki craiul polonez cu oştile sale, trecând asupra Bugeacului tătărăsc şi întorcându-se prin târgul Iaşului. Mitropolitul, cu ştirea craiului leşesc, văzând vremurile revoltate şi nepaşnice şi temându-se ca să nu pricinuiască vreo robie a ţării şi, împreună cu ţara, să se prade de alte neamuri străine şi barbare şi această vistierie sfântă şi nepreţuită, a ridicat sfintele moaşte ale Sfântului Ioan. Luându-le cu sine, împreună cu toate odoarele mitropoliei şi hrisoavele moşiilor, s-a dus împreună cu oastea crăiască în ţara leşească să se sprijinească acolo, ca la nişte vecini buni, până se vor linişti tulburările şi se va face pace, ca apoi iarăşi să le aducă în Moldova la locul lor.

Dar, prelungindu-se vremea tulburărilor, Mitropolitul Dositei nu a ajuns să-şi împlinească scopul şi voinţa sa, căci a murit acolo în ţara leşească şi, de ceea ce s-a temut ca să nu se întâmple de la alte naţiuni barbare, a împlinit-o el cu lucrul; de vreme ce a păgubit ţara Moldovei multă vreme de acea vistierie nepreţuită. Asemenea, cei de pe urmă, neavând osârdie să încerce cu dinadinsul să aducă la locul lor acele sfinte moaşte, până a nu se învechi lucrul, le-au lăsat acolo în ţara leşească împreună cu odoarele sfintei Mitropolii, aşezate într-una din bisericile din târgul ce se numeşte Jolcova. Acolo, fiind sub stăpânirea apusenilor sfintele moaşte vărsau neîncetate minuni şi izvorau tămăduiri spre cei ce alergau cu credinţă, cu dragoste şi cu evlavie la ajutorul sfântului.

Sfintele moaşte au stat mulţi ani în ţara leşească, în târgul cel mai sus arătat, unde le lăsase Dositei mitropolitul, până s-a cuprins de stăpânirea apuseană o bucată mare din ţara Moldovei, care se numea Cordunul şi în care s-a cuprins şi târgul Sucevei. Acolo se afla şi Mitropolia cea veche, în care erau aşezate sfintele moaşte, după ce s-au adus de la Cetatea Albă, de prea fericitul întru pomenire şi prea binecuvântatul şi de Hristos iubitorul, Alexandru voievod, care s-a numit şi cel bun, pentru faptele lui bune ce a făcut.

În anul de la mântuirea lumii 1783, în patru zile ale lunii iunie, venind Iosif, împăratul Austriei, a mers pe la marginea Cordunului, ca să vadă hotarul, şi a venit şi prin satul ce se numeşte Bosanci.

De acolo a mers în Suceava, căci nu este departe de acel sat, târgul Sucevei, şi a intrat în biserica Mitropoliei. Deci, privind în toate părţile şi văzând între altele şi locul în care fuseseră aşezate mai înainte sfintele moaşte ale Sfântului Ioan cel nou, a întrebat pe episcopul Rădăuţiului, Dositei: "Ce loc este acolo?" Episcopul a răspuns, zicând: "Acolo au fost aşezate sfintele moaşte ale Sfântului Ioan cel nou". Împăratul arătând cu mâna a zis: "Să le aducă iarăşi şi să le aşeze acolo". Această cerere o făcuse episcopul Dositei mai înainte de a veni împăratul Austriei.

Deci, chemând episcopul pe un ieromonah, anume Ioasaf, fost egumen al Mănăstirii Putna, i-a poruncit să se gătească a merge la cetatea Jolcova pentru aducerea sfintelor moaşte. Iar el, pregătindu-se, a pornit către ţara Leşească (Polonia) spre cetatea Livovului şi, într-o Duminică, în optsprezece zile ale lunii iunie, a ajuns acolo; fiind şi Meletie arhimandritul trimis mai înainte pentru această pricină. Acolo aflându-se şi împăratul, a poruncit la două regimente de ostaşi să meargă mai înainte la cetatea Jolcova, la mănăstirea în care se aflau sfintele moaşte, ca să nu se facă vreo tulburare în popor pentru luarea sfintelor moaşte.
Acea mănăstire era credincioasă din vremea când a fost acolo mitropolitul Dositei cu sfintele moaşte. Deci, trimişii porunciseră pentru luarea sfintelor moaşte şi, ajungând la marginea cetăţii Jolcova, într-o mahala a unei biserici iarăşi baziliene, au găsit toată cetatea înconjurată de străjile celor două regimente, care străji erau atât de sus aşezate, încât puteau să se vadă una cu alta. Deci, împăratul a dat poruncă ca tot poporul să stea închis prin casele lor; iar cel care va ieşi afară să fie împuşcat. Trimişii, zăbovind acolo până la miezul nopţii, atunci a venit poruncă să pornească cu careta cea pregătită, spre luarea raclei cu sfintele moaşte. Astfel au pornit la miezul nopţii, prin întuneric fără nici o lumină.

Împreună cu aceia era şi un om cu numele Gheorghe, de neam grec, fratele casierului din Liov, care era trimis mai înainte pentru această treabă.

Deci, au ajuns cu toţii la întâia strajă nemţească. Înconjurându-i straja, acel Gheorghe, povăţuitorul părinţilor, a vorbit cu mai marele străjii şi îndată i-au liberat. De acolo, mergând înainte şi trecând prin alte străji, care nu le-au zis nimic, au intrat pe poarta cetăţii şi, mergând către biserica în care se aflau sfintele moaşte, au dat peste altă strajă, care întrebându-i ce caută, le-au răspuns că au venit să ia pe Sfântul Ioan; iar mai marele străjii i-a întrebat: "Dar puteţi să-l luaţi?" Ei au răspuns: "Putem, căci avem poruncă împărătească". Atunci îndată i-a lăsat şi,

mergând ei printr-o boltă la o uşă, au găsit acolo doi soldaţi cu puştile în spate, care i-au oprit puţin, până ce unul din ei s-a dus unde era arestat arhimandritul bazilianilor, împreună cu toţi ai săi, de le-a dat de ştire. După aceea, îndată au venit doi baziliani, cu două făclii de ceară aprinse şi au intrat în biserică.

Acolo au găsit pe un comisar împărătesc cu vreo treizeci de ofiţeri, stând împrejurul sfântului cu capetele descoperite. Aceia făcându-şi cale, s-au apropiat de racla sfântului, care era pusă în loc de prestol şi pe care slujeau bazilianii liturghia lor. Acolo mai erau cincisprezece sfeşnice cu făclii, iar la picioare o candelă mare de argint aprinsă; deci, luând toate sfeşnicile de pe raclă, au cerut cheia şi descuind-o, au ridicat capacul. Înăuntru erau multe lucruri de argint, ca: inimi, ochi, picioare, mâini şi altele. Pe acelea le puseseră acolo cei ce au avut boli şi vătămături în aceste părţi ale trupului lor şi se vindecaseră cu rugăciunile sfântului, ca să fie spre aducerea aminte a minunilor lui.

Mai era încă în raclă şi un vas de argint, pe care erau scrise cu slove de aur: "Vasile Voievod, domn al Ţării Moldovei". Iar banii ce s-au aflat în cutie s-au dat bazilianilor. Deci, făcându-se listă de toate argintăriile care s-au aflat în raclă, s-a încuiat iarăşi racla cu încuietoarea ei.

După aceea, ridicându-se racla de patru greci papistaşi, care merseseră cu părinţii cei trimişi, unul din baziliani a oprit racla. Iar un comisar împărătesc întrebându-l care este pricina, el a răspuns: "Alt nimic nu este, domnule, decât numai cerem adeverinţă de la comisarii Moldovei, ca nu cumva după vremi să ni se mai ceară vreodată moaştele".

Deci ei, socotind că este dreaptă cererea lor, au scris acea adeverinţă şi s-a iscălit de Meletie arhimandritul şi fostul egumen Ioasaf, care au pus şi peceţile lor şi s-a dat bazilianului. După aceea, îndată au ridicat Sfintele Moaşte în careta cea pregătită spre această slujbă şi au ieşit la poarta cetăţii. Acolo au găsit pe acei treizeci de ostaşi tot după cum i-au lăsat. După ce au ieşit pe poartă, îndată acei ostaşi au înconjurat careta, cincisprezece de-o parte şi cincisprezece de altă parte, şi astfel au pornit împreună cu cei ce duceau moaştele. Mergând până la un han ce era aproape de Liov, cale de o jumătate de ceas, i-a întâmpinat un trimis de la generalul Comando, cu poruncă ca cei treizeci de ostaşi să se întoarcă înapoi, iar părinţii cu sfintele moaşte să meargă singuri în cetatea Liovului.

Împăratul Iosif, având a merge la Brod, a ieşit din cetate pe altă poartă. Iar arhimandritul Meletie cu fostul egumen Ioasaf, mergând la generalul Comando, i-au spus că au adus sfintele moaşte şi le-a dat voie să rămână până a doua zi. A

doua zi, gătindu-se de plecare, a venit un grec la arhimandritul Meletie, rugându-l să-i dea voie să sărute sfintele moaşte. Deci, mergând să deschidă racla, nu numai că n-a putut, dar nici acoperământul, care era peste raclă, nu l-a putut ridica. Văzând aceasta, a zis grecului: "Vezi, frate, că nu putem să deschidem nici racla, nici să ridicăm acoperământul! Poate nu este voia Sfântului! Deci, sărută racla cu credinţă". Astfel făcând grecul, s-a dus.

Stând amândoi părinţii în altă caretă, mergeau pe valea Liovului, după aceea în careta în care era racla sfântului, până s-au suit într-un deal. Acolo i-au ajuns patru greci cu femeile lor, să se închine sfintelor moaşte, după parola ce o aduseseră cu dânşii din Liov, ca în acel loc să se închine şi să sărute sfintele moaşte. Deci, cu uşurinţă s-a ridicat acoperământul de pe raclă, şi s-a deschis racla. Atunci, aducându-şi aminte, au cunoscut că acel grec ce a cerut mai înainte să sărute sfintele moaşte a fost făţarnic şi necredincios, vrând să ispitească puterea sfântului; şi de aceea nu s-a putut deschide racla.

Plecând de acolo, au trecut prin târgul ce se numeşte Stanislav, neştiindu-i nimeni cu ce trebuinţă merg. Ajungând la alt târg ce se numeşte Tolmaci, i-a întâmpinat o delegaţie trimisă de Dositei, episcopul Rădăuţiului, ca să cerceteze unde se află trimişii, dacă s-au luat sfintele moaşte şi în ce chip a urmat. Acesteia răspunzându-se, s-a întors înapoi la episcopie.

A doua noapte, au ajuns la alt târg, unde au întâmpinat pe secretarul Mihalache iarăşi trimis de episcop. A doua zi, s-a făcut orânduiala de li s-au dat câte şapte ostaşi şi au mers în acea zi până aproape de hotarul ce desparte ţara leşească de Bucovina. A treia zi, s-au pornit către Sneaten, care este în marginea hotarului, unde, până a se găti de plecare, i-a întâmpinat mult popor, care ieşise din târg.

Dându-li-se de acolo alţi şapte ostaşi, au pornit la Culacini, care este hotarul ţărilor leşeşti şi al Bucovinei, iar acolo au găsit corturi întinse şi pe episcop. Dar, pentru că generalul Enţiverc încă nu sosise, i-au spus episcopului că nu este voie să treacă hotarul până nu va sosi şi generalul. De aceea, întorcându-se înapoi, au zăbovit peste hotar, de cealaltă parte, împreună cu tot norodul ce ieşise din Sneaten spre închinarea sfintelor moaşte. Sosind generalul, îndată s-a pornit să treacă peste podul Colacinului, dar la mijlocul podului, s-a luat racla din careta în care a venit până acolo şi s-a pus într-alta.

Trecând peste graniţă s-au tras, în cinstea sfântului, vreo şaizeci de tunuri. Acolo au stat pe loc, până a sărutat racla tot poporul, cel ce aştepta pe sfânt; iar peste această parte a graniţei n-a lăsat să treacă nici un om din ţara leşească.

Pornind de acolo cu mulţime de popor numai din Bucovina, între care numai preoţi erau două sute patru, cu dascălii lor şi cu prapore au ajuns seara, spre ziua Sfinţilor apostoli, la un sat ce se numeşte Lucaveţul, unde au rămas. A doua zi, au mers în Cernăuţi cu mulţi creştini şi cu mulţime de ostaşi, trăgând şi multe tunuri din dealul Cernăuţiului.

Mergând prin târg până la o biserică a oarecăruia Herescu, acolo au aşezat sfintele moaşte şi au stat până la opt septembrie. Iar în acea zi, au luat sfintele moaşte cu cinste şi le-au adus la târgul Sucevei, unde le-au aşezat într-o biserică de piatră a unei mahalale ce se numeşte Iţcani. Acolo au stat până la ziua Înălţării cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci. Făcându-se ştire şi în Moldova de aceasta, s-a adunat mulţime de creştini, spre cinstirea sfintelor moaşte. Astfel, episcopul Dositei al Bucovinei cu mulţime de preoţi îmbrăcaţi şi cu tot poporul, ridicând sfintele moaşte din mai sus numita biserică, le-au dus în Mitropolia Sucevei şi, aşezându-le în mijlocul bisericii, au rămas acolo şi până în ziua de azi.

Aceasta este viaţa şi pătimirea Sfântului Ioan cel nou, care s-a nevoit cu bună nevoinţă în lumea aceasta. El a plecat cu marfă pământească la Trapezunda, dar s-a nevoit duhovniceşte. El, prin post şi rugăciune către Dumnezeu, prin lacrimi necontenite, prin milostenie şi prin facerile de bine către aproapele, s-a suit ca pe o scară către vârful faptelor bune, către Sfântul Botez cel de sânge, care este mai mare decât toate botezurile.

Astfel a fost sfârşitul mărturisirii, astfel de vitejie a arătat în nevoinţa mărturisirii, astfel a ruşinat pe păgânul cadiu, cu aceste cununi s-a încununat de mâinile lui Dumnezeu, începătorul de nevoinţă. El aşa de bine s-a negustorit, încât puţin a dat şi mult a dobândit. De trup s-a dezbrăcat ca de o sarcină; de aceea, nu s-a întors la Trapezunda, ci la Ierusalimul cel de sus. Şi s-a aşezat în ceata mucenicilor, ca un mucenic, întru Împărăţia cea veşnică, întru odihna drepţilor, întru lumina cea neînserată, întru veselia şi bucuria cea nesfârşită.

Mutările moaştelor lui pe pământ sunt acestea:

- ✓ *De la Cetatea Albă s-au adus întâi în Suceava cu alai domnesc, cu arhierei şi cu boierii Moldovei.*
- ✓ *Al doilea s-a dus în ţara leşească de Mitropolitul Dositei şi de craiul acelei ţări, Ioan Sobieţchi; iar şederea Sfântului Ioan în ţara leşească a fost de 94 ani.*
- ✓ *Al treilea, din ţara leşească, de la cetatea Jolcova, s-au adus în Suceava cu alai împărătesc, în anul 1783.*

Prin toate a trecut după vorba apostolului, prin cele de-a dreapta, prin cele de-a stânga, prin slavă şi prin necinste nevătămat şi cu cuviinţă.

Că Dumnezeu, pe cei ce-L proslăvesc pe pământ, îi preamăreşte cu îndoită slavă, cu cea cerească şi cu cea pământească. Pe cei ce-L mărturisesc înaintea oamenilor, şi El îi mărturiseşte, nu numai înaintea sfinţilor îngeri, ci şi înaintea Mântuitorului Hristos, căruia I se cuvine slava, cinstea şi stăpânirea, împreună şi Părintelui Cel fără de început şi Preasfântului şi de viaţă Făcătorului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

Viaţa Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava

Originile

De la începutul veacului al XV-lea, străvechea cetate voievodală Suceava adăposteşte moaştele unuia din cei mai cunoscuţi sfinţi cinstiţi de credincioşi, din Moldova şi anume Sfântul Ioan, supranumit "cel nou".

Din puţinele ştiri rămase în legătură cu pătimirea sa, se pot desprinde şi câteva date biografice. Era originar din oraşul Trapezunt (sau Trebizonda, azi Trabzon în provincia cu acelaşi nume din Turcia), oraş situat pe ţărmul sud-estic al Mării Negre, care din 1204 până în 1461 a fost capitala unui mic "imperiu", desprins din cel bizantin.

De vreme ce a pătimit în jurul anului 1330, presupunem că s-a născut spre sfârşitul veacului al XIII-lea. Statornicia sa în dreapta credinţă, care a mers până la sacrificiul vieţii, ne face să credem că a primit o frumoasă educaţie religioasă atât în familie cât şi de la unii din preoţii numeroaselor biserici din Trapezuntul natal şi chiar de la dascălii care l-au învăţat carte.

La vremea pătimirii sale se ocupa cu negustoria, ca mulţi alţi locuitori ai oraşului. Aşa se face că de multe ori călătorea în diferite oraşe de pe ţărmul Mării Negre cu treburi negustoreşti.

Tânărul creştin se arăta tuturor stăpânit de dorinţa dobândirii desăvârşirii şi a agonisirii mântuirii celei făgăduite de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Multe din cele propovăduite de el le va fi învăţat din călătoriile săvârşite care, nu de puţine ori, i-au dat posibilitatea să cunoască frumuseţi ale ortodoxiei de prin ţinuturile pe unde l-au purtat cerinţele de trai ale vieţii. Astfel, el va fi cunoscut şi podoabele sufleteşti ale strămoşilor noştri din Moldova şi din Muntenia, atât direct, cât şi din relatările negustorilor genovezi şi veneţieni care, pentru a ajunge în Polonia şi Transilvania, nu mai mergeau pe drumul cel "tătărăsc", ci pe cel "moldovenesc".

Astfel de experienţe îi vor fi dat ardoarea propovăduirii lui Hristos, asemenea celor care au dobândit cununa cerească făcând milostenii celor lipsiţi, mângâind pe cei în necazuri, ocrotind pe cei neajutoraţi şi apărând dreapta-credinţă a Bisericii Răsăritului, în care se născuse şi crescuse, şi din ale cărei frumuseţi se împărtăşise. Dorea să-i facă şi pe alţii părtaşi comuniunii deplinei bucurii pe care toate acestea le procura sufletului frământat şi însetat de aflarea adevărurilor dumnezeieşti. De aceea, tânărul Ioan se bucura de o deosebită preţuire în faţa tuturor, ceea ce, desigur, nu era pe placul unor negustori dornici să aibă cât mai multă clientelă.

Mărturisirea şi mucenicia

Se ştie că în acea vreme, între bizantini şi latini existau unele tensiuni ce aveau cauze mai vechi. Anumite divergenţe ce apăruseră de-a lungul timpului s-au soldat cu schisma de la 1054 şi au culminat cu cucerirea Constantinopolului (şi jefuirea sălbatică a acestuia) de către latini în timpul Cruciadei a IV-a (în anul 1204) - fapt ce a dus la ruperea definitivă dintre Răsărit şi Apus.

Chiar dacă au existat apoi tentative de unire precum cea de la Lyon (1274), acestea au fost sortite eşecului. La acestea se mai adaugă şi faptul că veneţienii şi genovezii - care se bucurau de nişte privilegii din partea împăraţilor bizantini, privilegii pe care nici chiar negustorii greci nu le aveau - deţineau supremaţia navală şi "sugrumau" astfel comerţul bizantin.

Prin anul 1330 sau 1332, Sfântul Ioan s-a îndreptat din Trapezunt spre Cetatea Albă, oraş situat în Basarabia de sud - aşa numitul Bugeac (vezi harta), în prezent înglobat în Ucraina - pe corabia unui oarecare Reiz, catolic din Veneţia sau Genova. Pe drum a avut cu el discuţii privitoare la credinţă, susţinând cu dârzenie adevărurile Ortodoxiei. Nu este exclus ca aceste discuţii să fi avut ca subiect chiar disputa isihastă ce exista atunci între ortodocşi şi catolici. Deşi această dispută a izbucnit "oficial" cu circa 10 ani după anul martirizării Sfântului Ioan, totuşi diferenţa dintre învăţătura ortodoxă şi cea catolică privitoare la energiile necreate cât şi la posibilitatea îndumnezeirii prin har a omului - era mai veche.

Ajungând în Cetatea Albă, Reiz şi-a pus în gând să se răzbune pe cucernicul Ioan, care-l înfruntase în discuţiile purtate pe corabie.

Pe atunci, Cetatea Albă şi ţinutul înconjurător erau stăpânite de tătarii nogai. Drept aceea, Reiz s-a prezentat la conducătorul cetăţii (numit şi ighemon, eparh sau cadiu), spunându-i:

– Este, o conducătorule, în corabie un bărbat care, venind cu mine de la Trapezunt, mi-a mărturisit că ar vrea să se lepede de credinţa sa şi să primească legea voastră cea străveche.

Această veste l-a bucurat foarte mult pe dregătorul tatar, care a cinstit cu daruri alese pe Reiz. El a poruncit totodată să-i fie adus şi acest tânăr minunat, dornic să îmbrăţişeze credinţa altaică a strămoşilor săi. De aceea, el l-a întâmpinat cu cuvinte măgulitoare:

- Am auzit că eşti unul dintre bărbaţii aleşi şi înţelepţi din Trapezunt şi că ai dori să îmbrăţişezi străvechea noastră credinţă. Aşadar vino, o, prea alesule prieten, şi stai împreună cu noi şi preamăreşte cu glas mare soarele cel strălucitor, dă cinste luceafărului care răsare înaintea soarelui şi adu jertfă luminătorilor cereşti, celor ce luminează lumea. Astfel te vei învrednici de la împăratul nostru de multă cinste şi de mari vrednicii; iar nouă ne vei fi ca un frate adevărat, îndulcindu-te de viaţa cea dulce împreună cu noi. Deci, calcă în picioare legea şi credinţa creştinească, ca una ce este defăimată şi proastă, încât să vadă şi alţii şi să înveţe de la tine a cinsti credinţa noastră.

Însă mărturisitorul adevăratului Dumnezeu, înţelegând urzeala şi ticăloşia lui Reiz, a simţit un fior care i-a străbătut întreaga fiinţă: ***cum s-ar putea el lepăda de Hristos care l-a ocrotit şi i-a dat deplină bucurie a credinţei şi a iubirii?*** *Deci a ridicat ochii inimii sale la ceruri şi cerea ajutor de la Dumnezeu, Care a zis în Sfânta Evanghelie:* "*Când veţi fi duşi înaintea domnilor şi împăraţilor, pentru numele Meu, să nu vă gândiţi mai înainte ce veţi grăi sau ce veţi răspunde în acel ceas, căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri*."

Apoi, căutând cu ochii cei trupeşti către tiran şi, răspunzând cu bună îndrăznea-lă, a zis: O, cadiule! Mi se pare că minţi pe faţă. Aceste cuvinte nu sunt ale mele, nici nu mi-a venit în cuget vreodată să mă lepăd de sfânta credinţă în Domnul meu Iisus Hristos! Să nu se întâmple un lucru necuvios ca acesta, nici să mă lase Dumnezeu să primesc în mintea mea un gând păgânesc ca acesta. Acestea toate sunt meşteşugiri ale vrăjmaşului adevărului şi ale satanei, tatăl său; că, intrând în tine ca într-un vas al său, grăieşte prin tine către mine, nădăjduind astfel că mă va trage spre pieire. Acel vrăjmaş se sileşte să mă depărteze de la Dumnezeul cel adevărat, care este Ziditor al tuturor făpturilor văzute şi nevăzute, precum şi al soarelui acesta, pe care tu îl cinsteşti ca pe un Dumnezeu; iar tu, fiind cuprins cu întunericul amăgirii, aduci această cinste, care se cade a se aduce numai lui Dumnezeu cel adevărat, făcătorul soarelui căruia tu te închini.

Deci nu te amăgi că mă vei pleca la minciună, ci mai vârtos tu însuţi învaţă-te de la mine taina adevărului, leapădă-te, te rog, de întunericul păgânătăţii, care zace în sufletul tău şi invredniceşte-te a te face fiu al luminii, strălucind cu razele dumnezeiescului Botez mai mult decât soarele. Nu socoti că soarele care se vede pe cer este Dumnezeu, ci cunoaşte că este un luminător făcut din nimic şi pus pe cer de Dumnezeu, Ziditorul lui, spre slujba oamenilor. Acela, adică soarele, s-a zidit în a patra zi; deci cum poate zidirea să fie Dumnezeu?

Sfântul Ioan, zicând nişte cuvinte ca acestea, şi-a ridicat mâinile şi ochii către cer, şi a strigat cu glas mare în auzul tuturor:

- Să nu-mi fie mie a mă lepăda de Tine, Hristoase Mântuitorul meu, Care eşti Dumnezeu preamărit împreună cu Tatăl Tău Cel fără de început, cu Preasfântul Duh, o Putere şi o Împărăţie! Nu mă voi închina soarelui, nu voi sluji focului, nu voi jertfi luceafărului, nu mă voi lepăda de lumină, nu mă voi lipi de întuneric, nu voi lăsa pe Dumnezeul meu şi nici nu voi sluji diavolului!

Zicând aceste cuvinte mărturisitorul lui Hristos, cu multă îndrăzneală şi cu faţa veselă, tiranul îşi schimba adeseori faţa sa, aprinzându-se de focul mâniei.

Deci acel tiran, neputând mai mult să rabde pe mucenic, care îi grăia împotrivă şi îi arăta păgânătatea şi deşertăciunea credinţei sale , că pentru Hristos pe Care Îl hulea păgânul ighemon, pe Acela Sfântul Ioan Îl lăuda şi Îl propovăduia în mijlocul poporului că este Dumnezeu adevărat; iar credinţa lui păgânească, sau mai bine zis înşelăciunea, a defăimat-o până la sfârşit; pentru aceasta a poruncit ostaşilor săi să-l dezbrace de hainele sale.

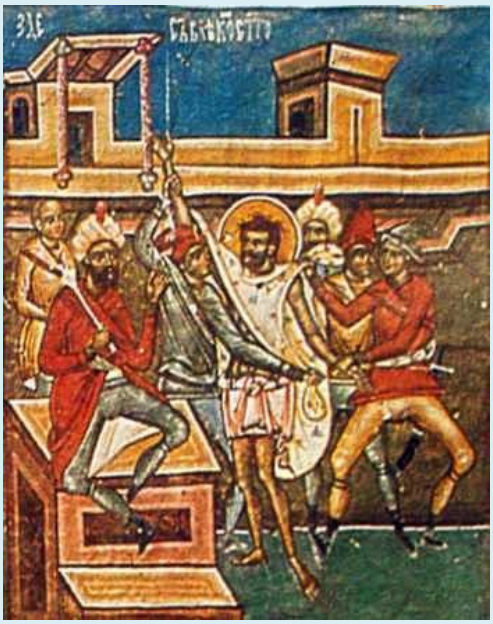

Astfel ostaşii, făcând cele ce li se poruncise, sfântul stătea gol, fiind însă îmbrăcat în Hristos.

După aceea, cadiul a poruncit să-i aducă multe toiege înaintea lui, şi uitându-se către mucenic a zis:
- Nu spune către mine nişte poveşti ca acestea, ci leapădă-te îndată de credinţa cea nefolositoare şi primeşte legea noastră cu toată inima, precum ai făgăduit, împodobindu-te astfel cu legile noastre. De acum părăseşte acele lungi cuvântări ale tale şi împlineşte ceea ce ai făgăduit; iar de nu, apoi mă jur pe legea noastră, cea bine norocită şi slăvită, că îţi voi zdrobi cu toiegele acestea nu numai trupul, dar te voi chinui şi cu chinuri mai cumplite şi nesuferite firii; iar mai pe urmă te voi omorî cu moarte grea.

Sfântul, răspunzând, a zis:
- Tiranule şi plinule de toată spurcăciunea, nu sunt mincinos, nici cuvântător de poveşti precum spui tu, ci sunt rob şi mărturisitor al adevăratului Dumnezeu cel preamărit în Sfânta Treime. În El m-am învăţat a crede de la strămoşii şi de la părinţii mei, Lui unuia mă închin, Aceluia aduc jertfă de laudă, pe El Îl mărturisesc, că este ziditor al tuturor făpturilor, pe Acela Îl aştept judecător al viilor şi al morţilor. Acela va veni să răsplătească fiecăruia după faptele lui în vremea aceea, când, după porunca Lui, soarele acesta ce se vede, aşezat şi rânduit de Dânsul pentru slujba oamenilor, se va întuneca. Pentru aceea nu te mai nădăjdui că vei auzi altceva de la mine decât numai cele ce le-am zis întâi şi de la început, acelea le grăiesc şi acum şi le voi grăi până la sfârşit.

Niciodată nu mă voi lepăda de Hristos Dumnezeu şi Făcătorul meu, niciodată nu voi cinsti mai mult făptura decât pe Făcătorul, nu mă voi închina zidirii mai mult decât Ziditorului, nu voi defăima sfânta credinţă în Dumnezeul meu, în care m-am născut şi în care m-am deprins de la părinţii mei, până când voi fi stăpân al gândului meu; şi, mai ales, până când voi avea această răsuflare. Deci nu mai zăbovi, lucrător al nedreptăţii, ci arătă obiceiul tău de fiară care este ascuns în tine; scapă-te odată de grija cea pentru aflarea chinurilor, cu care voieşti să mă chinuieşti, şi trimite-mă mai degrab cu orice fel de moarte vei voi, la Dumnezeul Cel adevărat, Stăpânul cel dorit de mine.

Iată ai înaintea ta trupul meu gol, gata pentru chinurile tale! Bate-l cu toiege, arde-l cu foc, îneacă-l în mare, taie-l în bucăţi cu sabia, pune asupra lui şi alte munci şi mai cumplite decât acestea, şi pe acelea nu te lenevi a le aduce asupra mea; de vreme ce, pe toate acestea şi pe cele mai multe decât acestea, eu sunt gata a le răbda cu plăcere şi cu bucurie, pentru dragostea lui Hristos, Dumnezeul meu.

Dar tiranul cel sălbatic şi nemilostiv, auzind cuvintele acestea ale viteazului mărturisitor, s-a aprins de mânie şi îndată a poruncit să întindă pe mucenic la pământ şi să-l bată fără de milă cu toiege noduroase. Deci, slugile tiranului atât de cumplit l-au bătut pe răbdătorul de chinuri al lui Hristos, încât s-a zdrobit trupul lui în multe bucăţi, iar carnea, lipindu-se pe toiege, se arunca sus în aer, şi locul pe care era întins mucenicul era roşit de sângele lui.

Deci, viteazul pătimitor răbdând cu bărbăţie o chinuire ca aceea, şi-a ridicat ochii minţii sale către cer şi a zis:

- Mulţumesc Ţie, Stăpâne Dumnezeule, că m-ai învrednicit a mă spăla cu sângele meu şi a mă face curat de păcatele mele, care din neputinţa omenească mi s-au întâmplat a le păcătui înaintea ta, după Sfântul Botez.

Chinuitorii aceia, auzind pe mucenic rugându-se lui Dumnezeu, s-au umplut de mai multă mânie şi atât de cumplit l-au bătut, până ce i s-a stins şi glasul.

Apoi, făcându-se seară, ighemonul a poruncit să lege pe sfântul mucenic, care abia sufla, cu două lanţuri, să-l arunce în temniţă şi să-l păzească până a doua zi, spre o mai mare chinuire. Dar mucenicul lui Hristos, neputând să meargă singur de cumplitele răni, muncitorii l-au târât ca pe un mort şi astfel l-au închis în temniţă.
A doua zi, tiranul acela cu chipul de fiară, şezând la locul lui cel obişnuit de judecată, a poruncit să aducă înaintea lui pe Sfântul mucenic Ioan.

Deci, răbdătorul de chinuri şi viteazul ostaş al lui Hristos a venit înaintea lui, cu faţa luminată şi cu sufletul vesel, către care privind rău credinciosul cadiu şi, văzându-l cu faţa atât de luminată şi veselă, căci darul lui Dumnezeu care a întărit pe sfinţii mucenici cei de demult, întărea şi pe Sfântul Ioan, care pătimea pentru aceeaşi mărturisire a bunei credinţe, a preasfântului nume al lui Hristos Dumnezeul nostru, s-a mirat foarte mult că, după atâtea cumplite munci, se mai afla suflet în el şi, ca şi cum n-ar fi pătimit nimic, se arăta aşa de vesel.
Deci, a zis către el:
- O, Ioane, nu vezi, în ce fel de ruşine şi necinste te aduce neînduplecarea şi nesupunerea ta, încât puţin a lipsit de nu ţi-ai pierdut şi viaţa, care este atât de

scumpă şi de iubită tuturor oamenilor. Ascultă-mă, că de te vei pleca sfatului şi socotelii mele, este gata însănătoşirea ta, căci în puţine zile, rănile şi zdrobirile trupului tău se vor tămădui; fiindcă noi avem doctori foarte iscusiţi aduşi din India şi din Persia. Iar de nu voieşti să asculţi de sfatul meu, ci petreci în creştinătatea ta, apoi să ştii, că te aşteaptă mai multe şi mai cumplite bătăi.

Atunci Sfântul Mucenic Ioan a răspuns:

- O, judecător tiran, eu câtuşi de puţin nu mă îngrijesc de rănile trupului meu cel zdrobit; căci cu cât se strică omul nostru cel din afară, adică trupul, cu atât omul nostru cel dinlăuntru, adică sufletul se înnoieşte, după cum grăieşte Marele Apostol Pavel. Eu nu am altă grijă, decât numai să rabd până la sfârşit muncile ce se vor aduce asupra mea de la tine, pentru Hristos Cel ce mă întăreşte şi Care a zis: Cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui. Deci, de ai gândit şi ai aflat şi alte munci, mai noi şi mai cumplite, pune-le asupra mea; căci rănile cele mai dinainte, care le-ai adus asupra mea, eu le socotesc intru nimic!

Nebunul tiran s-a ruşinat foarte mult de aceste cuvinte prea înţelepte şi, tremurând cu totul de mânie, s-a ridicat ca o fiară şi a poruncit să-l bată mai cumplit. Deci, chinuitorii aceia au bătut multe ceasuri pe răbdătorul de chinuri, până au obosit; astfel, schimbându-se unii după alţii, l-au bătut până ce s-au rănit şi s-au rupt şi cele dinlăuntru ale sfântului.

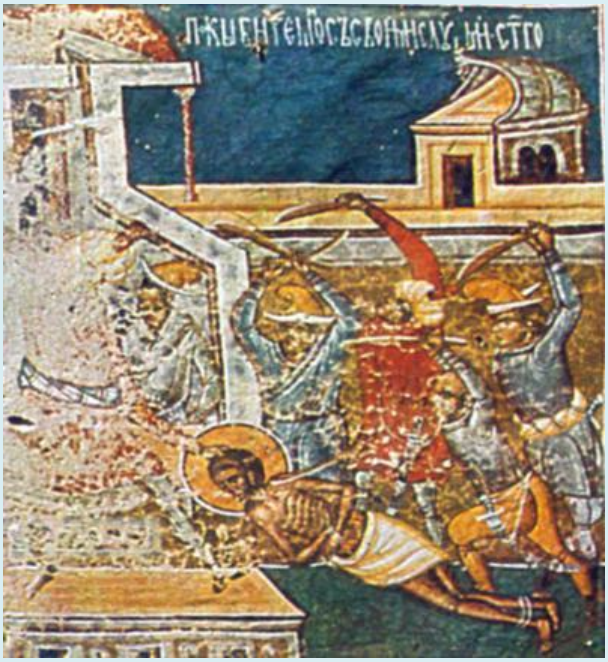

Apoi slugile, muncind acel trup tare ca diamantul, au ostenit. Toţi câţi se adunaseră la acea privelişte şi priveau la acele cumplite chinuri, strigau împotriva nelegiuitului judecător, ocărându-i obiceiul lui cel nemilostiv şi sălbăticia lui cea

de fiară. ***Iar Sfântul şoptea cu buzele şi se ruga lui Dumnezeu să-i dea răbdare până la sfârşit.***

Atunci tiranul, văzând că nu reuşeşte nicidecum să-l determine să se lepede de Hristos, a poruncit slugilor sale să aducă un cal sălbatic şi să lege picioarele mucenicului de coada aceluia, după aceea unul din ostaşi să încalece pe calul acela şi să alerge pe uliţele cetăţii cât va putea; şi astfel să târască pe pătimitorul lui Hristos prin toată cetatea.

Deci, Sfântul a fost tras prin toate uliţele cetăţii, încât s-a făcut privelişte îngerilor şi oamenilor: Că bucurie se face în ceruri, a zis Domnul în Sfânta Evanghelie, pentru un păcătos care se pocăieşte. Şi dacă pentru un păcătos se face bucurie, cu atât mai vârtos pentru un mucenic atât de răbdător, care pătimea pentru dragostea Lui unele ca acestea. ***Dar pe când se făcea bucurie în cer, oamenilor celor binecredincioşi, le era jalnică acea privelişte. Şi cum să nu le fie jalnică privelişte, când vedeau calul alergând şi trăgând după el pe mucenic prin locuri aspre? Când vedeau pământul roşindu-se cu sângele lui, şi bucăţile de carne ce cădeau din trupul lui, iar capul trântindu-se de pământ şi de pietre? Cine nu s-ar fi umilit şi nu ar fi vărsat izvoare de lacrimi, văzând unele ca acestea? Poate numai acela care n-ar fi fost împărtăşit de fire cuvântătoare.***

Astfel fiind tras Sfântul Ioan de acel nemilostiv călăreţ, când a ajuns prin cartierul evreiesc şi alerga trecând pe uliţele lor, mulţime de evrei batjocoreau pe mucenic,

care era târât de calul acela, şi strigând şi strâmbând feţele lor, aruncau în el cu ce se întâmplă a avea în mâini, râzând fără de rânduială.

Unul din acei evrei, alergând în casa sa şi ajungând calul ce târa pe sfânt, i-a tăiat cinstitul şi sfântul lui cap. Şi astfel bunul şi viteazul ostaş al lui Iisus Hristos şi-a sfârşit nevoinţa sa mucenicească, dându-şi în mâinile Domnului sfântul şi luminatul său suflet. Iar cinstitul lui trup, dezlegându-l călăreţul acela de la coada calului, l-au lăsat în acel loc, neîngropat, nebăgat în seamă şi neîngrijit şi astfel zăcea împreună cu capul lui cel tăiat, deoarece nimeni din creştini nu îndrăznea a se apropia sau a se atinge de el, temându-se de urgia păgânilor.

Primele minuni

După ce a înnoptat, s-a făcut o minune ca aceasta asupra trupului sfântului mucenic; ***deodată s-au arătat multe făclii arzând; iar trei îngeri cântau cântare de cuvinte sfinţite şi negrăite şi tămâiau trupului mucenicului.*** De asemenea, ***s-a văzut un stâlp de foc deasupra sfintelor moaşte întărit până la cer.*** Minunea aceasta s-a văzut de mulţi şi mai ales de cei ce locuiau împrejurul locului unde zăceau sfintele lui moaşte.

***

Iar un evreu, a cărui casă era aproape de acel loc unde zăcea mult pătimitorul trup al sfântului, părându-i-se că preoţii creştini au venit să-l ia şi să-l dea îngropării celei obişnuite, a luat un arc cu săgeţi şi s-a apropiat acolo, vrând să săgeteze pe unul din acei preoţi. Deci, punând săgeata în arc, a tras cât a putut şi, când a vrut să dea drumul săgeţii, aceea se lipise de degetele de la mâna dreaptă, asemenea şi mâna stângă care ţinea arcul, încât nu putea nici să trimită săgeata, nici mâinile să le dezlipească. Astfel a petrecut toată noaptea, chinuindu-se în acea încordare.

Făcându-se ziuă, acei minunaţi bărbaţi, şi stâlpul de foc şi făcliile s-au ascuns, făcându-se nevăzuţi; iar bărbaţii, femeile, tinerii şi bătrânii alergau la locul acela, pentru a vedea pe acel ticălos săgetător, cum stătea astfel nemişcat, precum întinsese arcul şi săgeata, ca fiind ferecat cu fiare şi legat cu puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu.

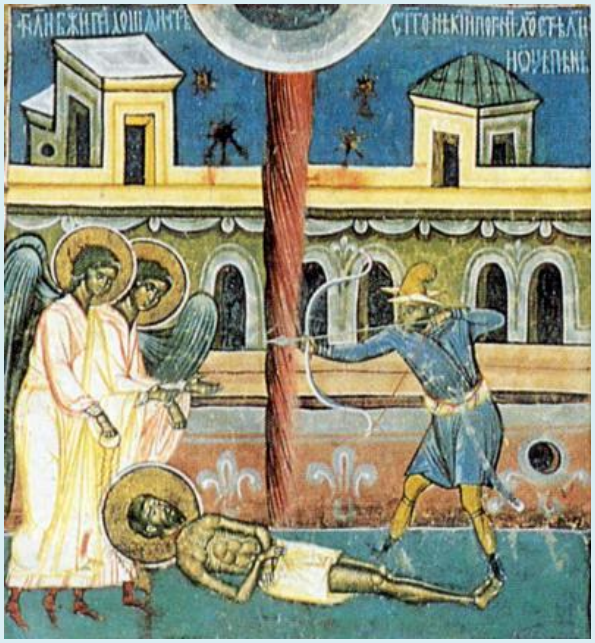

Deci el, deşi nu voia, povestea tuturor toate cele văzute de dânsul asupra trupului mucenicului şi cum, încercând să săgeteze pe acei "bărbaţi", a fost pedepsit de Dumnezeu. După ce a făcut către toţi arătarea şi mărturisirea acelei minuni, i s-au dezlegat mâinile şi a scăpat de pedeapsă.

Înştiinţându-se cadiul de această minune, s-a temut foarte mult. Pentru aceea a poruncit creştinilor să ia trupul mucenicului şi să-l îngroape. Deci creştinii, luându-l, l-au îngropat cu cinste lângă biserica lor.

După ce au trecut câteva zile, Raiz, italianul care vânduse pe sfânt spre mucenicie, a voit să fure cinstitul lui trup şi să-l ducă în ţara sa. Poate că s-a căit pentru răutatea sa sau poate că a avut de gând să spună că sfântul a fost de credinţa lor cea

catolică. Deci într-una din nopţi, având vreme prielnică pentru acel lucru, a cugetat în sine şi a mers la mormântul mucenicului. Atunci a început a săpa locul şi, descoperind mormântul, a vrut să ia cinstitele lui moaşte.

Dar în acel ceas, ostaşul lui Hristos s-a arătat în somn preotului acelei biserici şi a zis:
- Scoală-te îndată şi aleargă la biserică, că iată acela care m-a vândut ighemonului voieşte să fure trupul meu".

Preotul, sculându-se îndată, a alergat cu toată puterea sa la biserică şi a găsit mormântul săpat şi deschis; iar Raiz tocmai voia să ia trupul sfântului; dar preotul a izgonit îndată pe hoţ.

Apoi, chemând pe creştinii acelei biserici, le-a povestit cele făcute şi toţi au preamărit pe Dumnezeu, Cel ce preamăreşte pe sfinţii Săi. Apoi, luând cinstitele moaşte ale sfântului mucenic, le-au pus în biserică, aşezându-le în altar aproape de Sfânta Masă.

Acolo au stat acele sfinte moaşte ale Sfântului mucenic Ioan mai bine de şaptezeci de ani, făcându-se asupra lor arătări dumnezeieşti ziua şi noaptea.

Uneori se arătau în formă de lumină minunată; alteori, în chip de foc pogorându-se asupra lor; alteori îngeri pogorându-se asupra lor şi suindu-se la cer, iar alte ori ieşea de acolo bună mireasmă negrăită. De asemenea, la acele sfinte moaşte, ale Sfântului Ioan, se săvârşeau multe vindecări.

Aducerea sfintelor moaşte de la Cetatea Albă la Suceava

Vestea minunilor ce se săvârşeau prin moaştele Sfântului mucenic Ioan cel nou se răspândise în toată Ţara Moldovei al cărei ocrotitor a fost socotit de atunci. evlaviosul Domn Alexandru cel bun (1400 - 1432), care cu înţelepciune reuşise să obţină din partea Patriarhiei Ecumenice recunoaşterea canonică a mitropolitului Moldovei, Iosif Muşat, dorea ca această împlinire istorică şi de mare importanţă bisericească s-o pecetluiască cu strămutarea sfintelor moaşte ale mucenicului Ioan cel nou de la Cetatea Albă la Suceava, unde îşi fixase reşedinţa şi noul ierarh.

Astfel, în 1402 (după alţi istorici în 1415), la numai doi ani de la urcarea sa în scaunul de domnie, voievodul moldovean a „adus şi moaştele Sfântului mare mucenic Ioan cel nou" la Suceava, bineînţeles, la stăruinţa mitropolitului Iosif.

O procesiune, având în frunte pe Grigorie Tamblac, a însoţit nepreţuitul odor şi a fost întâmpinată, după mărturia cronicarilor, la „Poiana Vlădicăi", lângă Iaşi, de alaiul domnesc al lui Alexandru cel bun.

Aceste slăvite moaşte au fost aşezate apoi în catedrala mitropolitană din cetatea de scaun a Sucevei, azi, biserica Mirăuţilor. Aici ele au stat până în timpul domnitorului Petru Şchiopul, când au fost mutate (24 iunie 1589) în noua catedrală mitropolitană din Suceava - cu hramul Sfântului Gheorghe - ctitorită între anii 1514 - 1522, de domnitorii Bogdan III şi fiul său Ştefăniţă.

Minunea salvării Sucevei

Multe minuni s-au revărsat până astăzi asupra celor care cu credinţă au venit să se închine Sfântului Ioan cel nou, minuni amintite parţial şi de mitropolitul Kievului, Sfântul Petru Movilă.

Dintre ele remarcăm pe aceea de la 2 iunie 1622, când cetatea a fost apărată de pârjolitoarea năvălire a cazacilor zaporojeni. Iată ce scrie acest sfânt ierarh:

"În anul 1629 luna august 3 zile, venind în mănăstirea Pecersca, Varlaam ieromonachul, din pământul Moldovei, şi fiind trimis la mine ca să mă vadă de către Miron Barnovschi Voievodul, mi-a spus, că în anul 1622 când necuratul împărat al agarenilor, Sultanul Osman, a venit sub Hotin, ca să se bată cu regatul Poloniei...

Cazacii zaporojeni, care mergeau în contra necuraţilor, nu s-au dus numai la Hotin, unde era şi oastea polonează, ci s-au îndreptat spre oraşul Suceava, ca să-l prade pe el... În timp ce năvălitorii se îndreptau spre oraş, localnicii Sucevei se retrăgeau cum se obişnuia în cetate.

Fiind atunci mitropolit Anastasie Crimca cu preoţii au voit, după obicei, să ducă din mitropolie în cetatea de sus şi moaştele Sfântului Ioan cel Nou, şi când au

venit, ca să le ia, n-au putut să le ridice de la locul lor (căci acestea totdeauna cu darul lui Dumnezeu, când la nevoie oraşul trebuia să fie mântuit de inamicii ce cădeau asupra lui). Cu aceasta au făcut cunoscut mântuirea lui (oraşului), că nu va fi nici cu armele, nici cu lupta, dar la rugăciune şi ajunare au alergat toată mulţimea, ce fugise în cetate, rugând pe Dumnezeu şi pe Sfântul Ioan, plăcutul lui, pentru mântuire.

Iar când au venit cazacii la râu şi cum voiaua intra şi în oraş, o minune! râul, pre care oamenii îl treceau în sus şi în jos, deodată aşa s-a umplut cu apă, că nici odată mai nainte n-a fost aşa de inundat. Iar ei văzând aceasta s-au spăimântat şi au început a se retrage; şi aşa oraşul s-a mântuit cu rugăciunile Sfântului Ioan martiriul cel nou.

Şi de la acel timp mitopolitul cu tot clerul şi cu episcopii au stabilit, că acea zi să se serbeze... fac în mitropolie în acea zi litie, înconjurând biserica cu moaştele Sfântului Ioan, şi mulţumind lui Dumnezeu, cel ce cu cinste i-a mântuit pe dânşii de aşa nenorocire cu rugăciunile Sfântului marelui martir Ioan cel nou."

Alte strămutări ale sfintelor moaşte

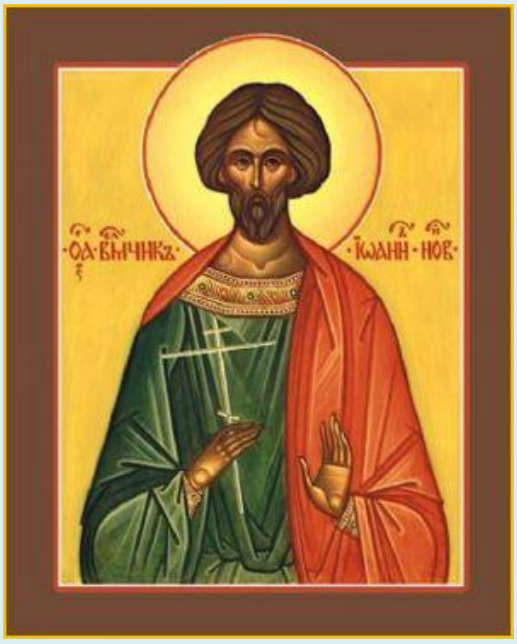

Polonia

Pe de altă parte, urgia otomană ameninţa din ce în ce mai mult Ţările Române, aflate - prin poziţia lor geografică - la „cumpăna” dintre marile imperii cotropitoare

ale timpului. Dorind să le aibă sub dominaţie şi control, ele făceau ca existenţa acestora să fie permanent ameninţată. ***Aşa se explică de ce, după despresurarea Vienei, armatele lui Ioan Sobieski s-au înapoiat spre Polonia prin Moldova, luând ca pradă multe din avuţiile acestor plaiuri. Între ele s-au aflat şi moaştele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, care la 1686, însoţite de mitropolitul cărturar Dosoftei au fost duse şi aşezate în cele din urmă la Zolkiew.*** După moartea acestui sfânt ierarh (canonizat în 2005), sfintele moaşte, ca şi odoarele şi multe din actele mitropoliei Moldovei, au rămas în pământ străin.

Ele au fost repatriate abia la 13 septembrie 1783, prin intervenţia unui alt mare ierarh, tot cu numele Dosoftei - episcopul de Rădăuţi, Dosoftei Herescu - şi depuse din nou în fosta catedrală mitropolitană Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, unde stătuseră aproape trei veacuri fără să fi fost mutate în altă parte.

Aducerea lor a fost posibilă pentru că la acea dată atât partea de nord a Moldovei (Bucovina), cu oraşul Suceava, cât şi o parte din Polonia (cu oraşul Zolkiew) erau încorporate în Imperiul Austriac (sau Habsburgic).

Viena

Dar valurile de năvălitori n-au încetat pe acest pământ iubit. Ororile primului război mondial au cuprins întreaga Europă. Multe bunuri s-au pierdut atunci sau au fost înstrăinate.

În scopul ocrotirii lor, sfintele moaşte au fost duse la Viena în toamna lui 1914 şi adăpostite până la 25 iulie 1918 în paraclisul ortodox român de acolo.

Revenirea la patria-mamă a ţinuturilor bucovinene a făcut ca Sfântul Ioan cel nou să fie iarăşi ceea ce a fost odinioară, „ocrotitorul a toată Ţara Moldovei”. De aceea dragostea românilor faţă de el a îmbrăcat mai multe forme.

Zilele de prăznuire

Cazania

Cea mai veche dintre zilele de cinstire a slăvitului mucenic a fost aceea de la Sânziene (24 iunie), adică Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul. Ea a fost amintită încă de la mutarea sfintelor moaşte din biserica Mirăuţilor la ctitoria lui Bogdan al III-lea şi Stefăniţă Vodă, la 1589.

Mitropolitul Silvestru Morariu Andrievici a confinţit pentru totdeauna această prăznuire, aşa cum se face şi astăzi.

Sfântul ierarh Varlaam (canonizat în 2007), în Cazania (prima carte tipărită în limba română în Moldova, apărută la Iaşi în anul 1643), arăta că Sfântul Ioan de la Suceava se prăznuia joi, după Rusalii.

De asemenea şi Axinte Uricariul, în întregirile sale la Letopiseţul Ţării Moldovei al lui Grigore Ureche scria că i se face pomenirea "miercuri şi joi în săptămâna Rusaliilor".

În anul 1950 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române hotărăşte că data de prăznuire a Sfântului Ioan cel nou să fie 2 iunie, care este, aşa cum am scris mai sus, ziua salvării minunate a Sucevei de pârjolul cazacilor zaporojeni în 1622.

Hramul de la Suceava în prezent

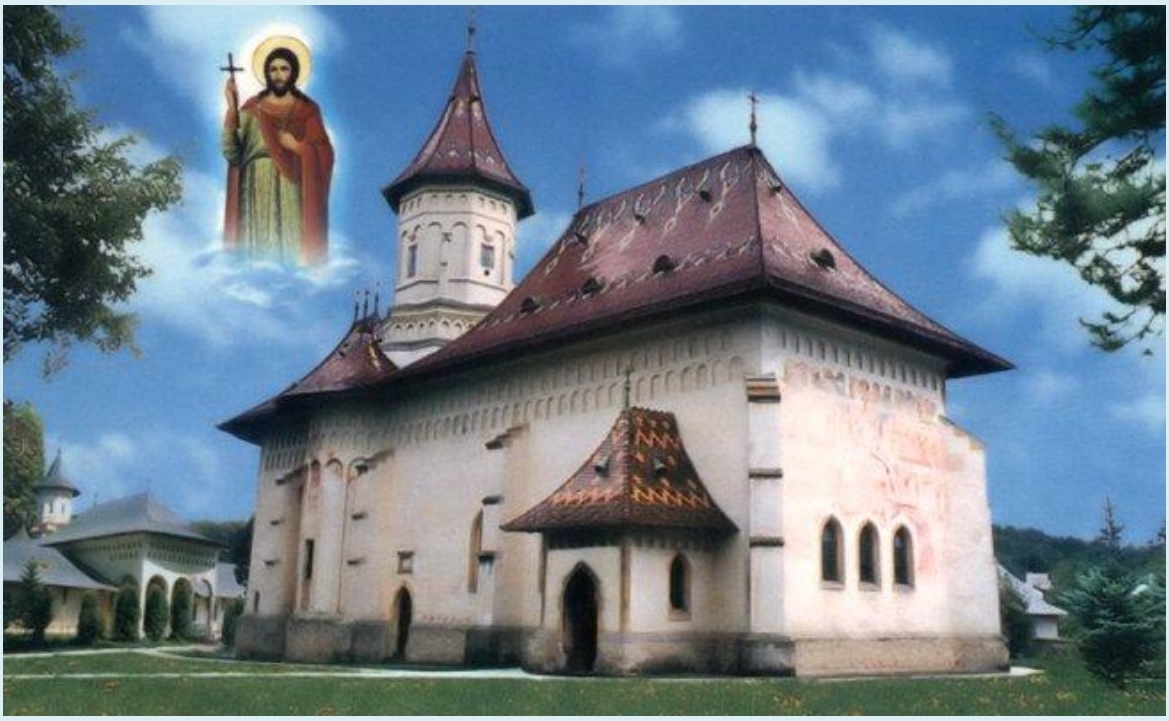

În practică însă, în fiecare an, "hramul mare" al bisericii este tot 24 iunie, ziua Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele), zi în care se prăznuieşte şi aducerea moaştelor Sfântului Ioan cel nou. În această zi vin mii de credincioşi din toată ţara şi se închină cu evlavie la moaştele Sfântului.

Racla cu sfintele moaşte este scoasă din biserică în dimineaţa ajunului hramului, adică pe 23 iunie, la orele şase şi aşezată într-un baldachin special din lemn din curtea mănăstirii, unde va sta timp de două zile.

Seara, pe la orele 18, se săvârşeşte slujba privegherii pe o scenă montată cu câteva zile înainte. În afară de ierarhul locului, mai slujesc şi ierarhi invitaţi din alte eparhii, preoţi şi diaconi.

Credincioşii veniţi din alte localităţi se aşează la rândul flancat de către militarii aflaţi în exerciţiul funcţiunii de a menţine ordinea şi fiecare la momentul potrivit ajunge şi se închină la sfintele moaşte, sărutând capul şi coroana Sfântului.

Numeroşi pelerini vin la rudele din oraş, unde sărbătoresc bucuria reîntâlnirii în comuniune frăţească, dar cei mai mulţi sunt nevoiţi să doarmă în interiorul bisericii, pe cerdacurile chiliilor sau în curtea sfintei mănăstiri, pe iarbă, sub cerul liber. Unii localnici, care au spaţiu de cazare devin avraamici şi găzduiesc din dragoste creştinească pe cei mai bătrâni sau neputincioşi dintre pelerini. Sunt însă şi credincioşi care priveghează toată noaptea, rugându-se. De altfel rândul celor care se închină nu se opreşte deloc în această noapte.

Mulţi dintre cei care vin la Suceava de Sânziene aşteaptă cu dor şi emoţie duhovnicească să ajungă a petrece o noapte întreagă lângă moaştele marelui martir. E unică bucuria lor; dacă le vorbeşti sunt cei mai fericiţi oameni şi-ţi răspund încântaţi că de mici fuseseră aduşi de părinţii lor la ziua Sfântului Ioan.

Mulţumirea şi împăcarea sufletească pe care o au în această zi, rânduiala ce se aşterne în casele şi familiile lor, sporul şi dinamismul ce-l dobândesc lucrările lor după un hram petrecut la Suceava îi leagă cu mii de fire nevăzute de sfântul din cetatea lui Ştefan cel mare şi sfânt, şi-i face ca de fiecare dată în preajma Sânzienelor să-şi rânduiască toate pentru a lua parte la bucuria hramului Cetăţii Sucevei.

A doua zi, după slujbele (Sfântul Maslu, sfinţirea apei, acatistul Sfântului) ce culminează cu Sfânta Liturghie (ce se săvârşeşte tot afară, pe scenă), se porneşte în procesiune cu sfintele moaşte prin oraş. Racla este purtată pe umeri (pe o năsălie specială) de clerici şi credincioşi, care fac scurte popasuri la bisericile principale din oraş.

Readuse în curtea mănăstirii sfintele moaşte sunt aşezate din nou, în acelaşi loc, spre închinare. Spre seară, după ce s-au închinat toţi credincioşii, se face acatistul sfântului după care racla este dusă în biserică, la locul ei.

Sfântul Ioan cel nou în pictură şi literatura bisericească

Patimile Sfântului Ioan cel nou au fost înfăţişate în pictura multor biserici din Moldova.

- *Chipul său apare pentru prima oară în pronaosul bisericii de la Dobrovăţ, de lângă Iaşi, în 1529.*
- *Câţiva ani mai târziu, în 1546, a fost zugrăvită viaţa şi pătimirea sa în 12 scene, pe peretele de sud al bisericii mănăstirii Voroneţ, ctitorie a lui Ştefan cel Mare.*

Scene asemănătoare apar şi în pictura catedralei episcopale din Roman, în pridvorul închis al bisericii mănăstirii Sucevița, ctitoria Movileştilor, apar 14 scene din viaţa şi pătimirea sa.

O altă formă de cinstire a pătimitorului lui Hristos în ţara noastră a fost aceea a scrierilor liturgice. Acatistul său a fost tipărit în mai multe rânduri.

- *Primul panegeric care i s-a închinat provine de la Grigorie Tamblac, „monahul şi presbiterul marii Biserici a Moldovei”.* ***Fiind prima operă originală a literaturii române, el are titlul: Mucenicia Sfântului şi slăvitului mucenic Ioan cel nou, care a fost martirizat la Cetatea Albă***. Nu se cunoaşte anul în care a fost scris. A fost reeditat de către episcopul Romanului, Melchisedec Ştefănescu, în 1884.
- *Un alt panegeric a compus Sfântul Mitropolit Varlaam. De asemenea Sfântul Dosoftei Mitropolitul, în Viaţa şi petrecerea svantilor, îi închină Sfântului Ioan un frumos sinaxar.*

În timpurile mai noi s-au ocupat cu viaţa şi cu istoria peregrinărilor sale următorii învăţaţi: Pr. Simeon Florea Marian în 1895, episcopul Gherasim Timus în 1898, F. Zieglaner în 1897, A. Tautu şi A. I. Popescu, în secolul nostru.

Concluzii

Aceasta este viaţa şi pătimirea Sfântului Ioan cel nou, care s-a nevoit cu bună nevoinţă în lumea aceasta. ***El a plecat cu marfa pământească la Trapezunda, dar s-a nevoit duhovniceşte. El, prin post şi rugăciune către Dumnezeu, prin lacrimi***

necontenite, prin milostenie şi prin facerile de bine către aproapele, s-a suit ca pe o scară către vârful faptelor bune, către Sfântul Botez cel de sânge, care este mai mare decât toate botezurile.

Astfel a fost sfârşitul mărturisirii, astfel de vitejie a arătat în nevoinţa mărturisirii, astfel a ruşinat pe păgânul cadiu, cu aceste cununi s-a încununat de mâinile lui Dumnezeu, începătorul de nevoinţă. El aşa de bine s-a negustorit, încât puţin a dat şi mult a dobândit. De trup s-a dezbrăcat ca de o sarcină; de aceea, nu s-a întors la Trapezunda, ci la Ierusalimul cel de sus. Şi s-a aşezat în ceata mucenicilor, ca un mucenic, întru Împărăţia cea veşnică, întru odihna drepţilor, întru lumina cea neînserată, întru veselia şi bucuria cea nesfârşită.

Că Dumnezeu, pe cei ce-L proslăvesc pe pământ, îi preamăreşte cu îndoită slavă, cu cea cerească şi cu cea pământească. Pe cei ce-L mărturisesc înaintea oamenilor şi El îi mărturiseşte, nu numai înaintea sfinţilor îngeri, ci şi înaintea Mântuitorului Hristos, căruia I se cuvine slava, cinstea şi stăpânirea, împreună şi Părintelui Cel fără de început şi Preasfântului şi de viaţă Făcătorului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

Notă: În privinţa aducerii moaştelor Sfântului Ioan cel nou de la Cetatea Albă la Suceava de către domnitorul Alexandru cel bun, istoricii sunt împărţiţi în două tabere: unii vorbesc de 1402, iar alţii de 1415.

Interesant este că şi unii şi alţii se sprijină pe acelaşi izvor: Letopiseţul ţării Moldovei al lui Grigore Ureche . Deşi el însuşi nu aminteşte nimic despre acest eveniment (iar manuscrisul original fiind pierdut), totuşi anumiţi copişti fac anumite interpolări (însemnări, adăugiri) importante.

Astfel:

- *Misail Călugărul spune că moaştele Sfântului Ioan au fost aduse "în doi ani ai domniei lui" - cu alte cuvinte în 1402, iar*
- *Axinte Uricariul spune că acestea au fost aduse "la leatul 6923" - adică în 1415.*

Sursa: http://sfantulioancelnou.ro/index.html#Bibliografie

Viaţa şi nevoinţele

Sfinţenia este o cunună dumnezeiască pe fruntea ostenitorilor pentru „viaţa cea după Hristos şi în Hristos”. Ea este cununa cea neveştejită a luptei neostoite pe care au dus-o sihaştrii după trăirea în Dumnezeu. Pentru ea, martirii şi-au jertfit viaţa în iubire pentru adevărul şi credinţa în Mântuitorul. Aceştia şi toţi cei râvnitori din diferitele rosturi binecuvântate ale societăţii; după făgăduinţa Domnului, s-au arătat, încă din această viaţă, „temple ale Duhului Sfânt” (I Cor. 6, 19).

Un astfel de vas al sfinţeniei, care s-a învrednicit să mărturisească pe Hristos până la jertfa vieţii, a fost şi Sfântul Ioan cel nou de la Suceava. Născut din părinţi iubitori de Dumnezeu, în jurul anului 1300, Ioan va creşte în grija mărturisirii dreptei-credinţe, împlinind totodată în viaţa sa şi porunca iubirii semenilor.

Purtându-se cu toată bunăcuviinţă faţă de cei din jurul său, el se arăta chip al blândeţilor, aşa cum deprinsese de la preoţii şi dascălii cetăţii de la care tânărul a luat învăţătură pentru înţelegerea adevărurilor nepieritoare ale Evangheliei şi spre mărturisirea cu statornicie a dreptei-credinţe.

În îndeletnicirile sale, făcând negoţ asemenea majorităţii locuitorilor Trapezuntului, Ioan adesea călătorea prin cetăţile şi târgurile de pe malurile Mării Negre. Tânărul creştin se arăta tuturor stăpânit de dorinţa dobândirii desăvârşirii şi a agonisirii mistuirii celei făgăduite de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Multe din cele

propovăduite de el le va fi învăţat din călătoriile săvârşite, care nu de puţine ori i-au dat posibilitatea să cunoască frumuseţi ale Ortodoxiei de prin ţinuturile pe unde l-au purtat cerinţele de trai ale vieţii. Astfel, el va fi cunoscut şi podoabele sufleteşti ale strămoşilor noştri din Moldova şi din Muntenia, atât direct, cât şi din relatările genovezilor. Pentru a ajunge în Polonia şi Transilvania, aceştia nu mai mergeau pe drumul cel „tătărăsc".

Astfel de experienţe îi vor fi dat ardoarea propovăduirii lui Hristos, asemenea celor care au dobândit cununa cerească făcând milostenii celor lipsiţi, mângâind pe cei în necazuri, ocrotind pe cei neajutoraţi şi apărând dreapta-credinţă a Bisericii Răsăritului, în care se născuse şi crescuse, şi din ale cărei frumuseţi se împărtăşise. Dorea să-i facă şi pe alţii părtaşi comuniunii deplinei bucurii pe care toate acestea le procură sufletului frământat şi însetat de aflarea adevărurilor dumnezeieşti. De aceea, tânărul Ioan se bucura de o deosebită preţuire în faţa tuturor, ceea ce desigur nu era pe placul unor negustori dornici să aibă cât mai multă clientelă. Acest fapt îi determina să-l invidieze pe Ioan care, după mărturisirea apostolului, „tuturor toate m-am făcut, ca în orice chip să mântuiesc pe unii" (I Cor. 9, 22).

Într-una din călătoriile sale spre Cetatea Albă, râvnitorul Domnului discuta adesea cu negustorul apusean Reiz, care îşi arăta făţiş împotrivirea faţă de credinţa propovăduită de el. Dovedindu-i-se că nu are dreptate în cele afirmate, Reiz lasă totuşi germenele răutăţii să se cuibărească în inima sa, hotărând în sine să se răzbune pe tânărul Ioan, cunoscut pentru viaţa sa cucernică şi pentru zelul mărturisirii credinţei celei adevărate. Ajuns la Cetatea Albă, care în acea vreme era încă sub stăpânirea tătarilor nogai, negustorul Reiz caută să-şi aducă la îndeplinire josnicul său gând de răzbunare. Mergând la eparhul cetăţii, negustorul veneţian îi spuse că Ioan ar vrea să se treacă la religia cea străveche a tătarilor, zicându-i: „- Este, o conducătorule, în corabie un bărbat care, venind cu mine de la Trapezunt, mi-a mărturisit că ar vrea să se lepede de credinţa sa şi să primească legea voastră cea străveche".

Această veste l-a bucurat foarte mult pe dregătorul tătar, care a cinstit cu daruri alese pe Reiz. El a poruncit totodată să-i fie adus şi acest tânăr minunat, dornic să îmbrăţişeze credinţa altaică a strămoşilor săi. De aceea, el l-a întâmpinat cu cuvinte măgulitoare: „- Am auzit că eşti unul dintre bărbaţii aleşi şi înţelepţi din Trapezunt şi că ai dori să îmbrăţişezi străvechea noastră credinţă. Deci, alesule prieten, lepădându-te de credinţa cea în Hristos, în faţa acestei adunări, adaugă-te celor care se bucură de dragostea şi de oblăduirea mea".

Însă mărturisitorul adevăratului Dumnezeu, înţelegând urzeala şi ticăloşia lui Reiz, a simţit un fior care i-a străbătut întreaga fiinţă: cum s-ar putea el lepăda de Hristos

care l-a ocrotit şi i-a dat deplina bucurie a credinţei şi iubirii? De aceea, cu tăria izvorâtă din trăirea adâncă a credinţei celei adevărate, ca şi mucenicii de altădată, a răspuns cârmuitorului tătar: ***„- Să nu-mi fie mie a mă lepăda de Hristos, căci ce-ar putea despărţi inima mea de „Soarele dreptăţii” şi de „Răsăritul cel de Sus” şi a mă întoarce în întunericul necunoştinţei de Dumnezeu. Prea puternice eparhe, vorbele care ţi s-au spus despre mine sunt mincinoase, sunt iscodiri răutăcioase. Eu nu voiesc să dispreţuiesc bunătatea pe care mi-ai arătat-o, dar nu pot să mă lepăd de Hristos - lumina lumii”.***

Aceste vorbe calde şi pline de blândeţe, dovadă a flăcării credinţei şi iubirii transfiguratoare a „ghiaurului”, au mâniat puternic pe eparh, considerând cele spuse de tânărul Ioan drept o dispreţuire a credinţei tătăreşti. De aceea a poruncit ca el să fie supus unor munci groaznice.

Dar în toiul chinurilor, mărturisitorul ortodox lăuda neîncetat pe Dumnezeu pentru că l-a învrednicit de asemenea pătimiri, mulţumindu-i pentru darul de a purta pe trupul său „rănile lui Hristos”. ***„Binecuvântat eşti Dumnezeule, şi prea mărită eşti, Lumină în trei străluciri: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Să nu-mi fie mie niciodată a mă închina soarelui şi focului, ci Părintelui luminii şi slavei celei neînserate. Mulţumescu-Ţi Ţie, Hristoase, că m-ai învrednicit a-mi spăla păcatele cu sângele meu şi a mă sfinţi cu puterea Sfântului Duh spre dobândirea vieţii celei veşnice. Aceasta este ziua în care bucuria mea este deplină, pe care nimeni n-o va lua de la mine. Dă-mi mie, Dumnezeule, să mă împărtăşesc mai cu adevărat din slava zilei celei prea luminoase a Împărăţiei Tale”.***

Caznele la care a fost supus i-au întărit întreaga fiinţă. Prin suferinţele cele trecătoare, de Dumnezeu iubitorul Ioan a ajuns la vrednicia de a se face părtaş tuturor darurilor dumnezeieşti, a dobândit „cununa” vieţii veşnice. Pentru aceasta i s-a luminat faţa de o lumină atotstrălucitoare, mai presus de fire.

Văzând cei care-l chinuiau pe Ioan că prin grele pătimiri nu reuşesc să biruiască tăria credinţei „ghiaurului”, l-au înfăţişat din nou ighemonului, care l-a ispitit: „- Dacă vei primi credinţa noastră, îndată voi chema medici iscusiţi din India şi din Persia, care-ţi vor tămădui durerile şi rănile trupului”.

Dar Ioan, încredinţat că mai de preţ este să obţină „cununa” prin aceste pătimiri, i-a răspuns: ***„- O, prea mărite conducător, nu te îngriji de rănile trupului meu, căci prin cele stricăcioase se dobândesc cele netrecătoare. Numai cel ce rabdă până la sfârşit se va mântui, iar mie să-mi fie a mă sfinţi şi a mă încununa decât prin***

răbdarea chinurilor pentru mărturisirea lui Hristos, care a spus că «în lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea»" (Ioan 16, 33).

Aceste cuvinte ale purtătorului de chinuri l-au mâniat şi mai mult pe eparh, care a poruncit să fie pus la cazne şi mai înfricoşătoare. Astfel, iubitorul de Dumnezeu a fost legat de coada unui cal şi târât pe caldarâmul cetăţii. Trupul lui fusese sfâşiat de pietrele ascuţite ale străzilor, însă buzele nu încetau să înalţe rugăciuni către Atotţiitorul, care pe toate le rânduieşte cu înţelepciune.

Tăria în credinţă a lui Ioan l-a determinat pe unul dintre chinuitori, cuprins de furia întunecată a necredinţei să scoată sabia şi să-i taie capul. Astfel, prin moarte mucenicească, mărturisitorul Domnului a primit cununa cea neveştejită a slavei sfinţilor şi vrednicia de a fi unul din „casnicii" Lui.

Pentru a-şi exprima mânia lor faţă de Sfântul Ioan, tătarii nu au dat voie creştinilor din Cetatea Albă să-i ia trupul de pe caldarâm şi să-l prohodească, după rânduiala creştinească. Dumnezeu însă, înaintea căruia bineplăcută este moartea celor ce şi-au săvârşit viaţa în cucernicie şi bună credinţă, a arătat marea Sa iubire faţă de noul ales, trimiţând îngerii să tămâieze trupul lui Ioan cu laude cereşti şi cu doxologii.

Un necredincios din cetate, văzând această arătare minunată a îngerilor în veşminte strălucitoare, a crezut că acolo au venit preoţii creştini, care - încălcând porunca hanului - s-au apucat să-l prohodească pe martir. De aceea, păgânul a vrut să tragă cu săgeata asupra lor, cu gândul de a-i ucide, pentru neascultarea şi nesupunerea lor. Dar iată că o altă minune s-a petrecut: mâinile acelui necredincios au rămas lipite de arc şi de săgeţile cu care voise să săvârşească o nouă nelegiuire. Abia după ce a mărturisit cele întâmplate a fost izbăvit de pedeapsa cerbiciei lui prin puterea şi lucrarea lui Dumnezeu, care săvârşeşte fapte minunate prin sfinţii Săi.

Relatarea tainicelor întâmplări a înfricoşat pe eparh, care a dat slobozenie creştinilor să ridice trupul lui Ioan şi cu cinstea cuvenită să-l prohodească. Astfel, moaştele slăvitului pătimitor au fost îngropate, după rânduiala Bisericii Ortodoxe, în cimitirul creştin din Cetatea Albă, săvârşindu-se prin aceasta „logodna" mucenicului lui Hristos cu pământul nostru strămoşesc. Prin atotînţelepciunea Părintelui Ceresc s-au afirmat încă o dată cele două îndatoriri faţă de vatra strămoşească: păstrarea credinţei dreptslăvitoare şi unitatea naţională.

Deşi se simţea vinovat în faţa conştiinţei sale de moartea mucenicului Ioan din Trapezuntul Anatoliei, negustorul Reiz și-a încărcat cugetul cu o nouă nelegiuire.

El şi-a pus în gând să fure aceste sfinte moaşte şi să le ia cu sine, pentru ca de revărsările minunilor de care auzise, să se bucure conaţionalii săi.

Dar şi cu acel prilej are loc o altă minune. Preotului care slujea la biserica cimitirului, i s-a arătat în vis chipul mucenicului Ioan, descoperindu-i gândul mârşavului veneţian. Mergând la cimitir, preotul a surprins pe Reiz asupra faptului, după cum i se spusese în vis, zădărnicind astfel planul nelegiuitului. De aceea el, adunând creştinii în procesiune, a dus cu mare cinste moaştele Sfântului Ioan în biserica cetăţii, al cărui hram, îi poartă numele, aşezându-le în sfântul altar. Aici au stat ele aproape 70 de ani, revărsând multe binefaceri asupra celor ce veneau şi îngenuncheau în faţa raclei, cerând mijlocirile sale înaintea lui Dumnezeu de la care pogoară toată darea cea bună şi tot darul cel desăvârşit.

Vestea minunilor ce se săvârşeau prin moaştele Sfântului mucenic Ioan cel nou se răspândise în toată Ţara Moldovei al cărei ocrotitor a fost socotit de atunci. Evlaviosul domn Alexandru cel bun, care cu înţelepciune reuşise să obţină din partea Patriarhiei Ecumenice recunoaşterea canonică a mitropolitului Moldovei, Iosif Muşat, dorea ca această împlinire istorică şi de mare importanţă bisericească s-o pecetluiască cu strămutarea sfintelor moaşte ale mucenicului Ioan cel nou de la Cetatea Albă la Suceava, unde îşi fixase reşedinţa şi noul ierarh.

Astfel, în 1402, la numai doi ani de la urcarea sa în scaunul de domnie, voievodul moldovean a adus şi moaştele Sfântului mare mucenic Ioan cel nou la Suceava, bineînţeles, la stăruinţa mitropolitului Iosif. O procesiune, având în frunte pe Grigorie Ţamblac, a însoţit nepreţuitul odor şi a fost întâmpinată, după mărturia cronicarilor, la „Poiana Vlădicăi”, lângă Iaşi, de alaiul domnesc al lui Alexandru cel bun. Aceste slăvite moaşte au fost aşezate apoi în catedrala mitropolitană din cetatea de scaun a Sucevei, azi, biserica Mirăuţilor. La puţin timp, racla a fost îmbrăcată cu argint, iar în cele 12 scene care o împodobesc sunt redate momentele semnificative ale acestei pătimiri.

De atunci, Sfântul Ioan cel nou este cinstit ca „apărător şi ocrotitor” al ţării sale, adică al Moldovei, care a devenit ţara adevăratei sale naşteri în Hristos, locul în care s-a învrednicit de primirea cununii celei neveştejite a muceniciei.

Multe minuni s-au revărsat până astăzi asupra celor care cu credinţă au venit să se închine Sfântului Ioan cel nou, minuni amintite parţial şi de mitropolitul Kievului, Petru Movilă.

Dintre ele remarcăm pe aceea de la 2 iunie 1622, când cetatea a fost apărată de pârjolitoarea năvălire a tătarilor, care părea să nu aibă nici o opreliște. Plini de groază, locuitorii Sucevei se refugiaseră din oraș, căutând scăpare între zidurile cetății. Voind să ridice racla, pentru a o adăposti în cetatea Sucevei, preoții n-au reușit să o urnească din loc. Și astfel, înțelegând că ocrotitorul lor ceresc nu voia să fie mutat de la locul său, aceștia au înălțat rugăciuni fierbinți către Sfântul mucenic Ioan cel nou, ca să mijlocească la Dumnezeu ca orașul și cetatea Sucevei să nu cadă în mâinile năvălitorilor. În acest timp, chiar pe când preoții începuseră slujba, o ploaie abundentă a învolburat apele Sucevei, care a devenit o opreliște neașteptată în calea tătarilor, și astfel capitala a fost izbăvită de pârjolul și de toată pustiirea lor.

Pe de altă parte, urgia otomană amenința din ce în ce mai mult Țările Române, aflate - prin poziția lor geografică - la „cumpăna" dintre marile imperii cotropitoare ale timpului. Dorind să le aibă sub dominație și control, ele făceau ca existența acestora să fie permanent amenințată. Așa se explică de ce, după despresurarea Vienei, armatele lui Ioan Sobieski s-au înapoiat spre Polonia, prin Moldova, luând ca pradă multe din avuțiile acestor plaiuri. Între ele s-au aflat și moaștele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, care la 1686, însoțite de mitropolitul Dosoftei, au fost duse și așezate în cele din urmă la Zolkiew. După moartea acestui ierarh, sfințitele moaște, ca și odoarele și multe din actele mitropoliei Moldovei, au rămas în pământ străin. Ele au fost repatriate abia la 13 septembrie 1783 și depuse din nou în fosta catedrală mitropolitană Sfântul mare mucenic Gheorghe, unde stătuseră aproape trei veacuri fără să fi fost mutate în altă parte.

Dar valurile de năvălitori n-au încetat pe acest pământ iubit. Ororile primului război mondial au cuprins întreaga Europă. Multe bunuri s-au pierdut atunci sau au fost înstrăinate. În scopul ocrotirii lor, sfintele moaște au fost duse la Viena și adăpostite până la 25 iulie 1918 în paraclisul ortodox român de acolo. Revenirea la patria-mamă a ținuturilor bucovinene a făcut ca Sfântul Ioan cel nou să fie iarăși ceea ce a fost odinioară, „ocrotitorul a toată Țara Moldovei".

De aceea dragostea românilor față de el a îmbrăcat mai multe forme. Cea mai veche dintre zilele de cinstire a slăvitului mucenic a fost aceea de la Sânziene (24 iunie), adică nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. Ea este amintită încă de la mutarea sfințitelor moaște din biserica Mirăuților la ctitoria lui Bogdan al III-lea și Ștefăniță Vodă la 1589. Mitropolitul Silvestru Morariu Andrievici va consfinți pentru totdeauna această prăznuire, așa cum se face și astăzi.

Varlaam, în Cazania apărută la Iaşi (1643), arată că Sfântul Ioan de la Suceava se prăznuia joi, după Rusalii. De asemenea şi în Letopiseţul Ţării Moldovei al lui Grigore Ureche se spune că pomenirea mucenicului se făcea „miercuri şi joi în săptămâna Rusaliilor”.

La propunerea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 1950, în calendarul Bisericii noastre, este înscrisă ca zi de pomenire a sa data de 2 iunie.

O altă formă de cinstire a pătimitorului lui Hristos în ţara noastră a fost aceea a cântărilor şi laudelor liturgice. Primul panegiric care i s-a închinat provine de la Grigorie Ţamblac, „monahul şi presbiterul marii Biserici a Moldovei”. Fiind prima operă originală a literaturii române, el are titlul: Mucenicia Sfântului şi slăvitului mucenic Ioan cel nou, care a fost martirizat la Cetatea Albă. Nu se cunoaşte anul în care a fost scris. A fost reeditat de către episcopul Romanului, Melchisedec Ştefănescu, în 1884.

Un alt panegiric a compus mitropolitul Varlaam. De asemenea Dosoftei, în Viaţa şi petrecerea svânţilor, îi închină acestui slăvit sfânt un frumos sinaxar. În timpurile mai noi s-au ocupat cu viaţa şi cu istoria peregrinărilor sale următorii învăţaţi: Pr. Simeon Florea Marian în 1895, episcopul Gherasim Timuş în 1898, F. Zieglaner în 1897, A. Tăutu şi A. I. Popescu în secolul nostru.

Străjuind la altarul mănăstirii, unde dangătul clopotelor din vechiul turn al lui Petru Şchiopul actualizează acelaşi mesaj de veghe şi înălţare ca pe timpul Măriei sale Ştefan voievod, moaştele Sfântului mucenic Ioan cel nou ne poartă şi azi sufletul către epoca măreaţă a începutului dăinuirii noastre. De aceea, tot românul care îşi pleacă fruntea şi genunchii în smerenia cugetului şi în căldura inimii la racla sfinţitelor sale moaşte, se integrează prin rugăciune şi închinare în comuniunea tuturor celor ce au păstrat şi apărat dreapta-credinţă. Ca într-o oglindă vie, el vede atunci toată istoria zbuciumată, dar glorioasă a acestui colţ minunat de ţară.

Astfel ne întărim în unitatea de credinţă şi lucrare, de mărturisire şi trăire în şi cu Hristos - Lumina lumii, care a făcut ca glia străbună să fie binecuvântată cu atâţia sfinţi, vase alese ale manifestării Sfântului şi Dumnezeiescului Duh în lume.

+ Pimen Suceveanul

Bibliografie:

1. Teoctist, mitropolitul Moldovei şi Sucevei, Cuvânt-înainte. la vol. lui I. Caproşu, Vechea catedrală mitropolitană din Suceava, Biserica Sfântul Ioan cel Nou, Iaşi 1980.
2. Const. C. Giurescu, Les relations des pays roumains avec Trebizonde en XIV-e – XV-e siecles, în «Revue roumaine d'histoire», nr. 2, p. 239-246 (1974).
3. N. Grigoraş. Ţara Românească a Moldovei până la Ştefan cel mare, Iaşi, 1978.
4. Pr. prof. dr. Petru Rezuş, Viaţa şi faptele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, în «Mitropolia Moldovei şi Sucevei», XXXII (1956), nr. 6-7, p. 332-337.
5. Pr. prof. dr. M. Şesan, Biserica Mirăuţi Suceava, lbidem, XXXIII (1957), nr. 10-12, p. 862-867.
6. Pr. I. Zugrav, Biserica SI. Gheorghe de la mănăstirea Sfântul Ioan din Suceava, ibidem, nr. 5-7, p. 473-479.

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 291-298, Sfântul Ioan cel nou de la Suceava

http://acvila30.ro/2-iunie-sf-mare-mucenic-ioan-cel-nou-de-la-suceava-viata-slujba-acatistul-paraclisul-sfintele-moaste/

Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava - drumul spre sfințenie

Chinuit și târât prin cetate pentru că nu a vrut să devină musulman, Sfântul Ioan a murit, după ce i-a fost tăiat capul cu sabia, petrecându-se minuni la mormântul său.

***

Născut în secolul XIV, în Asia Mică, Sfântul Ioan vindea, împreună cu tatăl său, icoane și mătăsuri, pentru a cumpăra cele de care aveau nevoie.

Într-unul dintre drumurile sale spre cetatea Alba, sfântul l-a contrazis pe un catolic și acesta s-a răzbunat, spunându-i conducătorului tătar că Ioan dorește să se facă musulman.

Pus în fața acestei situații, sfântul a refuzat să se lepede de Hristos, așa că după multe chinuri suferite a fost târât prin cetate, legat fiind de coada unui cal. Unul dintre cei care îl chinuiau i-au tăiat apoi capul cu sabia, lăsându-i trupul neîngropat. Trei îngeri însă au venit să îl tămâieze, iar Sfântul Ioan s-a arătat în vis unui preot, acesta luând sfintele moaște și așezându-le în biserica unde slujea.

Luate de Alexandru cel bun, au fost aduse la Suceava și așezate în mitropolia de atunci, Biserica Mirăuților.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava

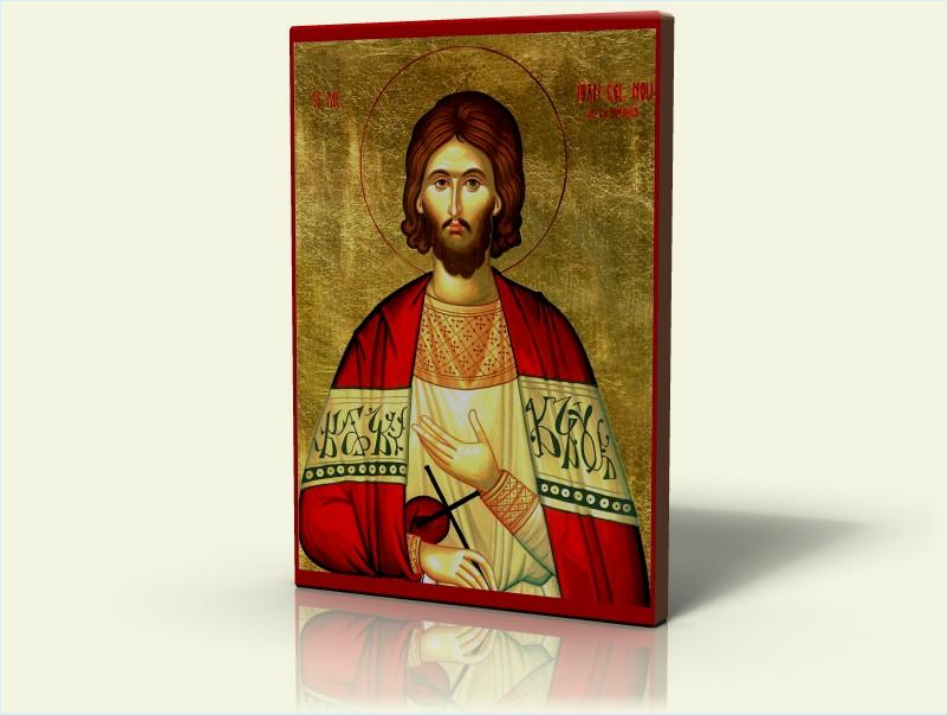

Tot în această zi (2 iunie), pomenirea Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava.

Sfântul mucenic Ioan cel nou din Suceava a trăit în sec. al XIV-lea în oraşul Trebizond. El era un comerciant, credincios, evlavios şi ferm în ortodoxia sa, fiind generos cu cei nevoiaşi.

Odată, aflându-se pe o corabie ocupându-se cu comerţul său, căpitanul vasului, care nu era ortodox, a intrat în conflict cu Ioan, discutând despre credinţă. Neplăcându-i cuvintele sfântului, căpitanul a hotărât să se răzbune şi să-i facă probleme odată ajunşi la Cetatea Albă. Cât vasul a acostat la Cetatea Albă, căpitanul s-a dus la conducătorul oraşului care era închinător la foc şi i-a spus că pe corabia sa se află un om învăţat care vrea să devină şi el închinător la foc. Astfel, conducătorul l-a chemat pe Ioan să se alăture închinătorilor la idol şi să renunţe la credinţa sa.

Sfântul s-a rugat în secret chemându-L în ajutor pe Cel care a spus: ***"Iar când vă vor duce ca să vă predea, nu vă îngrijiţi dinainte ce veţi vorbi, ci să vorbiţi ceea ce se va da vouă în ceasul acela. Căci nu voi sunteţi cei care veţi vorbi, ci Duhul Sfânt"*** (Marcu 13:11). Dumnezeu i-a dat curaj şi înţelepciune să facă faţă celor necredincioşi şi să mărturisească drept că este creştin, după care a fost supus la

bătăi crunte şi trupul i-a fost sfâşiat şi carnea de pe el cădea bucăţi. Sfântul mucenic a mulţumit lui Dumnezeu pentru că l-a făcut vrednic să-şi verse sângele pentru EL, curăţindu-l de păcate.

Păgânii l-au băgat în lanţuri şi l-au închis în închisoare până a doua zi. În dimineaţa următoare, conducătorul oraşului a ordonat să fie adus din nou la el şi mucenicul s-a prezentat cu faţa luminată şi bucuroasă. Refuzând cu curaj să se lepede de Hristos şi numindu-l pe guvernator unealtă a lui satana, mucenicul a fost bătut cu bâte până când toate cele dinăuntrul său au ieşit la vedere.

Mulţimea adunată n-a putut suporta spectacolul macabru şi l-a huiduit pe guvernator pentru torturarea unui om fără apărare. Apoi, oprind bătaia, guvernatorul a dat ordin ca mucenicul să fie legat de coada unui cal sălbatic şi să fie tras de picioare pe străzile oraşului. În special locuitorii cartierului iudeu şi-au bătut joc de el şi au aruncat cu pietre. În cele din urmă, cineva a luat o sabie şi i-a tăiat capul martirului.

Trupul sfântului şi capul tăiat au zăcut acolo până seara şi nici un creştin nu a avut curajul să-l ridice. Noaptea a apărut deasupra lui un stâlp de lumină şi o mulţime de lumini aprinse. Trei oameni care aveau lumini cântau psalmi şi înmiresmau trupul sfântului. Unul dintre iudei, crezând că sunt creştini care au venit după trupul mucenicului a luat un arc şi a vrut să tragă în ei dar puterea lui Dumnezeu l-a oprit şi l-a împietrit.

Dimineaţa, viziunea a dispărut dar arcaşul a rămas pe loc împietrit. Abia după ce a mărturisit ce i s-a întâmplat din voia lui Dumnezeu, a fost eliberat de legăturile invizibile. Când a auzit guvernatorul a dat permisiune să se îngroape trupul mucenicului în biserica oraşului. Acestea s-au întâmplat între anii 1330 şi 1340. Unii spun că martiriul s-a săvârşit în altă perioadă, de exemplu Sfântul Nicodim de la Sfântul Munte vorbeşte de anul 1642, în timp ce alţii spun că ar fi 1492.

Căpitanul care l-a trădat pe Sfântul Ioan s-a căit de faptele sale şi s-a hotărât în secret să fure moaştele şi să le ducă în ţara lui. Însă sfântul i-a apărut în vis preotului bisericii şi l-a înştiinţat de aceasta.

După 70 de ani, moaştele Sfântului Ioan cel nou au fost mutate la Suceava capitala Moldo-Vlahiei şi aşezate în biserica catedralei.

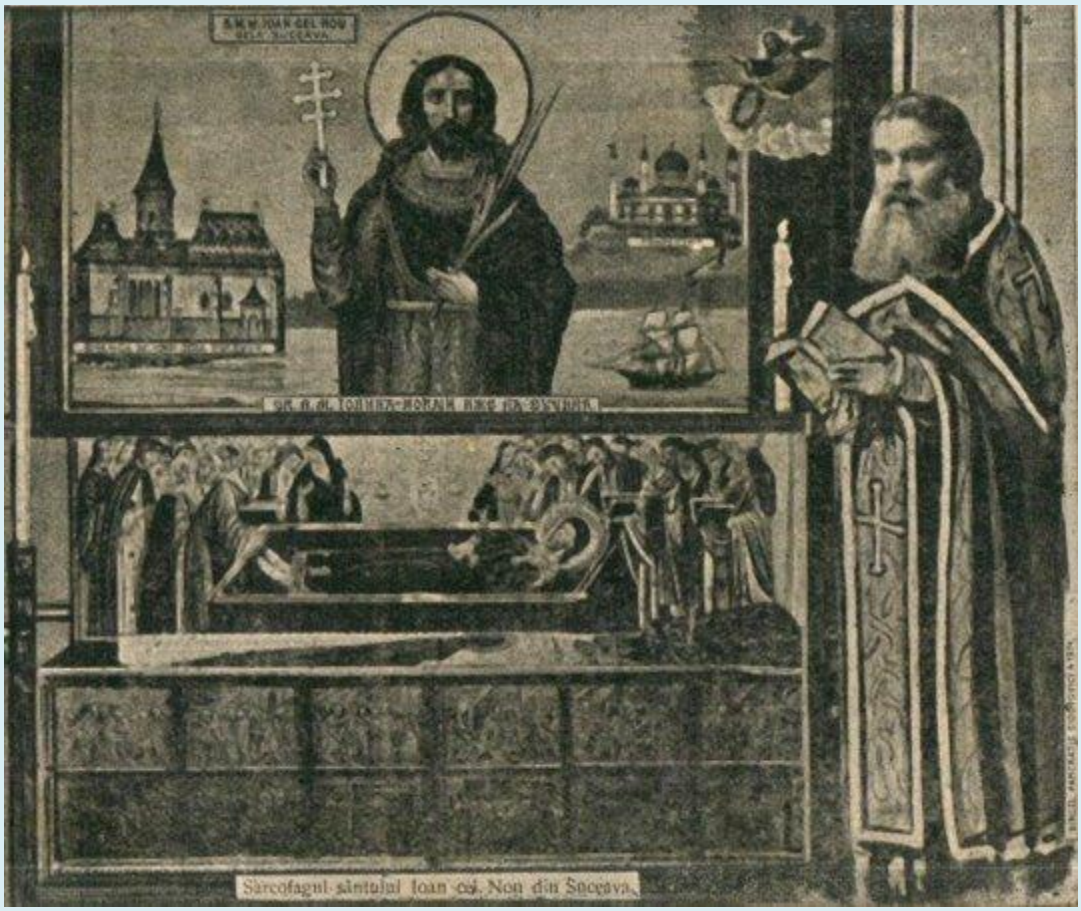

Sarcofagul sfântului Ioan cel Nou din Suceava.

Sinaxar - Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava - 2 iunie

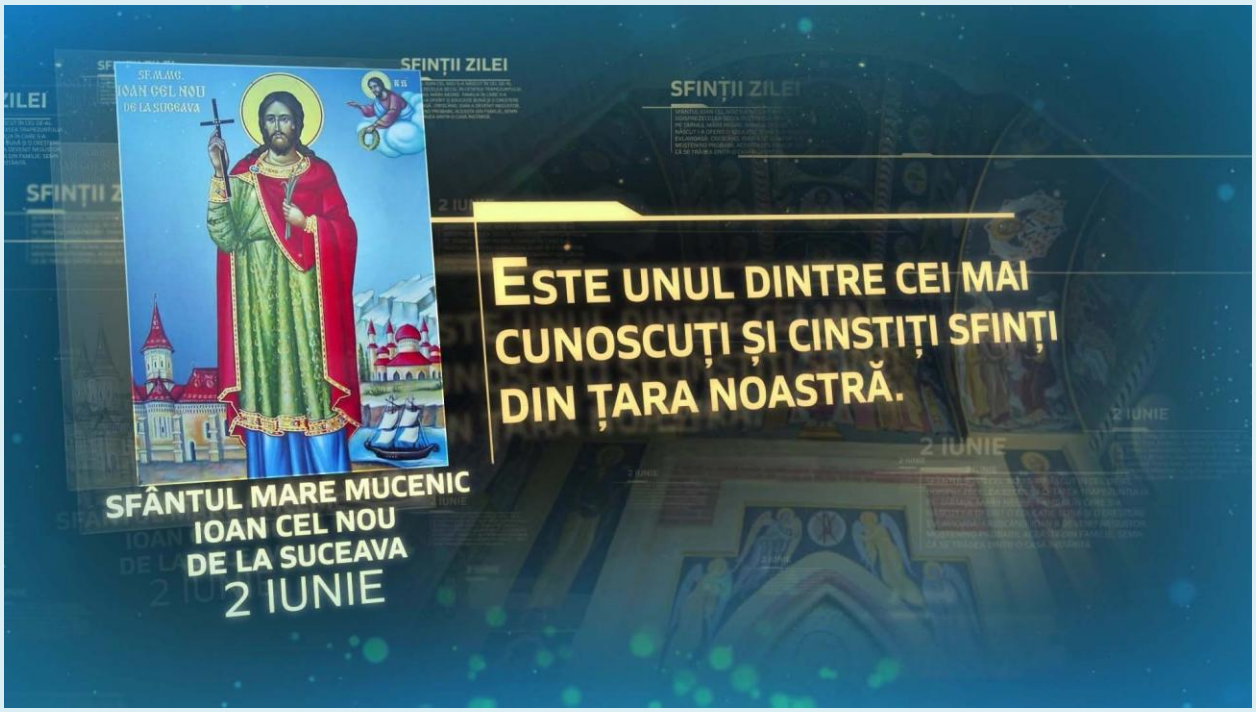

https://www.trinitas.tv/sfantul-mare-mucenic-ioan-cel-nou-de-la-suceava-2-iunie-2/

***

Sfântul Ioan de la Suceava este unul dintre cei mai cunoscuți și cinstiți sfinți din țara noastră, iar ziua cinstirii sale este un prilej deosebit de pelerinaj la Suceava unde se află sfintele sale moaște.

Sfântul Ioan cel nou s-a născut în cel de-al doisprezecelea secol în cetatea Trapezuntului, pe țărmul Mării Negre. Familia în care s-a născut i-a oferit o educație bună și o creștere evlavioasă. Crescând, Ioan a devenit negustor, moștenind probabil aceasta din familie, semn că se trăgea dintr-o casă înstărită.

În anul 1330, Ioan a plecat într-o călătorie legată de meseria sa spre Cetatea Albă, în părțile de sud-est ale țării noastre. Pe corabie a intrat în dispute legate de dreapta credință cu proprietarul corabiei. Acesta din urmă nu era ortodox.

Ca să se răzbune pe Ioan, atunci când au ajuns la Cetatea Albă, i-a spus dregătorului tătar al cetății că Ioan voia să treacă la credința tătărască. Desigur tătarul s-a bucurat și l-a chemat pe Ioan felicitându-l.

Sfântul Ioan, înțelegând că a fost trădat nu s-a speriat, ci a început să mărturisească credința ortodoxă, explicând că este cu neputință să se lepede de Hristos, singurul Dumnezeu adevărat. Mai mult, prin cuvinte pline de înțelepciune a început să explice acelora de ce ar trebui ei înșiși să vină la cunoașterea adevărului creștin.

Văzând dregătorul tătar îndrăzneala Sfântului Ioan, s-a mâniat, a poruncit să fie dezbrăcat și bătut cu toiege noduroase până ce aproape l-au ucis. Aflat în acele dureri Sfântul Ioan a mulțumit Tatălui ceresc spunând: Mulțumesc Ție, Stăpâne Dumnezeule, că m-ai învrednicit a mă spăla cu sângele meu și a mă face curat de păcatele mele, care din neputință omenească mi s-au întâmplat a le păcătui înaintea Ta, după Sfântul Botez.

Torturile au continuat și în cele din urmă l-au legat pe Ioan de un cal care a început a goni și a-i sfârteca trupul. În cele din urmă Ioan a fost decapitat.

Creștinii, după rânduială de sus, au luat trupul Sfântului Ioan și l-au îngropat cu cinste lângă Biserica lor. La mormântul său au început să se săvârșească multe minuni.

Pentru că devenise vestit și în locurile noastre, domnitorul Alexandru cel bun, cu binecuvântarea mitropolitului de atunci Iosif, a adus moaștele sfântului mare mucenic Ioan cel nou în cetatea Sucevei. Au fost depuse mai întâi în biserica Mirăuților, fiind mutate mai apoi în noua catedrală ctitorită de domnitorii Bogdan al III-le și fiul său Ștefăniță.

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava este la fel de iubit și astăzi când zeci de mii de pelerini își îndreaptă pașii spre el și cer rugăciunile și mijlocirile sale înaintea Bunului Dumnezeu.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava

Sfântul Ioan a fost negustor și era din cetatea Trapezunt de lângă Marea Neagră. Călătorind cu corabia, vrăjmașul diavol, văzându-l că se roagă lui Dumnezeu și că postește, miluind pe cei ce pătimeau de boli în corabie, a ridicat asupra lui pe stăpânul corabiei care era de credință latinească.

Ajungând ei în Cetatea Albă, care atunci era stăpânită de turci, stăpânul corabiei s-a dus la dregătorul cetății zicându-i că Ioan dorește să treacă la musulmani. Auzind acestea, dregătorul l-a chemat imediat la judecată pe Ioan însă el L-a mărturisit cu mult curaj pe Hristos Domnul înaintea tuturor.

Pentru acesta a fost bătut cu toiege, apoi legându-l în lanțuri l-au aruncat în temniță. A doua zi, l-au adus din nou la judecată, dar Sfântul Ioan mărturisind că este creștin a fost legat de un cal sălbatic și târât prin întreaga cetate. Iar un oarecare, batjocorind pe mucenic, a luat o sabie și i-a tăiat capul.

Moaștele Sfântului Ioan cel nou se află la Suceava, în biserica cu hramul „Sfântul Gheorghe”.

Sinaxar - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava; Sfântul ierarh Niceta de Remesiana

Biserica Ortodoxă prăznuieşte astăzi Naşterea Sfântului proroc Ioan Botezătorul, vestită de Arhanghelul Gavriil, în chip minunat tatălui său, pe când slujea în Templul de la Ierusalim.

Deoarece s-a îndoit că va mai putea avea copii la o vârstă înaintată, Zaharia nu a mai putut vorbi până în ziua când, după naşterea fiului său, a fost rugat să scrie pe o tăbliţă care va fi numele copilului. După ce a scris Ioan, şi-a recăpătat darul vorbirii şi a profeţit în legătură cu misiunea pe care o va avea pruncul, de Înaintemergător al Mântuitorului Iisus Hristos.

***

Astăzi pomenim şi aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava, petrecută în anul 1402, în timpul lui Alexandru cel bun, la Biserica Mirăuţilor, unde au rămas până în anul 1589, când au fost mutate în noua Catedrală Mitropolitană, Biserica „Sfântul Gheorghe”.

***

Tot astăzi pomenim şi pe Sfântul ierarh Niceta, care a păstorit în Remesiana (Dacia Meditaraneea) între anii 366 şi 414.

Sfântul Niceta a fost un adevărat apostol, folosindu-se în lucrarea sa misionară de cântarea psalmilor, dar şi de imnuri creştine pe care el însuşi le compunea, precum imnul „Pe Tine Dumnezeule Te lăudăm” (Te Deum laudamus), scris în limba latină, de o mare limpezime teologică.

A scris mai multe lucrări: şase Cateheze pentru cei care se pregăteau să se boteze; Cărticele de învăţătură; Despre diferite numiri ale Domnului nostru Iisus Hristos; Către o fecioară afierosită Domnului; Despre folosul cântării de psalmi etc.

Sfântul Niceta s-a mutat în pace la Domnul în anul 414, chipul său smerit, blând şi înţelept rămânând întipărit adânc în inimile strămoşilor noştri daco-romani.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava; Sfântul ierarh Niceta de Remesiana

1. Pe 24 iunie, Biserica Ortodoxă prăznuieşte Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul. Fiul Elisabetei şi al preotului Zaharia este cunoscut ca „Înaintemergătorul Domnului”, pentru că a vestit venirea Mântuitorului.

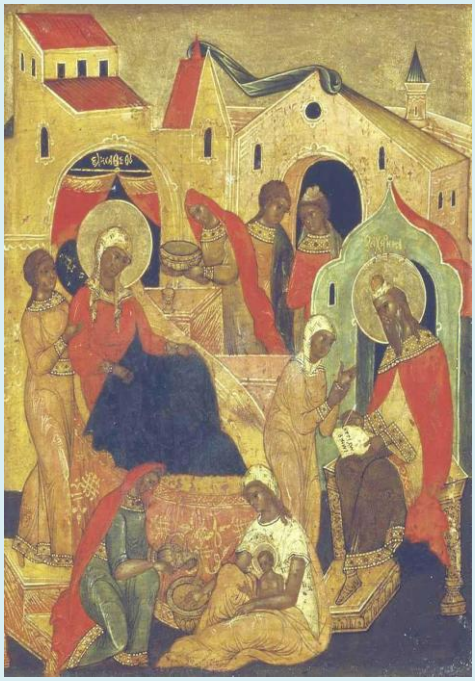

Sfântul Ioan Botezătorul este ultimul proroc al Vechiului Testament şi, totodată, cel care face legătura cu Noul Testament. Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminţiei lui Aaron.

Sfântul Ioan Botezătorul este Înaintemergătorul Domnului, cel care a pregătit calea şi mulţimile pentru primirea lui Mesia, Iisus Hristos. Mesajul principal pe care îl transmitea Sfântul Ioan era „Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia cerurilor!”

Cei care renunțau la păcate erau botezați în Iordan. Misiunea pe care a avut-o Sfântul Ioan Botezătorul a fost aceea de a vesti apropierea lui Mesia și de a boteza în râul Iordan pe cei care se pocăiau.

Evanghelia după Matei arată că mesajul principal pe care îl transmitea Sfântul Ioan era „pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor". Spre deosebire de Sfântul Matei, ceilalți doi evangheliști sinoptici Luca și Marcu folosesc termenii „Împărăția lui Dumnezeu".

Momentul în care Mântuitorul Iisus a venit la Ioan spre a Se boteza a fost vârful misiunii profetului de pe malul Iordanului. El a deschis inimile și mințile evreilor, spre a-L primi pe Hristos și cuvântul Acestuia.

Sămânța aruncată de el va rodi: primii ucenici ai Domnului vor fi aleși dintre cei ai Sfântului Ioan. Întrucât în predicile sale l-a criticat, în mod repetat, pe regele Irod Antipa pentru faptul că s-a căsătorit cu Irodiada, fosta soție a fratelui său vitreg Filip, a fost întemnițat.

La o petrecere cu mulți oaspeți, Salomeea, fiica Irodiadei, a dansat în fața tatălui său vitreg. Acesta a cedat farmecelor tinerei dansatoare și i-a promis orice. La îndemnul mamei, fata a solicitat capul Sfântului Ioan Botezătorul. Fiind ucis, capul i-a fost adus Salomeei pe tavă. Trupul lui Ioan Botezătorul ar fi fost dus de susținătorii săi în orașul Samaria, unde a fost îngropat.

Conform tradiției, Sfântul Ioan a fost înmormântat în Samaria. Istoricii Rufinus și Teodoret arată că mormântul său a fost profanat în timpul împăratului Iulian Apostatul, în 362, o parte dintre moaște fiind arse. Restul au fost duse în Ierusalim, apoi în Alexandria, unde, la 27 mai 395, au fost așezate în biserica ce îi poartă numele.

Despre capul Sfântului, Nichifor și Simeon Metafrastul spuneau că ar fi fost îngropat separat, în fortăreața Machaerus ori chiar în palatul lui Irod din Ierusalim. Astăzi, capul Sfântului se află la Roma. Fragmente din moaște se găsesc și în mănăstiri din Biserica Coptă.

Biserica a închinat Sfântului Ioan Botezătorul șase sărbători:

- ⇒ zămislirea - 23 septembrie;
- ⇒ nașterea - 24 iunie;
- ⇒ soborul - 7 ianuarie;
- ⇒ tăierea capului - 29 august;

⇒ prima şi a doua aflare a capului - 24 februarie;
⇒ a treia aflare a capului - 25 mai.

2. Sfântul mare mucenic Ioan s-a născut în slăvita şi marea cetate Trapezunt, de lângă Marea Neagră.

El călătorea prin multe cetăţi şi făcea negoţ. Deci, odată, pe când călătorea cu corabia, văzându-l diavolul rugându-se lui Dumnezeu şi postind, miluind şi mângâind pe cei ce pătimeau de boli pe corabie, şi pizmuindu-l, a ridicat asupra lui pe stăpânul corăbiei, numit Reiz, un italian din Biserica latină, foarte nemilostiv şi fără de omenie, vrând să-i împiedice Sfântului Ioan calea mântuirii şi să-l despartă de credinţa lui cea dreaptă.

Deci, a început Sfântul Ioan, mergând pe mare, a-i arăta adevărul Ortodoxiei şi l-a lăsat ruşinat, biruindu-l în cuvânt. Apoi au ajuns la Cetatea Albă, care era atunci stăpânită de tătarii nogai.

Intrând în cetate, acel rău credincios corăbier, purtat de invidie, a adus pâră mincinoasă înaintea păgânului dregător al cetăţii, împotriva Sfântului, zicând: „Este, o, dregătorule, un bărbat care a venit aici cu mine şi vrea să se lepede de părinteasca lui predanie şi să se înstrăineze de credinţa creştinească, şi de credinţa voastră a se apropia şi părtaş predaniilor voastre vrea să fie.

Pentru care, cu multe jurăminte, s-a făgăduit mie, mergând pe mare. Pentru aceasta, să faci în grabă cele de trebuinţă pentru el, ca să primeşti mare laudă, fiindcă este de rang slăvit, printre cei dintâi din cetatea Trapezunt.”

Acestea auzindu-le dregătorul, a stat cu bucurie la judecată, poruncind să cheme pe Sfântul, cu cinste. Şi, dacă a stat el înaintea dregătorului, acesta a zis către el: „Am auzit despre tine că vrei să te apropii de credinţa noastră. Deci, huleşte şi blesteamă, cu glas mare, credinţa creştinească înaintea poporului, că pentru aceasta s-a adunat aici, cu femeile şi copiii lor, ca şi alţii să înveţe. Proslăveşte pe luminatul soare şi dă cinste luceafărului ce răsare înaintea lui şi să le aduci jertfe, pentru care lucru, mare cinste şi dregătorie vei primi de la împărat”.

Ioan, cel viteaz cu duhul, a răspuns dregătorului: „Să nu-mi fie mie a mă lepăda de Hristos al meu, Cel ce este Ziditorul soarelui pe care tu îl cinsteşti ca pe Dumnezeu, cinstea lui Dumnezeu aducând-o făpturii. Deci lasă tu, rogu-te, dregătorule, înşelăciunea necredinţei sufletului tău şi primeşte haina dumnezeiescului Botez, care străluceşte mai mult decât soarele, şi crede în Domnul nostru Iisus Hristos. Că soarele este făcut a patra zi; cum, dar, crezi în făptură?”

Aceste cuvinte auzindu-le, dregătorul s-a aprins de mânie şi a poruncit să întindă pe mucenic la pământ şi să-l bată cu toiege ghimpoase, fără milă. Iar, venind seara, a poruncit să lege pe Sfânt cu două lanţuri şi să-l arunce în temniţă, până dimineaţa.

Iar dimineaţa, a doua zi, a şezut judecătorul acela în scaunul de judecată, poruncind să aducă pe mucenic. Şi, stând înaintea lui, Sfântul, cu faţa luminată şi cu sufletul vesel, s-a minunat dregătorul de strălucirea feţei lui şi a început, cu multă măgulire, a-l ademeni pe mucenic. Iar Sfântul, rămânând neclintit, a răspuns chinuitorului: „Sunt creştin”.

Deci, păgânul, ca o fiară răcnind, a poruncit îndată să întindă pe mucenic la pământ şi mai cumplit să-l bată. Slugile se schimbau, bătând pe Sfântul, iar acesta, neîncetat se ruga. După aceasta, a poruncit să lege pe mucenic de coada unui cal neînvăţat şi sălbatic şi unul din ostaşi să încalece pe el şi pe uliţele cetăţii să alerge cât va putea calul.

Şi aceasta făcându-se, a fost târât Sfântul prin toată cetatea. Iar un iudeu rău credincios, batjocorind pe mucenic, a luat o sabie şi, ajungând pe Sfânt, îndată i-a tăiat capul. Şi, aşa, a fost despărţit capul de trup, lăsându-se să zacă în locul acela trupul Sfântului, neluat în seamă, împreună cu capul. Mucenicia Sfântului s-a petrecut în ziua de 2 iunie 1330.
Nimeni din creştini nu îndrăznea a se atinge de moaştele mucenicului. În noaptea aceea, însă, multe făclii s-au văzut luminând lângă moaştele sfântului mucenic, iar

trei bărbaţi luminaţi cântau cântări negrăite, cădindu-l, şi un stâlp de foc se vedea deasupra trupului Sfântului.

Această minune mulţi au văzut-o. Iar un iudeu răutăcios, având casă aproape de mult pătimitorul trup, socotind că preoţii creştinilor vor să-l ia şi să-l îngroape, a luat un arc cu săgeţi şi, întinzându-l, a voit să săgeteze pe unul din ei. Dar arcul şi săgeata s-au lipit de mâinile lui şi a rămas aşa toată noaptea. Şi, făcându-se ziuă, acei bărbaţi minunaţi şi acele făclii nu s-au mai văzut. Şi oameni de toate vârstele s-au adunat ca să privească pe acel ticălos săgetător. Iar el mărturisea tuturor ceea ce i se întâmplase. Şi, aşa, pocăindu-se, a primit izbăvire de pedeapsa lui.

Atunci dregătorul, aflând de această minune şi temându-se mult, a poruncit creştinilor să îngroape trupul Sfântului, iar ei, luându-l, l-au îngropat într-un loc cinstit.

După aceasta, acel corăbier rău credincios, cel care dăduse pe Sfânt la chinuri, a voit să-i fure trupul şi în patria lui să-l ducă, gândind să scoată câştig de pe urma moaştelor lui mucenicești.

Într-una din nopţi, venind cu ai săi şi săpând, voia să ia moaştele. Însă, în aceeaşi noapte, s-a arătat în vis mucenicul Ioan preotului acelei biserici, zicându-i: „Deşteaptă-te degrab şi aleargă la biserică, pentru că iată, vor să-mi fure trupul.”

Şi, îndată, preotul a alergat la locul acela şi a aflat mormântul săpat şi trupul Sfântului gata să fie luat. Şi, chemând poporul cel dreptcredincios, preotul a spus cele ce se făcuseră şi toţi au slăvit pe Dumnezeu, Cel minunat întru Sfinţii Săi. După aceasta, a pus cinstitele moaşte ale Sfântului în Sfântul Altar, aproape de Sfânta Masă, şi au rămas acolo mai mult de 80 de ani. Şi neîncetat se vedeau, ziua şi noaptea, fel de fel de arătări cereşti, deasupra trupului mucenicului.

Deci, a venit aceasta la auzul bine credinciosului şi de Hristos iubitorului domnitor Alexandru cel bun, cel ce stăpânea atunci toată Moldova până la Marea Neagră (1400-1432). Acesta, fiind iubitor de Sfinţi, la sfatul mitropolitului Iosif, cel ce păstorea atunci Biserica Moldovei, îndată a trimis boieri, cu destulă oaste, la Cetatea Albă. Iar ei, cu grăbire şi cu mare cinste, au adus moaştele mucenicului. Şi, primindu-le cu multă evlavie şi cinste împreună cu toţi boierii, cu mitropolitul şi cu tot clerul şi poporul, le-au aşezat în biserica Mirăuţi din Suceava, cetatea de scaun a Moldovei, în anul 1415, iar în anul 1589 moaştele au fost mutate în biserica Sfântul Gheorghe, noua catedrală mitropolitană.

În anul 1686, din pricina deselor năvăliri ale tătarilor, sfintele moaşte au fost duse în Polonia, de Sfântul mitropolit Dosoftei al Moldovei, care a fost luat ostatic de regele Jan Sobieski al Poloniei (1674-1696), după retragerea sa din Moldova, întrucât domnitorul Constantin Cantemir al Moldovei (1685-1693) nu s-a asociat cu el împotriva turcilor.

Revenirea acestor sfinte moaşte de la Jolkiev, din Polonia, s-a făcut abia în anul 1783 prin grija episcopului de Rădăuţi, Dositei. Readucerea moaştelor Sfântului Ioan cel nou la Suceava se sărbătoreşte în fiecare an la 24 iunie.

Până astăzi Sfântul Ioan cel nou de la Suceava dăruieşte tămăduiri de la racla sa tuturor celor ce aleargă la el cu credinţă şi evlavie.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

3. Sfântul ierarh Niceta de Remesiana - Sfântul ierarh Niceta (Nichita) s-a născut în jurul anului 338, în cetatea Remesiana, din provincia Dacia Mediterranea, la sud de Dunăre (astăzi localitatea Bela Palanka din Serbia), într-o familie de daco-romani creştini.

A deprins din copilărie purtarea în duhul Evangheliei şi a învăţat la înalte şcoli ale vremii, ajungând un tânăr cu o cunoaştere adâncă a multor arte şi ştiinţe. Aprins de dorul dumnezeiesc, şi-a închinat viaţa slujirii lui Dumnezeu spre mântuirea oamenilor. De aceea a fost ales şi hirotonit episcop al cetăţii sale natale, Remesiana, unde a păstorit cu vrednicie între anii 366 şi 414.

Deşi Evanghelia fusese predicată la daco-romani de Sfinţii apostoli şi de ucenicii lor, totuşi nestatornicia vremurilor şi năvălirea popoarelor migratoare au făcut ca dreapta credinţă să aibă nevoie de noi propovăduitori plini de curaj şi de jertfelnicie.

Lucrarea misionară a Ierarhului Remesianei s-a întins, de la cele două Dacii, aflate la sudul Dunării, şi la daco-romanii din nordul ei. Predica sa era adresată însă şi altor neamuri, barbare, precum goţii, besii şi hunii.

Sfântul Niceta a fost un adevărat apostol, întărind credinţa ortodoxă, aducând pe păgâni la botez şi îndepărtând superstiţiile dintre cei de curând încreştinaţi. Pentru continuarea acestei misiuni, el hirotonea preoţi şi diaconi, zidea şi sfinţea biserici şi întemeia obşti monahale.

În parohii şi mănăstiri, statornicise săvârşirea cu evlavie a dumnezeieştii Liturghii şi a sfintelor slujbe, chiar şi a privegherilor de noapte, ca pregătire duhovnicească, în ajunul duminicilor şi a marilor praznice. În lucrarea sa misionară, Sfântul se folosea de cântarea psalmilor, dar şi de imne creştine pe care le compunea el însuşi, precum imnul Pe Tine, Dumnezeule, Te lăudăm (Te Deum laudamus), scris într-o limbă latină înţeleasă de toţi, şi de mare limpezime teologică.

Dintre scrierile sale, care-i arată dreapta credinţă, râvna apostolică şi grija părintească pentru credincioşii săi, au ajuns până la noi, în parte sau în întregime, următoarele: şase cateheze, adresate celor care se pregăteau pentru primirea sfântului botez, grupate sub titlul Cărticele de învăţătură, precum şi lucrările: Despre diferite numiri ale Domnului nostru Iisus Hristos, Către o fecioară afierosită, Despre privegherile robilor lui Dumnezeu şi Despre folosul cântării de psalmi.

Se ştie că Sfântul Niceta a întreprins cel puţin două pelerinaje la moaştele Sfântului Felix, în cetatea Nola din provincia italiană Campania, prilej cu care a legat o caldă şi duhovnicească prietenie cu Sfântul Paulin, episcopul acelei cetăţi. Acesta i-a şi dedicat Sfântului Niceta două poeme, în care laudă slujirea lui misionară plină de dumnezeiască râvnă.

Sfântul ierarh Niceta a adormit în Domnul puţin după anul 414, încheind o păstorire îndelungată şi bogată în roade duhovniceşti şi fiind cinstit pentru sfinţenia sa de cei care l-au cunoscut, ca şi de urmaşii lor.

Chipul blând, înţelept şi smerit al ierarhului din Remesiana a rămas întipărit în inimile strămoşilor noştri daco-romani şi s-a transmis peste veacuri, fiind frumos zugrăvit şi în unele colinde. El este cinstit în mod deosebit de comunităţile româneşti din Serbia, ca un sfânt ocrotitor, întrucât el a vieţuit în vremea de formare a poporului român, întărind în dreapta credinţă pe strămoşii noştri.

Pentru rugăciunile Sfântului ierarh Niceta, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sfinţii ocrotitori ai Moldovei - Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava

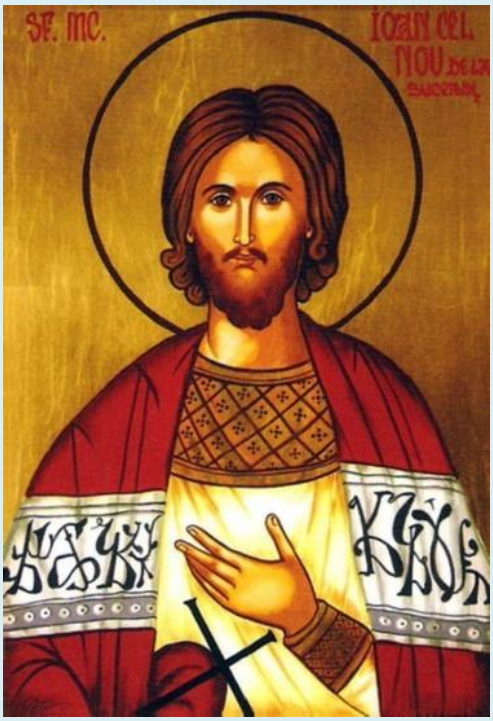

Troparul: Viaţa ta pe pământ bine cârmuind, pătimitorule, cu milostenii şi cu neîncetate rugăciuni şi lacrimi, şi iarăşi către pătimire bărbăteşte pornindu-te, necredinţa persienească ai mustrat. Drept aceea, Bisericii te-ai făcut întărire şi creştinilor laudă, Ioane, pururea pomenite.

Viaţa Sfântului Ioan cel nou de la Suceava

După Sfânta cuvioasă Paraschiva de la Iaşi (14 octombrie), unul dintre sfinţii cei mai veneraţi în Moldova este Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, ale cărui moaşte se află în ţara noastră de 600 de ani.

Era originar din Trapezunt, în Asia mică, şi negustorea cu tatăl său făcând comerţ cu cetăţile de pe malul Mării Negre. Într-una din călătoriile spre Cetatea Albă, pe Nistru, a avut o dispută cu un neguţător veneţian care, din răzbunare, a minţit pe stăpânul mongol al cetăţii că Ioan vrea să devină musulman. În confruntarea cu acesta, tânărul creştin i-a spus că nu are motive să-şi schimbe credinţa, ceea ce a declanşat furia eparhului, sau mai marelui cetăţii, care a poruncit ca Ioan să fie chinuit. A suportat cu credinţă şi stoicism torturi înfricoşătoare între care legarea de coada unui cal sălbatic şi târârea pe caldărâmul cetăţii - iar în final i s-a tăiat capul. Era 2 iunie 1330.

Eparhul cetăţii, iniţial, n-a permis creştinilor să-l îngroape, dar o minune - apariţia unor îngeri şi împietrirea mâinii unui tătar care a tras cu arcul asupra lor - l-a determinat să-şi schimbe atitudinea. Trupul lui Ioan a fost dus în procesiune în biserica Cetăţii Albe şi depus acolo.

Vestea despre minunile care se săvârşeau la moaştele sale s-a răspândit în toată Moldova. Evlaviosul domn Alexandru cel Bun (1400-1432), cel care obţinuse în 1401 recunoaşterea canonică a mitropolitului Iosif al Moldovei de la Patriarhia Ecumenică a reuşit să pecetluiască acest act bisericesc prin aducerea moaştelor Sfântului Ioan de la Cetatea Albă la Suceava, la 24 iunie 1402, şi aşezarea lor în biserica Mirăuţilor, atunci catedrală mitropolitană.

Sfintele moaşte au fost însoţite de ieromonahul Grigorie Tamblac şi au fost întâmpinate de Alexandru cel bun şi de mitropolitul Iosif la locul numit "Poiana Vlădicii" de lângă Iaşi. La puţin timp, racla a fost îmbrăcată în argint, iar pătimirea Sfântului Ioan redată în 12 scene sculptate pe raclă. Eruditul monah Grigorie Tamblac a rostit o cuvântare despre viaţa şi patimile Sfântului Ioan, care - tipărită în slavonă este considerată prima operă originală cunoscută în Moldova.

Multe minuni s-au săvârşit la racla Sfântului Ioan cel nou de la Suceava. Una dintre cele mai cunoscute s-a petrecut la 2 iunie 1662, când Suceava era asediată de tătari. Locuitorii au vrut să se refugieze şi să ia cu ei racla sfântului, dar n-au fost capabili s-o mişte din loc, era un semn ceresc că protectorul Moldovei nu voia să-şi părăsească reşedinţa. La rugăciunile mitropolitului şi preoţilor, Dumnezeu a trimis o ploaie torenţială care a învolburat apele râului Suceava încât tătarii n-au putut să intre în cetate.

După depresurarea Vienei (1688), craiul polon Ioan Sobietki a jefuit Moldova, a dat foc la mânăstiri şi a prădat odoare sfinte. L-a luat cu sila pe mitropolitul Dosoftei împreună cu racla Sfântului Ioan cel Nou ducându-i în captivitate la Zolkiev. Ocrotitorul Moldovei a rămas acolo o sută de ani, până la 13 septembrie 1783, când au fost repatriate moaştele Sfântului Ioan şi depuse cu cinste în biserica catedralei mitropolitene din Suceava.

Peregrinările moaştelor Sfântului Ioan nu s-au oprit. În timpul primului război mondial - spre a fi ocrotite - au fost duse în capela română din Viena unde au rămas până la 25 iulie 1918, când au fost readuse în ţară. Ele se află astăzi în biserica mânăstirii Sfântul Ioan cel nou din Suceava, redevenind ocrotitorul Moldovei, alături de Cuvioasa Paraschiva.

Cea mai veche zi de pomenire a Sfântului Ioan cel nou este 24 iunie, naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, numită în Moldova "La Sânziene", când - cu evlavia cunoscută - mii şi mii de creştini din Moldova şi Transilvania vin să se închine moaştelor făcătoare de minuni ale Ocrotitorul Moldovei.

La propunerea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 28 februarie 1950, între sfinţii cu moaşte din România al cărui cult a fost generalizat în toată Biserica, a fost şi Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, înscriindu-se ca zi de pomenire data martiriului, adică 2 iunie. Generalizarea cultului s-a făcut în 1955. Este cinstit prin cântări şi imne liturgice.

Primul cuvânt de laudă sau panegiric i-a fost închinat de Grigorie Tamblac intitulat: "Mucenicia sfântului şi slăvitului mucenic Ioan cel nou care a fost martirizat la Cetatea Albă", reeditat de Melchisedec Ştefănescu în 1884. Un alt panegiric i-a dedicat mitropolitul Varlaam, iar Dosoftei, în "Viaţa şi petrecerea sfinţilor", îi închină un sinaxar (rezumat al vieţii).

Vindecările miraculoase petrecute la racla Sfântului Ioan cel nou de la Suceava sunt redate în lucrarea "Pateric Românesc" de monahul Ioanichie Bălan, publicată în 1990.

Sărbătoarea hramului Sfântului Ioan cel nou de la Suceava are loc, prin tradiţie, la 24 iunie, având un profund caracter autohton ortodox. Miile de credincioşi, în frumosul port naţional, aduc spice de grâu, flori de câmp, crengi de tei şi de brad.

Pelerinajul începe în dimineaţa zilei de 23 iunie, când Sfintele Moaşte sunt scoase din biserică şi depuse pe un baldachin în curtea mânăstirii. Credincioşii se închină cu evlavie, iar seara se face slujba privegherii, moaştele fiind vegheate toată noaptea. Dimineaţa se sfinţeşte aghiazma, apoi se face Sfânta Liturghie arhierească de către Mitropolitul Moldovei şi Arhiepiscopul Sucevei, în fruntea unui sobor de preoţi şi diaconi. Spre orele patru după amiază, Sfintele Moaşte sunt duse din nou în biserică, purtate pe mâini de maramureşeni, care 24 de ore veghează moaştele şi nu mănâncă nimic, conform unei tradiţii ancestrale.

Hramul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, alături de cel al Sfintei cuvioase Paraschiva de la Iaşi, constituie unul din cele mai importante sărbători religioase ale românilor din ţinutul Moldovei.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava

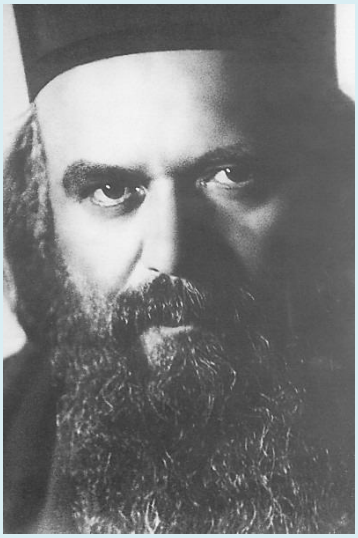

Ioan a fost un nobil din Trapezunt. Din invidie şi răutate el a fost clevetit la stăpânirea păgână de către un latin [romano-catolic] şi nevoind el să se lepede de Hristos a luat pentru aceasta mucenicia la anul 1492.*[Data este eronată, având în vedere că moaştele Sfântului Ioan au fost aduse la Suceava de către Domnul Moldovei Alexandru cel nun la anul 1402 (n. tr.).]*

Nevoind să treacă la religia persană şi fiind torturat crunt pentru aceasta (guvernatorul cetăţii Akerman practicând idolatria persană), Sfântul Ioan a fost legat de picioarele din spate ale unui cal şi târât pe străzile pietruite cu pietre ascuţite ale cetăţii.

Trecând şi prin faţa casei unui iudeu, acesta s-a repezit la el şi l-a înjunghiat peste tot cu un cuţit. În noaptea următoare uciderii lui, mulţi au văzut un stâlp de foc ridicându-se până la cer deasupra rămăşiţelor lui pământeşti, iar în jurul lor stând trei bărbaţi luminoşi.

Comandantul moldovean Alexandru *[adică Domnul Moldovei Alexandru cel bun]* a adus cu mare cinste sfintele moaşte ale Sfântului Ioan în cetatea Sucevei şi le-a aşezat în Catedrala mitropolitană, unde se odihnesc până astăzi, mântuind pe mulţi de boli şi suferinţe grele.

Sfântul Ioan a luat mucenicia cu cinste şi s-a proslăvit la anul 1392.

Sfintele moaşte ale Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava

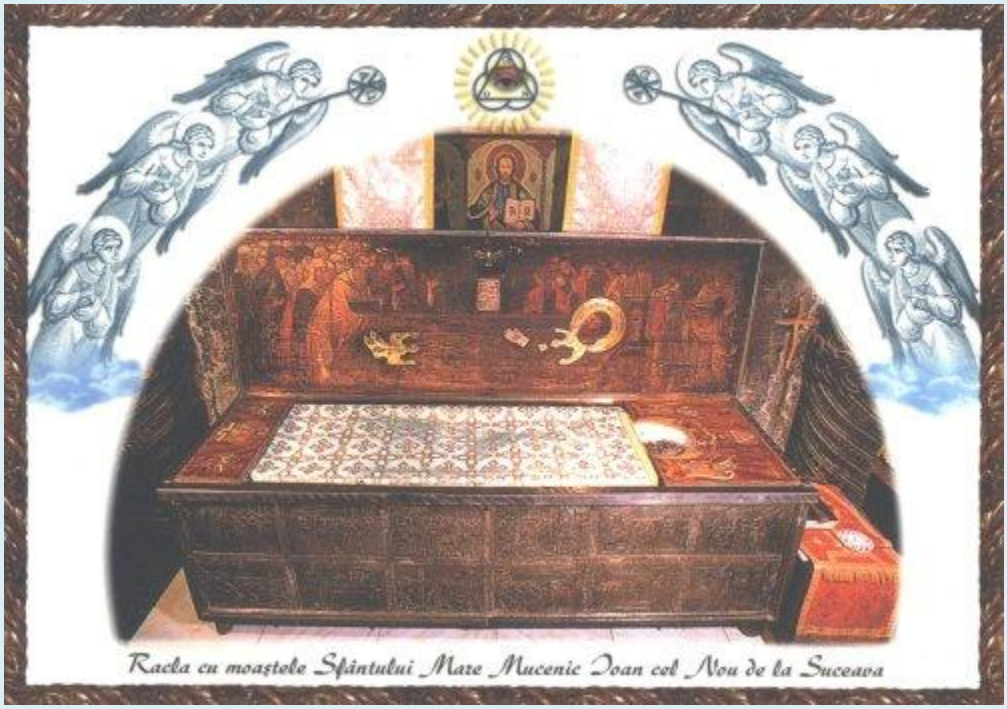

Cele mai vechi sfinte moaşte de pe pământul ţării noastre sunt moaştele Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava. Este greu de înţeles acum ce mare rol duhovnicesc au avut aceste sfinte moaşte pentru Ţara Moldovei, pentru domni şi domniţe, pentru dregători şi ostaşi, pentru călugări şi credincioşi, de-a

lungul celor şase secole de când dăinuie aici. Totodată, este imposibil să ne imaginăm câte minuni s-au făcut la aceste sfinte moaşte, câte boli s-au vindecat, câte lacrimi s-au alinat şi de câte primejdii mari au izbăvit ele ţara şi poporul nostru credincios.

Veşmântul preoţesc atins de moaştele Sfântului Ioan cel nou se află la:

- Biserica Sfântului Alexie, Calea Şerban Vodă Nr. 123;

Părticele din Moaştele Sfântului se află în:

- Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou din Suceava;
- Catedrala Mitropolitană din Iaşi, Bulevardul Ştefan cel mare şi sfânt Nr. 16;

- Biserica Arhiepiscopiei din Suceava - Biserica Sfântului Gheorghe (Mirăuţi), numită şi Mitropolia Veche, Suceava, str. Mirăuţi nr. 17;
- Părticele din moaştele Sfântului se află într-un medalion de la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din Biserica comunei Rădăşeni, jud. Suceava;
- Mănăstirea Plumbuita, Str. Plumbuita Nr. 58 (aflată la 3 staţii de la Bucur Obor, pe Şos. Colentina lângă Lacul Plumbuita);
- Mănăstirea Sihăstria, com. Vânători, jud. Neamţ, (22 km de Tg. Neamţ pe şoseaua care merge spre Vatra Dornei);
- Biserica Dichiu, Bucureşti, Str. Icoanei Nr. 72;
- Mănăstirea Secu, la cca. 22 km de oraşul Târgu Neamţ, pe valea pârâului Secu (DC 160), ce se deschide în stânga şoselei care duce spre Pipirig şi Poiana Largului peste Muntele Petru Vodă;
- Biserica Spitalului Judeţean de Urgenţă Sfântului Ioan cel Nou, Suceava, (B-dul 1 Decembrie 1918, Nr.21);
- Biserica din Belgorod (Cetatea Albă), Dnestrovski, Ucraina.

Aducerea moaştelor Sfântului Ioan cel nou la Suceava a fost imortalizată cu multă măiestrie prin frumoasele fresce din mănăstirile istorice ale Moldovei. Desigur, aducerea unui asemenea odor preţios în Ţara Moldovei, încă de la întemeierea sa ca stat de sine-stătător, dovedeşte pe lângă credinţa profund ortodoxă a moldovenilor, dorinţa de afirmare şi independenţa religioasă şi naţională a marelui voievod muşatin Alexandru cel bun. La un stat liber, el voia şi o Biserică liberă. Or, prezenţa unor sfinte moaşte în capitala ţării îi ridica mult, pentru acele timpuri, personalitatea şi prestigiul.

Şi dacă, în curgerea celor şase secole, importanţa şi rolul lor naţional-istoric s-a diminuat, nu tot aşa şi rolul spiritual pe care îl au aceste sfinte moaşte. Dimpotrivă, ele au fost dintotdeauna şi rămân peste veacuri o permanentă sursă de energie duhovnicească, de trăire profund creştinească, de curată simţire, afirmare şi jertfelnicie ortodoxă; de îmbărbătare în credinţă, de mângâiere în suferinţe, de sprijin moral, de rezistenţă şi inspiraţie pentru călugări, preoţi, credincioşi şi pictori în acelaşi timp.

Este destul să stai un ceas măcar lângă moaştele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, ca să-ţi poţi da mai bine seama ce importanţă au ele pentru credinţa şi sufletul poporului nostru.

Scurt istoric

Sfântul Ioan cel nou a pătimit pentru Hristos în oraşul Cetatea Albă, fiind chinuit de tătari în anul 1332. El era grec de neam, negustor pe mare, de loc din oraşul Trapezunda - Asia Mică, Bitinia.

Venind odată cu corabia pe Marea Neagră spre Cetatea Albă, el a înfruntat pe stăpânul corabiei, care voia să-l tragă la credinţa lui. Drept răzbunare, acesta l-a pârât la mai-marele cetăţii, care se închina focului şi soarelui.

Apoi ***Sfântul Ioan, fiind silit de ighemonul cetăţii să se lepede de credinţa ortodoxă, a fost bătut cumplit pentru că a mărturisit cu mare curaj pe Hristos.*** Apoi, l-a legat de un cal sălbatic, a fost târât în galop pe uliţele cetăţii, zdrobindu-i-se tot trupul, în cele din urmă, un evreu i-a tăiat capul. ***Noaptea însă trupul Sfântului Ioan strălucea de o lumină cerească, fiind păzit de trei bărbaţi sfinţi. Apoi preotul locului l-a îngropat în biserică şi a stat acolo peste 70 de ani, făcând multe minuni.***

Auzind de aceasta marele voievod Alexandru cel bun şi fiind foarte iubitor de Hristos şi de mucenici, în anul 1402, cu sfatul mitropolitului Iosif Muşat, a trimis boieri şi oaste la Cetatea Albă să aducă în Moldo-Vlahia moaştele Sfântului Ioan cel nou, făcătorul de minuni.

Cortegiul domnesc, luând racla cu sfintele moaşte, a trecut cu ele Prutul prin ţinutul Faldului, şi pe când se apropia de târgul Iaşi, a ieşit înaintea lor însuşi domnul Moldovei, Alexandru cel bun, cu mitropolitul Iosif I Muşat şi cu toată curtea, la locul numit în cronica lui Grigore Ureche - Poiana Vlădicăi. Apoi tot alaiul domnesc s-a îndreptat pe valea Siretului, cu mulţime de oaste, călăreţi şi pedeştri, cu sute de preoţi şi mii de credincioşi cu făclii în mâini, ajungând până la apa Sucevei.

A doua zi procesiunea de aducere a sfintelor moaşte a continuat spre Suceava, capitala Moldovei şi cetatea de scaun a Muşatinilor şi au fost aşezate în catedrala domnească, unde se ungeau domnii ţării, adică în biserica Mirăuţilor.

Şi s-au aşezat sfintele moaşte ale marelui mucenic Ioan cel nou în biserica Mirăuţilor, la 2 iunie 1402, zi de mare praznic pentru Ţara Moldovei. Atunci s-a săvârşit Liturghie arhierească şi a ţinut o frumoasă cuvântare ieromonahul Grigorie, delegatul Patriarhiei de Constantinopol. ***Această zi s-a trecut de atunci în calendarul nostru bisericesc, ca zi de prăznuire a Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava.*** Tot atunci domnul Moldovei a oferit o masă comună, la toată mulţimea credincioşilor adunaţi la procesiune.

- ***Şi au stat sfintele moaşte în biserica Mirăuţilor până în anul 1518, când s-au mutat în noua catedrală domnească a Sucevei, cu hramul Sfântul Gheorghe, ctitorită de Bogdan al III-lea cel orb.***
- ***Iar sub domnia lui Alexandru Lăpuşneanu (1564-1568), când capitala Moldovei se mută la Iaşi, se mută şi moaştele Sfântului Ioan cel nou în catedrala Sfântului Gheorghe din Iaşi, unde au stat până în anul 1686.***
- ***Din anul 1686, sub domnia lui Constantin Cantemir, pe când era mitropolit al Moldovei marele cărturar Dosoftei, abătându-se asupra acestei ţări mari năvăliri de oşti tătare şi poloneze, conduse de craiul Ioan Sobieschi, cu sfat de obşte, sfintele moaşte au fost duse de mitropolitul Dosoftei, împreună cu toate odoarele Mitropoliei, în Polonia, la Zolkiev.*** Acolo, departe de credincioşi şi de Ţara Moldovei, moaştele Sfântului Ioan au fost depuse în biserica unei mici mănăstiri catolice, unde au stat în pribegie 97 de ani.

Tot acolo a murit şi mitropolitul Dosoftei, în anul 1693. Şi mărturisesc cronicile vremii şi părinţii călugări moldoveni, care au însoţit sfintele moaşte, că se făceau multe şi mari minuni la racla Sfântului Ioan, încât nu voiau polonezii să le mai dea înapoi, cu toate că erau catolici. De aceea, de teama poporului credincios, nimeni nu îndrăznea să strămute moaştele în Ţara Moldovei.

- ***Dar iată că în anul 1783, prin pronia divină, Dosoftei, episcopul de Rădăuţi, a convins pe împăratul Austriei, Iosif, care a trecut prin Suceava, să dea înapoi acest preţios odor al Moldovei, împăratul a acceptat, însă n-a voit să trimită la Iaşi sfintele moaşte, ci în vechea capitală a Moldovei, la Suceava, care era tot sub stăpânirea lui. Şi pentru ca poporul din Zolkiev să nu se opună, a trimis împăratul o gardă militară, care a însoţit racla cu sfintele moaşte de la Zolkiev până la Suceava.***

Din Polonia cortegiul cu moaştele sfântului a plecat noaptea, ca să nu simtă poporul. Pe cale s-au făcut numeroase minuni de vindecare cu tot felul de bolnavi.

În Suceava sfintele moaşte s-au aşezat tot în biserica Sfântului Gheorghe, ctitorită de Bogdan al III-lea cel orb, unde se află nestrămutate până astăzi. Catedrala s-a transformat cu vremea în mănăstire şi este cunoscută astăzi sub numele de Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou de la Suceava.

Racla, ferecată în întregime în argint, în care se păstrează sfintele moaşte, se află depusă sub un mic baldachin, în partea dreaptă a naosului. Un grilaj de fier în faţa baldachinului ajută la menţinerea ordinii, când vin credincioşii în număr mare.

Menţionăm că moaştele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava nu sunt întregi în raclă, precum sunt alte sfinte moaşte din ţară, deoarece trupul mucenicului a fost tăiat de chinuitori în bucăţi. Apoi, mici părţi din moaşte au fost dăruite de Mitropolia Moldovei unor biserici noi, ca să se pună în Sfânta Masă, după rânduială. O altă parte din moaşte se foloseşte pentru sfintele antimise, potrivit cu învăţătura noastră ortodoxă.

Racla cu moaştele Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava

Raclă cu părticele din 24 Sfinte moaşte la Biserica Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava din Chişinău

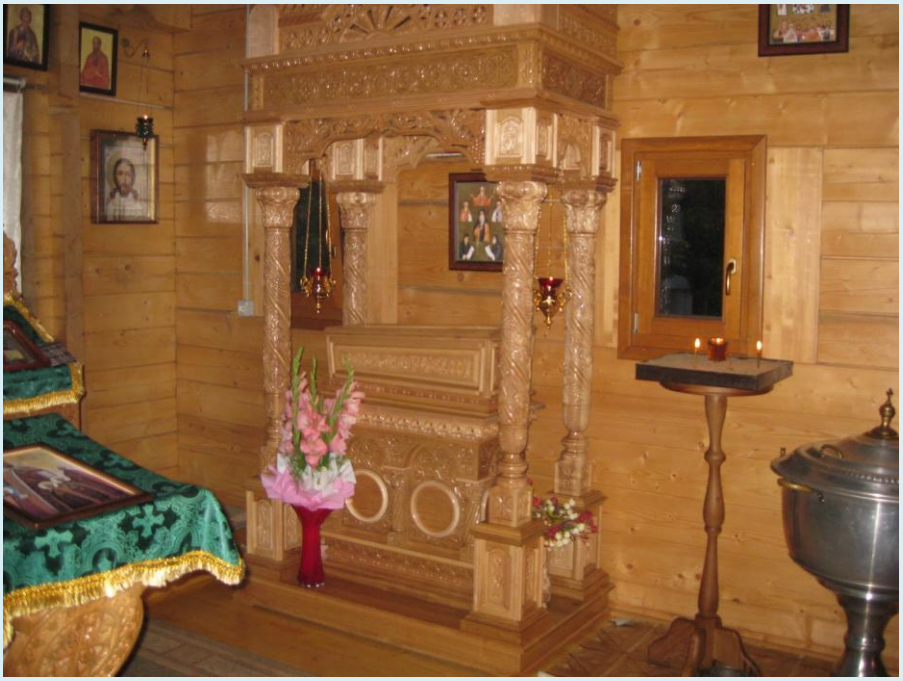

Din luna iunie 2009 în Biserica Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava din Chişinău, se păstrează într-o raclă sculptată în lemn părticele din 24 de Sfinte moaşte:

1. Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava;
2. Părticele din toiagul Sfântului Ioan de Kronştadt;
3. Sfinţii martiri de la Aiud I;
4. Sfinţii martiri de la Auid II;
5. Cuviosul Antipa de la Calapodeşti;
6. Cuvioasa Marta de la Diveevo;
7. Sfânta muceniţă Tecla;
8. Sfântul ierarh Teodosie de la Cernigov;
9. Cuviosul Iov de la Poceav;
10. Cuviosul Gavriil, athonitul;
11. Sfinţii Mucenici din Rait;
12. Cuviosul Serafim de la Neamţ;
13. Cuvioasa Elena de la Diveevo;
14. Cuviosul Serafim de la Sarov;
15. Cuviosul Lavrentie de la Cernigov;
16. Cuviosul Amfilohie de la Poceaev;
17. Sfântul ierarh Glicherie, mărturisitorul;
18. Sfinţii mucenici din Sinai;
19. Cuviosul Cornilii Cripeţchi;
20. Cuviosul Gherasim de la Neamţ;
21. Cuvioasa Alexandra de la Diveevo;
22. Cuviosul Macarie de la Saharna;
23. Sfântul sfinţit mucenic Alexei din Ufa;
24. Sfânta muceniţă Pulheria 1848;

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Hramul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava - veche tradiţie ortodoxă naţională

Sărbătoarea hramului Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava - care are loc, prin tradiţie, la 24 iunie, de Sânziene - are dimensiuni bisericeşti deosebite şi un profund caracter autohton ortodox. Cu acest prilej se adună mulţi credincioşi din Moldova şi Transilvania - în special bucovineni şi maramureşeni - în frumosul port naţional, cu daruri tradiţionale în mâini, ca: flori de câmp, spice de grâu, crengi de tei şi brad şi cu numeroşi copii după ei. Feţele tuturor sunt luminate de o profundă bucurie duhovnicească. Odată cu darurile pe care le depun deasupra sfintelor moaşte, credincioşii aduc cu ei pentru binecuvântare haine pe care le ating de capul sfântului.

Pelerinajul se începe din dimineaţa zilei de 23 iunie, când se scot sfintele moaşte în procesiune, purtate pe mâinile pelerinilor şi apoi se aşază într-un mic baldachin sub teii din mijlocul curţii. În seara de ajun se face slujba privegherii în aer liber, până spre miezul nopţii. Apoi credincioşii, grupaţi pe zone şi sate, stau de veghe pe iarbă până dimineaţă. Unii se roagă în biserică, alţii înconjoară catedrala în genunchi sau

cântând, alţii cântă încet melodii religioase compuse de ei, iar majoritatea aşteaptă la rând să se închine la moaştele Sfântului Ioan cel nou.

În dimineaţa hramului se sfinţeşte aghiasmă şi se face Sfântul Maslu pentru bolnavi. Apoi se săvârşeşte Sfânta Liturghie arhierească pe un podium mare, în curte, în prezenţa mulţimii de închinători. Ochii tuturor privesc spre slujitori în mijlocul cărora se află mitropolitul Moldovei. Cântările corului şi predica mişcă inimile şi scot lacrimi. La sfârşitul slujbei, mulţi credincioşi doresc să se atingă de veşmintele preoţilor slujitori şi mai ales de ale arhiereilor.

Ultimul moment cu care se încheie slujba hramului este aducerea sfintelor moaşte în biserică, la ora 4 după-amiază. Prin tradiţie, racla este purtată pe mâini numai de maramureşeni, care timp de 24 ore stau de veghe în rugăciune şi nu mănâncă nimic până la aşezarea moaştelor în biserică. Apoi valul de pelerini se roagă în linişte pe străzi către gară şi sate, unde sunt aşteptaţi de membrii familiei cu daruri de la Sfântul Ioan, ca: icoane, cruciuliţe, aghiasmă, untdelemn sfinţit, flori şi haine binecuvântate, atinse de sfintele moaşte.

Hramul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, împreună cu al cuvioasei Parascheva de la Iaşi, se numără printre cele mai reprezentative sărbători religioase şi cu o veche tradiţie ortodoxă naţională, care contribuie mult la unitatea noastră în Hristos.

Sfinte mucenice Ioane, mult pătimitorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 80-81)

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Bucuria readucerii moaştelor Sfântului Ioan cel nou din Polonia în Suceava

Din anul 1686, moaştele Sfântului Ioan de la Suceava fiind duse în Polonia, la Zolkiev, împreună cu mitropolitul Dosoftei, au făcut şi acolo nenumărate minuni şi vindecări de boli timp de 97 de ani, încât alergau la moaştele marelui mucenic tot felul de credincioşi ortodocşi şi catolici, şi primeau ajutorul lui după credinţa şi evlavia fiecăruia. Astfel, prin sfintele lui moaşte s-a făcut o adevărată împăcare între ortodocşi şi catolici.

Dar şi readucerea moaştelor Sfântului Ioan cel nou din Polonia în mănăstirea sa din Suceava, care a avut loc la 13 septembrie 1783, este considerată o mare minune. Că nimeni nu mai spera, după un secol, să se aducă din nou în pământul Moldovei cel mai iubit şi mai vechi ocrotitor şi rugător al ţării şi poporului românesc, atât de greu încercat de-a lungul veacurilor, dar atât de credincios şi iubitor de sfinţi. Aceasta o dovedeşte mai întâi râvna şi stăruinţa episcopului Dosoftei de Rădăuţi, căruia i se datorează cel mai mult readucerea moaştelor Sfântului Ioan la Suceava.

Apoi, numărul mare de clerici şi ortodocşi credincioşi care au întâmpinat cu flori şi lumânări aprinse racla cu sfintele moaşte, la trecerea lor din Polonia în Moldova.

Cine ar putea spune bucuria generală a moldovenilor la trecerea sfintelor moaşte prin satele lor? Că peste tot sunau clopotele bisericilor, se cânta din buciume, răsunau salve de tun, iar sătenii ieşeau cu toţii în calea lor, în frunte cu preoţii în veşminte, cu copiii şi bolnavii satelor, îmbrăcaţi în haine naţionale de sărbătoare, cu făclii şi flori în mâini.

În această atmosferă de bucurie în Hristos şi frăţie duhovnicească, au străbătut moaştele Sfântului Ioan, Moldova de nord timp de aproape trei luni, până au fost aşezate din nou în catedrala vechii Mitropolii din Suceava.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 77-78)

Moaştele Sfântului Ioan cel nou au pribegit 97 de ani

Aducerea moaștelor Sfântului Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

Diac. Vasile Demciuc, 23 iunie 2010

Evlavia bucovinenilor către sfântul ivit din meleagurile lor, Ioan cel nou de la Suceava, a fost încă de la începuturi sinceră şi puternică. Doar şederea între credincioşi a moaştelor sfântului a fost întreruptă vreme de aproape o sută de ani de vitregia istoriei. De acolo, din îndepărtata Polonie, nu a răbdat să nu se întoarcă la cei care necontenit se rugau la el, ca la un mijlocitor de folos la Dumnezeu.

Poporul român, prin grija, ajutorul şi mila lui Dumnezeu, a străbătut un drum lung în multimilenara sa existenţă, drum străjuit de voievozi viteji care, îşi apărau ţara cu spada duhului creştin şi cu sabia în mână, ajutaţi de curteni şi răzeşi, gospodari şi ţărani răbdători care, având o aprinsă credinţă şi nădejde în ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, ardeau plini de dragoste nestinse lumânări şi tămâie în jurul raclelor sfinţilor, pentru multele lor cereri de alinare şi întărire în virtutea creştină.

În dulcea Bucovină, unde sunt însemnele ilustrelor modele de statornicie, virtute şi frumos, care au ţinut vie şi curată flacăra tradiţională şi sfântă evlavie românească spre care ne întoarcem mereu spre a-i învăţa cadenţele grave, încă din zorii constituirii Ţării Moldovei, se poate vorbi de cinstirea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou, a cărui mucenicie s-a petrecut pe teritoriul Moldovei, la

Cetatea Albă, şi care pentru multe veacuri au fost şi vor fi speranţă şi sprijin acestei ţări creştine.

În faţa acestor sfinte moaşte creştinii simt cu adevărat ce înseamnă sfinţenia, o cunună dumnezeiască pe fruntea ostenitorilor pentru "viaţa cea după Hristos şi în Hristos", o cunună neveştejită a luptei încununate cu adevărul şi credinţa în Mântuitorul.

Este intrat în tradiţia locului de ceva vreme, ca de Sânzâiene să se facă un pelerinaj aparte la moaştele Sfântului Ioan cel nou. ***Care este semnificaţia şi originea acestui pelerinaj?*** În ultimul sfert de veac XVII, vremurile au început a se tulbura iar. Invazia armatelor poloneze în frunte cu regele Ioan Sobieski în Moldova împotriva turcilor, din vara anului 1686, s-a sfârşit cu numeroase prădăciuni.

"Atunci la întorsul Craiului - spune cronicarul Nicolae Costin - s-a sculat Dositeiu mitropolitul şi au închinat moaştele sfântului mucenic Ioan Novi la craiul Sobieschi... şi s-au dus şi Dositeiu Mitropolitul împreună cu sfântul în ţara leşească, cu toate odoarele de mult preţ a mitropoliei şi a Sfântului."

Moaştele Sfântului Ioan cel nou au stat în Polonia la Zolkiew 97 de ani, fiind mai întâi depuse într-o biserică din Cetatea Stryj, aproape de oraşul Zolkiew, apoi în 1690 aşezate într-o mănăstire basiliană din Zolkiew, nu departe de Lwow.

Puteau oare moldovenii, cărora timp de 284 de ani le-a fost scut de apărare, mângâietor de suflete şi vindecător de boli, să rămână pasivi în faţa acestei răpiri a sfintelor moaşte? Sigur că nu puteau să facă aşa ceva, astfel explicându-se desele încercări de a le readuce în Suceava.

Jalba episcopului Dositei

În pelerinajul pe care l-a făcut Franz Josif al II-lea în Bucovina, ajungând şi la Biserica mitropolitană Sfântul Gheorghe din Suceava, a fost întâmpinat de episcopul Dositei Herescu. Aici i s-a adresat cu următoarea jalbă. "Luminate împărate, aici este locul unde au fost aşezate vreme îndelungată sfintele moaşte ale mucenicului Ioan care a pătimit pe pământul Moldovei la Cetatea Albă, şi care acum se află la Zolkiew. După cum am scris Măriei Voastre, poporul de aici vă roagă să aveţi bunătatea şi să porunciţi a nu mai fi lipsită Ţara Moldovei de o vistierie nesecată ca aceasta şi să se aducă iarăşi aici unde au fost de la Alexandru cel bun".

După ce împăratul a aflat şi alte lucruri minunate despre Sfântul Ioan cel nou, unde a fost el, unde şi de când a pătimit, minunile şi binefacerile revărsate de Bunul Dumnezeu asupra credincioşilor, a zis: "Să se aducă aceste sfinte moaşte şi acolo să se aşeze la locul lor".

Episcopul Dositei Herescu a trimis la Zolkiew doi arhimandriţi, pe Joasaf şi pe Meletie, care, luând legătura cu împăratul şi ajutaţi de garnizoana imperială, în noaptea de 18 iunie 1783 au ridicat odorul cel de mult preţ, racla cu sfintele moaşte, le-au aşezat într-o trăsură şi străjuiţi de şapte ostaşi au pornit spre Cernăuţi. După câteva zile de călătorie, mai precis în ziua de sărbătoare a Naşterii Sfântul Ioan Botezătorul, 24 iunie, au ajuns la frontiera dintre Galiţia şi Bucovina, anume la podul de peste râul Colacin. Aici a avut loc un moment solemn. De o parte stătea mulţimea credincioşilor Galiţiei, plângând după pierderea acestui sfânt odor, iar de cealaltă parte stătea mulţimea credincioşilor bucovineni, formată din peste două sute de preoţi şi mii de credincioşi, în haine de sărbătoare, cu icoane, cu flori şi cu lumânări aprinse în mâini, plângând de bucurie că li se întoarce acasă Sfântul Ioan cel nou, ocrotitorul Moldovei.

Minunea întoarcerii de la Zolkiew

Câte rugăciuni de bucurie şi câte lacrimi s-au revărsat atunci din ochii miilor de credincioşi şi pelerini, este greu de imaginat. Numai atât menţionăm, că Aducerea moaştelor Sfântului Ioan cel nou a fost o adevărată minune a sfântului, a fost o răsplată a lui Dumnezeu pentru credinţa poporului nostru şi un semn de nădejde că Tatăl nostru Cel ceresc şi cu toţi sfinţii Lui nu ne-au uitat şi nu ne vor uita niciodată.

Începând din 1880, când a fost numit ca mitropolit al Bucovinei, Silvestru Morariu Andrievici, se serbează până în zilele noastre cu mare solemnitate ziua de 24 iunie întru amintirea zilei când s-au luat moaştele Sfântului Ioan cel nou de la Zolkiew şi s-au pornit spre Suceava, nemijlocit înainte de Sânzâiene.

Este semnificativ faptul că la acest pelerinaj, care se face de sute de ani, se reface în fiecare an acel descălecat din Maramureş, când sute de pelerini din Maramureş, mai ales din Bogdan Vodă, din Cuhea şi din satele apropiate, vin în pelerinaj, refăcând după aproape şase veacuri şi jumătate acel descălecat al lui Bogdan Vodă în Moldova.

De ce vin în acest pelerinaj maramureşenii? Pentru că ei, şi nu numai ei, ci toţi pelerinii care vin în aceste zile la Suceava, simt că Sfântul Ioan cel nou de la

Suceava, prin minunile sale, vorbeşte neamului românesc de aici, din Suceava, făcând ca vechea şi în acelaşi timp noua cetate să fie unda de foc peste veacuri aprinsă de credinţă.

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava trebuie să fie o permanenţă spirituală în viaţa noastră fiindcă pe cei osteniţi îi odihneşte, pe cei slabi îi întăreşte, pe cei întristaţi îi mângâie, pe cei căzuţi îi ridică, le dă curaj şi demnitate.

De aceea, în fiecare an de Sânzâiene, să ne aducem aminte şi de întemeietorii Ţării Moldovei, cei care îşi dorm somnul de veci în cea mai veche ctitorie din Moldova, Biserica Sfântului Nicolae a Mănăstirii Bogdana din Rădăuţi, cu adevărat Pantheonul Moldovei.

Suceava vine spre noi cu un mesaj mântuitor din partea Sfântului mare mucenic Ioan cel nou, care nu a obosit nicicând iubind Biserica lui Hristos, pentru care şi-a dat şi viaţa, primind astfel coroana sfinţeniei şi a răsplătirii.

Patronul şi ocrotitorul Bucovinei, Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, îşi caută mereu sălaş în inima noastră. Prin sfintele sale moaşte este în mijlocul nostru presărând pace, bună învoire şi mângâiere, ne întăreşte în credinţă şi ne cheamă la fapte bune, pornite din dragoste şi din recunoştinţă.

Închinându-ne în aceste zile la racla cu sfintele moaşte ale Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, este de datoria noastră să fim la înălţimea faptelor pe care ni le-au transmis prin veacuri strămoşii noştri, spre slava Preasfintei Treimi şi spre a noastră mântuire.

1873 este anul în care, după aproape un secol, preţioasele moaşte au ajuns din nou la Suceava.

Sursa: http://ziarullumina.ro/moastele-sfantului-ioan-cel-nou-au-pribegit-97-de-ani-27013.html

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava - Minuni

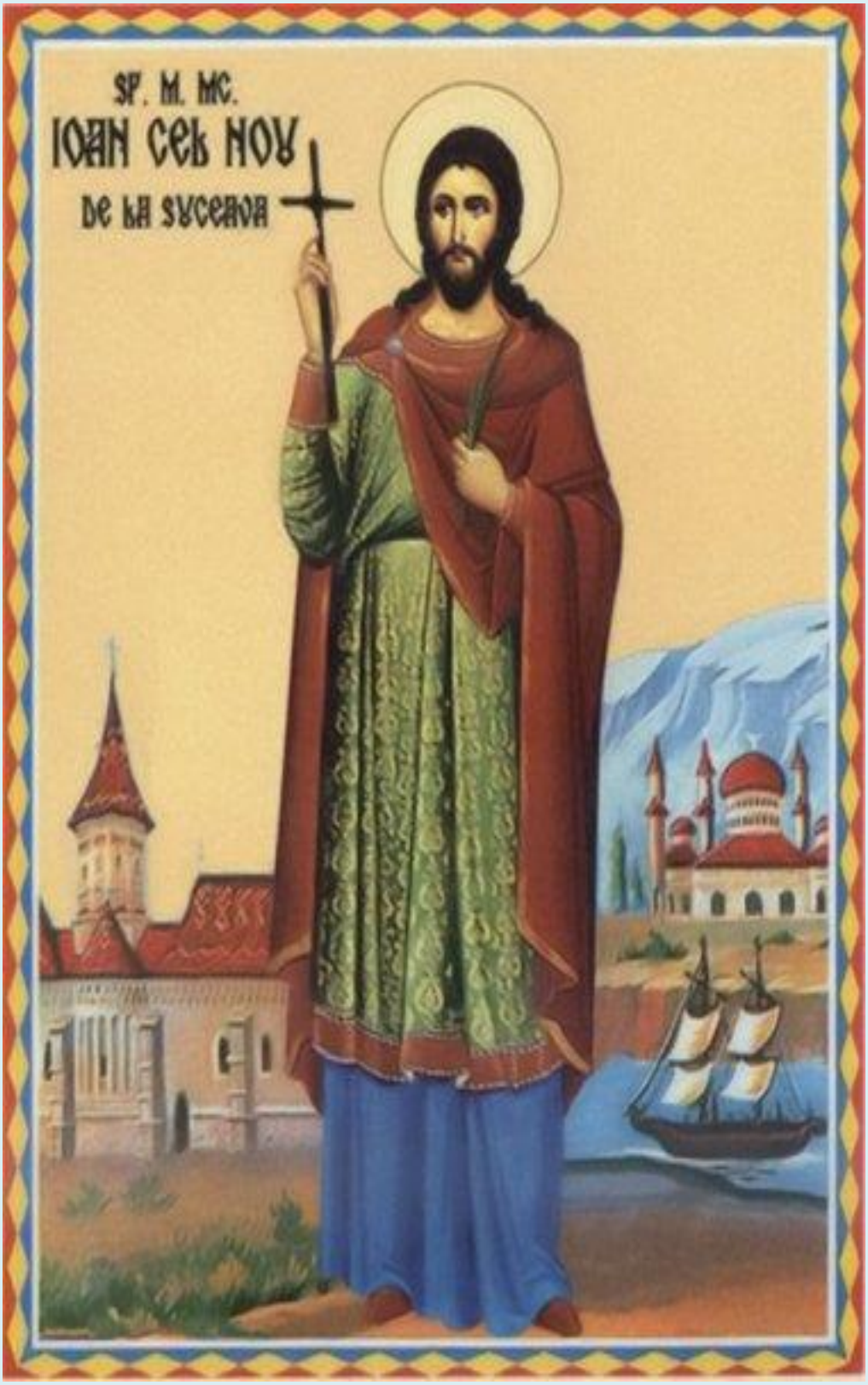

Minunile Sfântului Ioan cel nou de la Suceava relatate în cartea lui Florin Grigorescu

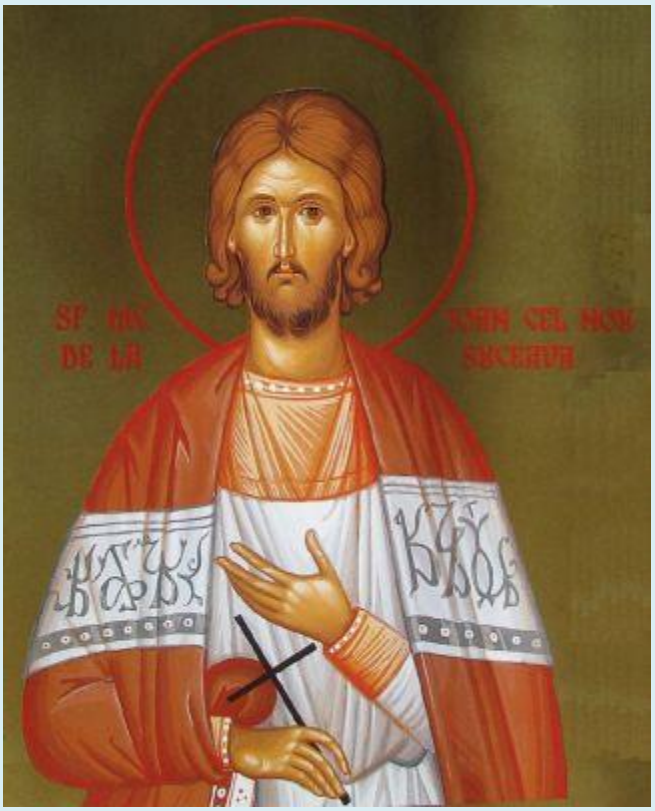

Următoarele minuni sunt relatate în cartea lui Florin Grigorescu (acum preot), ***Sfântul Ioan cel nou de la Suceava în viaţa credincioşilor, ed. Arhiepiscopiei Sucevei şi Rădăuţilor, Suceava 2003.***

1. Minunea cu îngerii şi iudeul săgetător

După moarte, trupul mucenicului Ioan a rămas împreună cu capul cel tăiat neîngropat, neîngrijit şi "nebăgat în seamă". Nimeni dintre creştini nu cuteza să se apropie şi să se atingă, de teama urgiei păgânilor, căci pentru a-şi arăta mânia faţă de Sfânt, tătarii nu au dat voie creştinilor din Cetatea Albă să ia trupul de pe caldărâm şi să-l prohodească, după rânduiala creştinească.

Nu lasă însă Dumnezeu ascunsă bucuria "prietenului Său", căci abia sosi noaptea, şi îngerii Săi au fost trimişi să tămâieze trupul ucenicului Ioan cu laude cereşti şi cu doxologii.

Iată cum redă această minune părintele academician Simeon Florea Marian: ***"Se vedeau o mulţime de făclii aprinse arzând pe locul acela, precum şi trei bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte albe, strălucitoare, tămâind împrejurul trupului Sfântului Ioan şi cântând cu dulceaţă cântări sfinte".***

Un necredincios iudeu din cetate, care avea locuinţa aproape de locul unde zăcea trupul sfântului, văzând această arătare minunată a îngerilor în veşminte strălucitoare, a crezut că acolo au venit preoţii creştini, care încălcând porunca eparhului, s-au apucat să-l prohodească pe martir şi să-i ia trupul spre a-l îngropa. De acea el luă un arc şi încercă să-l săgeteze, cu gândul de a-i ucide pentru neascultarea lor. Dar iată că o altă minune s-a petrecut: mâinile îi rămân lipite de arc şi de săgeata nelegiuirii sale pentru toată noaptea, fără ca acest iudeu să se mai poată clinti din loc.

În zorii zilei, bărbaţii minunaţi şi lumina strălucitoare se făcură nevăzute, iar "toţi de toată vârstă, alergau să vadă pe acest bicisnic, care de toate, pe rând, le spune tuturor". Abia după mărturisirea întregii sale nelegiuiri, iudeul primeşte izbăvire de "pedeapsa cerbiciei lui" prin puterea şi lucrarea lui Dumnezeu.

Iudeul acesta, căruia profesorul Al. Lascarov-Moldoveanu îi precizează numele - Lazăr - se trezi, după căinţa amară a inimii sale, cu mâinile descătuşate din umeri, slobode, vii şi privindu-le cu uimire, le mişcă în lături, le ridică spre cer şi spuse cu lacrimi: "Şi eu Doamne, voiesc să fiu creştin!".

Iar dacă ţinem cont că dezlegarea prin căinţă de pedeapsa dumnezeiască este consemnată şi de părintele Simeon Florea Marian, probabilitatea ca batjocoritorul de la început să devină noul botezat al Bisericii lui Hristos creşte.

Auzind eparhul de cele întâmplate şi văzând toată mulţimea creştinilor din cetate adunată în jurul sfântului, s-a înfricoşat şi a îngăduit să-l ridice şi să-l îngroape după rânduiala Bisericii Ortodoxe, în cimitirul creştin din Cetatea Albă.

2. Minunea cu papistaşul Raiz

Nu după multe zile însă, mustrat fiind de cugetul său şi cunoscând minunatele semne ale judecăţii dumnezeieşti, "pârâşul şi vânzătorul" sfântului, "francul" (catolicul) apusean îşi face un plan de a fura moaştele pentru a le duce în patria sa.

În ceasul în care oamenii francului au început să sape, Sfântul Ioan s-a arătat degrabă în vis preotului bisericii şi i-a spus: "***Scoală degrab, părinte, şi aleargă la***

biserică! Francul care m-a vândut, Reiz, papistaşul, este acolo cu o mulţime de oameni, vrând a fura trupul meu şi să-l ducă departe".

Atunci preotul, împreună cu câţiva creştini, aleargă spre cimitir, unde găsiră mormântul săpat şi "trupul sfântului de puţin neluat". Astfel a fost zădărnicit planul nelegiuit.

3. Diferite minuni şi vindecări

Urmarea acestui fapt a fost strămutarea cinstitelor moaşte, cu aleasă procesiune, în biserica cetăţii (este vorba de Cetatea Albă), unde au fost aşezate în Sfântul Altar, aproape de Sfânta Masă.

Stâlpi de foc din cer deasupra moaştelor, îngeri pogorâţi peste ele, bune miresme de negrăit şi nemăsurate tămăduiri de tot felul de boli şi alungări ale demonilor au fost semne dumnezeieşti ale puterii lucrătoare a mucenicului bineplăcut lui Dumnezeu.

4. Vindecarea Doamenei Ana, soţia lui Alexandru cel bun

Iată ce ne spune unul dintre autorii Vieţii Sfântului Ioan, în legătură cu aducerea moaştelor la Suceava: ***"Iar dacă au fost aduse sfintele moaşte la Suceava, s-a aflat bolnavă Anca (Ana - Neacşa) doamna, cea de-a doua soţie a lui Vodă Alexandru. Acesta adusese doftori încercaţi, din laturile vecine, dar nici unul nu a putut afla leacul tămăduirii pentru trupul doamnei Moldovei. Atunci Iosif mitropolitul a săvârşit slujba domnească, cu mare sobor de preoţi la moaştele Sfântului Ioan pentru doamna ţării. Şi unindu-se cu rugăciunile lor şi cea a lui Vodă Alexandru şi a Ancăi (Anei) doamna, le-a ascultat Dumnezeu cererea lor şi a Sfântului Ioan şi a dat vindecare bolnavei, pentru care toată curtea mult s-a bucurat şi multă mulţumire şi laudă a adus lui Dumnezeu Mântuitorul pentru binefacerea aceasta".***

5. Minunea salvării Sucevei (prin alungarea cazacilor zaporojeni)

În luna mai a anului 1622, mii de cazaci zaporojeni au intrat în Moldova plini de mânie şi diavolească ură; au jefuit şi au incendiat tot ce prindeau în cale, aducând multă pagubă moldovenilor. De frică, locuitorii aşezărilor moldoveneşti se ascundeau, unii prin păduri, iar alţii alergând în Cetatea Sucevei. Văzând cu groază că ostaşii cazaci se apropie şi de capitală, căutând s-o jefuiască, moldovenii au îngenunchiat cu adâncă ardoare rugătoare în Sfânta Mitropolie unde se aflau

moaştele Sfântului Ioan (reamintim că ele au fost aduse aici de către Alexandru cel Bun, la începutul secolului al XVI-lea). Toţi cereau ajutorul sfântului.

În noaptea de 1 spre 2 iunie, Mitropolitul Anastasie Crimca a privegheat în rugăciune tot timpul şi împreună cu poporul s-a rugat cu credinţă şi nădejde neclintită lui Dumnezeu ca să nu lase cetatea lor nimicită. Mulţi dintre credincioşi, la îndemnul mitropolitului, s-au împărtăşit cu Trupul şi Sângele Mântuitorului Iisus Hristos.

Dorind însă a salva sfintele moaşte ale mucenicului Ioan de flăcările năvălitorilor, s-au hotărât a le adăposti în Cetatea de Scaun a Sucevei. Mare le-a fost surprinderea când au văzut, dorind să ridice racla de la locul ei, că aceasta este neasemuit de grea. Zadarnic s-au chinuit preoţii s-o urnească din loc. Înţelegând astfel că Sfântul Ioan nu dorea să se mute de la locul său - să lase oraşul fără ocrotirea sa - au îngenunchiat şi s-au rugat cu fierbinţeală sufletească către bineplăcutul lui Dumnezeu Ioan ca să mijlocească înaintea Tronului Stăpânului pentru ca Cetatea şi Oraşul Suceava să nu cadă în mâinile năvălitorilor.

În acest timp, chiar pe când preoţii slujeau, o ploaie abundentă a învolburat apele Sucevei, care a devenit o neaşteptată opreliştе în calea tătarilor, care s-au văzut zădărniciţi în planurile lor. Înfricoşându-se, păgânii au fugit ruşinaţi peste Nistru.

Astfel, spre lauda lui Dumnezeu şi spre neînchipuita bucurie a creştinilor, la 2 iunie 1622, Sfântul Ioan i-a salvat pe moldoveni şi capitala lor de batjocura nelegiuiţilor tătari.

Îndată după acest eveniment, mitropolitul cu episcopul şi clerul ortodox au stabilit ziua de 2 iunie a fiecărui an să fie ziua de serbare a Sfântului Ioan cel nou pentru întreaga Moldova.

6. Demonizarea eclesiarhului hoţ şi vindecarea acestuia

Două dintre cele mai importante minuni săvârşite de Sfântul Ioan cel nou ne sunt cunoscute prin istorisirile recent - canonizatului mitropolit Petru Movilă al Kievului. Iată ce ne spune acesta în a sa Împăcare a Bisericii Ortodoxe:
"Ne-a povestit Varlaam că, în anul 1620 [...] în joia de după Pogorârea Sfântului Duh, când la Mitropolia Sucevei se serbează pomenirea Sfântului mare mucenic Ioan cel nou (căci în această zi se sărbătoreşte negreşit pomenirea lui), oamenii, care vin de obicei din câte ţinuturi îndepărtate, aduc multe daruri şi dau bani mulţi când sărută moaştele sfântului. Şi ecleziarhul, învăţat fiind de

necuratul, a luat o parte din banii puşi pe farfuria de lângă racla sfântului şi i-a ascuns în capişon. Îndată după aceea a intrat satana şi l-a făcut să se arunce la pământ în faţa raclei sfântului, răcnind şi făcând spume la gură. Cei ce au văzut au alergat şi i-au dat îndată de ştire mitropolitului, care, venind şi văzându-l chinuit de diavol, a zis:
" Ori a luat ceva din moaştele sfântului, ori a luat fără binecuvântare din banii aceştia, pângărindu-se".

Pe loc a poruncit să-l caute şi, căutând, au găsit în capişonul lui mulţi bani. Însă, fiindu-i milă şi văzându-l chinuit de drac, mitropolitul a prins a rosti rugăciuni pentru dezlegare de blestem şi îndată a ieşit din el duhul necurat, iar ecleziarhul, ridicându-se, a îngenuncheat la picioarele arhiereului, mărturisindu-şi păcatul său şi cerând iertare. Iar mitropolitul, certându-l îndelung, l-a înlăturat pentru un timp şi după ce şi-a ispăşit pedeapsa, l-a iertat...".

7. Demonizarea nobilului polonez catolic hulitor şi vindecarea lui

"Pe timpul unchiului meu Ieremia Movilă, voievod şi domn al Moldovei - Vlahiei, printre mulţi nobili leşi care-l slujeau, era şi un sotnic pe nume Viazdowski, de credinţă latină, care odată, pe când domnitorul a venit la mitropolia Sucevei la sărbătorirea pomenirii Marelui Mucenic Ioan cel Nou, ca să vadă moaştele sfântului, leahul, privind cum mulţimea de oameni adunaţi din multe ţări săruta trupul neputrezicios şi dă multe daruri, a început să hulească, zicând către tovarăşii săi: " [...] uitaţi-vă la aceşti apostaţi cum au uns cu mir înmiresmat trupul unui apostat mort, l-au pus la uscat, l-au îmbrăcat în podoabe de mare preţ ca pe un sfânt şi, de dragul câştigului, duc în ispită atâta lume. Însă, precum omul al cărui trup îl sărută mulţimea, se chinuieşte în iad, tot acolo se vor chinui şi cei care îl sărută".

Şi îndată ce a spus acestea faţă de toată lumea şi de domnitor, care şi el era acolo, duhul necurat a intrat în el şi, răcnind tare, ca să-i înspăimânte pe toţi, l-a trântit la pământ, chinuindu-l cumplit. Şi tovarăşii lui l-au scos din biserică, dar dracul îl chinuia şi mai tare, spre mirarea tuturor. Iar tovarăşii lui, văzând că se înteţeşte cumplitul chin la care l-a supus necuratul, s-au dus la mitropolit, care pe atunci era fratele domnitorului, Gheorghe Movilă, om credincios şi sfânt, şi, îmbrăţişându-i picioarele, l-au rugat să se roage pentru el Domnului şi Sfântului Ioan să-l izbăvească de nenorocire, căci frica şi tremurul puseseră stăpânire şi pe ei.

Iar mitropolitul, aflând din ce pricină suferă batjocoritul, a zis: "Mai lăsaţi-l un pic, să-i fie de învăţătură că nu se cuvine să-i hulească pe sfinţii Domnului şi dreapta noastră credinţă".

Iar ei l-au rugat şi mai stăruitor să-şi facă milă de el, temându-se ca nu cumva să moară năprasnic de atâta chin. Şi pentru că acesta nu voia, au stăruit şi pe lângă domnitor, ca să-l roage şi pe el. Şi astfel, îndemnat de rugămintea lor, după ce a ţinut sfânta slujbă, mitropolitul a început un Te-Deum pentru Sfântul Ioan şi a poruncit ca batjocoritorul îndrăcit să fie adus în faţa raclei sfântului şi trântit la pământ. Dar l-au adus cu mare greutate, neputând să-l ţină, căci cumplit era necuratul în el. Deci, doar cu greu l-au pus în genunchi. La sfârşitul Te Deum-ului, mitropolitul a rostit deasupra lui rugăciuni de dezlegare şi a ieşit dracul din el, omul făcându-se sănătos ca şi mai înainte.

După care, venindu-şi în fire, culcat la pământ lângă racla sfântului, a prins a grăi cu glas tare: "Am păcătuit, o sfântule al Domnului, adevăratul rob şi preacuvios al lui Dumnezeu, căci te-am hulit pe tine şi sfânta credinţă grecească, dar acuma sunt pedepsit, mărturisesc că eşti mucenicul adevărat şi sfânt al Domnului şi mă-nchin sfintelor tale moaşte, mărturisind că adevărată este credinţa grecească, pentru care ai suferit chinuri şi moartea de la agarenii păgâni, ca un ostaş viteaz al lui Hristos. Şi toţi cei care te hulesc pe tine şi sfânta credinţă grecească să fie pedepsiţi de către Dumnezeu şi chinuiţi, aşa cum am fost eu chinuit acum prin hulirea mea nesocotită".

Şi rugându-se cu lacrimi, zicea: "Iartă-mă, Doamne, şi păcatul acesta nu mi-l pune lângă celelalte, căci n-am să mai hulesc, nici n-am să mai vorbesc de rău credinţa grecească, ci voi spune tuturor că ea este credinţa cea adevărată şi dreaptă. Iar tu, Sfinte Ioane, iartă-mă, căci de acum pretutindeni şi în faţa tuturor voi spune că tu eşti sfântul şi mucenicul şi făcătorul de minuni al lui Dumnezeu".

Şi după ce a spus acestea şi multe altele, după ce s-a rugat îndelung, s-a sculat sănătos ca mai înainte şi, după ce s-a închinat mitropolitul, care i-a dat multe sfaturi despre felul cum se cade să citească şi să nu mai hulească niciodată sfinţii şi credinţa ortodoxă, a plecat slăvindu-L pe Dumnezeu. Şi toată lumea cu teamă şi bucurie Îl lăuda pe Dumnezeu şi dădea cinstire sfântului mucenic pentru darea în vileag şi pedepsirea groaznică a celui ce hulea şi ocăra sfânta credinţă ortodoxă, pentru care Sfântul Ioan a pătimit, primind cununa în ceruri, intru mărirea Domnului slăvit în întreita nedespărţire a Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt.

Iar minunea o povestesc şi astăzi mulţi oameni, care au văzut-o cu ochii lor, şi este scrisă şi în cărţile Mitropoliei Sucevei. Iar eu am auzit-o şi de la părinţii mei, care au fost martori şi mi-au povestit-o. L-am cunoscut şi pe acel Viadowski şi, chiar dacă eram pe atunci destul de mic îl ţin minte".

8. Vindecarea pădurarului Petru Hopinca

Pădurarul Petru Hopinca, numit şi Ţâţă, originar din Câmpulung Moldovenesc, aflat într-o misiune în ziua de vineri 11 august 1900, a fost martorul unui fapt ciudat. Dorind a se întoarce pe muntele "Colbu", după o noapte petrecută la pichetul din Cojoci, calea i-a fost cuprinsă de o pâclă neaşteptată ce se pusese pe apa Bistriţei, făcând imposibilă înaintarea.

Datorită întunericului, pădurarul a fost silit să se oprească. Ţinându-şi calul de căpăstru, a simţit cum o nălucă cu o putere oarecare i l-a smucit din mâini. Alergând în căutarea sa, omul a căzut în inconştienţă. A fost găsit mut şi cu fălcile gurii încleştate. După intervenţii medicale stăruitoare, la praznicul Adormirii Maicii Domnului, marţi, pădurarul şi soţia sa au ajuns şi la Mănăstirea "Sfântul Ioan". I s-au făcut numeroase slujbe şi rugăciuni la racla sfântului.

Duminică, 27 august, după ce i s-au citit - ca şi altă dată - rugăciunile Sfântului Vasile cel mare în trei răstimpuri, i s-a făcut şi Sfântul Maslu (Sfânta Ungere). În finalul slujbei, părintele Sidorovici l-a prins de mână şi l-a îndemnat să rostească cu glas tare "binecuvântaţi cinstiţi părinţi şi mă iertaţi pe mine păcătosul"! atunci a deschis gura şi a repetat a doua şi a treia oară aceleaşi cuvinte cu gura lui, înecându-se în lacrimi de bucurie. A doua zi, luni - 28 august - pădurarul Ţâţă a cântat el însuşi în strana stângă a bisericii "Sfântul Ioan Botezătorul", participând şi la pomenirea răposatei împărătese Elisabeta.

9. Vindecarea ţăranului George Marcu

Ţăranul George Marcu, din cătunul Bulai al comunei Bosanci - care se află în apropierea Sucevei, a zăcut în pat un an de zile datorită inflamaţiei ficatului şi a fost tratat de medicii din Suceava. Era în luna februarie a anului 1902. Dorind să se deplaseze la spitalul din Cernăuţi, în noaptea premergătoare plecării, a primit-o pe Maica Domnului în vis, care i-a spus să meargă la biserica unde a mai fost, adică la Sfântul Ioan, căci "acolo e leacul" său. Primind încuviinţare de la parohul localităţii, stareţul Emanuil Ciuntuleac, a îngăduit părintelui Sidorovici să viziteze casa bolnavului. După o săptămână de rugăciuni şi ungeri sfinte, ţăranul bucovinean a fost vindecat deplin.

10. Vindecarea ţăranului George Hubca

George al lui Nicolai Hubca, ţăran din comuna Cuciur-Mare ce aparţinea districtului Cernăuţi, s-a născut în anul 1869, pe 15 noiembrie, s-a căsătorit la vremea potrivită cu Leontina - fiica lui Anton al lui George Mintenco tot din Cuciur-Mare. A fost părăsit însă de soţia sa, iar în ziua Pogorârii Duhului Sfânt a anului 1905 s-a dus după Sfânta Liturghie, acasă la socrul său ca să-şi cheme soţia înapoi.

Gândul său însă nu s-a împlinit, căci socrul, împreună cu fiul şi cu nevasta sa, l-au bătut foarte tare, lăsându-l mai mult mort decât viu. Dus la un spital din Cernăuţi, George s-a vindecat corporal, dar graiul nu-l mai putu redobândi. Întors acasă, după mai multe săptămâni de tristeţe, bolnavul a fost vizitat de cantorul Lazăr Lazurca din Cuciur-Mare, care a aflat prin semne că omul vrea să meargă la Sfântul Ioan.

Astfel în 2/15 noiembrie 1905, într-o miercuri, după patru ore de mers cu trenul, bolnavul şi însoţitorul său au ajuns în Suceava. După Vecernia din aceeaşi zi, părinţii Sidorovici, Ieşean şi Serota i-au făcut Sfântul Maslu bolnavului, iar când a zis părintele Sidorovici "spune după noi: Binecuvântaţi părinţi sfinţiţi şi mă iertaţi pe mine păcătosul", atunci - minune - mutul a început a spune aceste cuvinte fără nici o greutate. A povestit apoi toate prin câte trecuse şi bucuroşi s-au întors acasă, la Ciucur-Mare.

11. Vindecarea femeii demonizate din Vatra-Moldoviţei

O femeie căsătorită, din Vatra-Moldoviţei, mică de statură, a fost adusă de soţul ei şi încă doi oameni la Sfântul Ioan. Legată fiind şi ţinută de însoţitorii ei, atât de îndrăcită era femeia, încât puterea vrăjmaşului, n-a slăbit-o nici după un Sfânt Maslu. Imediat după slujbă, şi-a încleştat atât de tare mâna în barba ieromonahului Eusebiu Popovici, încât cu greu i-au descleştat-o, cu mult păr într-însa, cei de faţă. Rugăciunile părinţilor ieromonahi n-au contenit, astfel că după cinci zile, când femeia s-a reîntors la Sfântul Ioan, s-a arătat deplin sănătoasă şi bucuroasă.

12. Vindecarea Aglaiei Apostoliu

Aglaia Apostoliu din comuna Târg-Burdujeni, fiica primarului din comuna Salcea - Ioan Apostoliu - în august 1898, dormind singură în pat, într-una din nopţi s-a trezit complet mută, fiind neputincioasă atât în a vorbi ceva, cât şi în a mişca mâna dreaptă în vreun fel. După trei zile a fost dusă la moaştele Sfântului Ioan, unde i s-

au citit rugăciuni, s-a făcut agheazmă şi a fost stropită cu ea, iar după ce s-a întors acasă, adormind în grădina cu flori şi fiind speriată de un câine, s-a trezit ţipând la el şi cu mâna complet vindecată. Mare a fost bucuria întregii familii.

13. Vindecarea Evdochiei Nistoreac

În luna mai a anului 1903, la racla cu sfintele moaşte de la mănăstirea "Sfântul Ioan" a fost adusă soţia lui Nichifor Nistoreac din Sarghie, Evdochia - care era mută. Îndemnată de părintele Sidorovici să rostească "binecuvântaţi părinţi sfinţiţi şi mă iertaţi pe mine păcătoasa" după Sfântul Maslu, femeia a rostit cu glasul ei şi mare bucurie i-a cuprins pe toţi. Din povestirea ei s-a aflat că visând că era fugărită de un şvab care dorea s-o ucidă, femeia s-a speriat şi s-a trezit mută. În iulie 1904, ea a amuţit din nou şi a venit pe 10 august a doua oară la Sfântul Ioan cu soţul ei şi i s-a făcut aceeaşi taină a Maslului. A fost stropită în final cu agheazmă şi a mărturisit că muţenia aceasta din urmă se datorase unei bătăi din partea soţului ei.

14. Vindecarea Aglaiei Sabie

În luna iunie 1903, la părintele Sidorovici de la racla Sfântului Ioan a fost adusă de către părintele Serota o femeie foarte bolnavă. Ea se numea Aglaia lui Teodor Sabie, era din Câmpulung şi de douăzeci de ani se chinuia cu o cumplită boală la un picior. Carnea îi era mâncată până la os, iar medicii din Câmpulung au îndemnat-o spre a merge la operaţie la Cernăuţi. Refuzând de nenumărate ori, ajunsese să se târască pe brânci. S-a hotărât la un moment dat să meargă la Cernăuţi, dar în noaptea anterioară plecării, a visat că a fost la Sfântul Ioan, unde, unui preot bătrân, i-a istorisit boala ei. Preotul a luat-o de mână şi a dus-o la icoana Sfântului Ioan, spunându-i "acesta îţi va citi, care se roagă: sfinte Ioane, ajută, ajută la toţi".

A treia zi, Aglaia a şi plecat la Suceava şi întocmai cum văzuse în vis, a trăit în biserica de la Mănăstirea "Sfântul Ioan". Părintele Serota a dus-o la părintele Sidorovici care slujea la sfânt; i s-au citit rugăciuni, dându-i şi unsori, după care femeia s-a vindecat complet.

Cei patru medici din Câmpulung, care o trataseră, au rămas foarte uimiţi cum de femeia s-a vindecat fără nici o intervenţie chirurgicală.

15. Vindecarea ţiganului lăutar Stefan Cobzar

Din 2/15 aprilie 1906 bătrânul Vasile Cobzar, ţigan din Valea-Seacă, împreună cu fiul său Ştefan erau foarte abătuţi. Cel dintâi nu-şi mai putea recunoaşte fiul, căci acesta amuţise. De aceea la 12 mai acelaşi an, tatăl şi cu fiul mut au ajuns la părintele Sidorovici de la racla Sfântului Ioan; i s-a făcut Sfântul Maslu iar formula "binecuvântaţi părinţi sfinţiţi şi mă iertaţi pe mine păcătosul" a fost rostită limpede de însuşi cel ce fusese înainte mut.

Făcându-se a nu şti că Ştefan a fost mut, părintele Sidorovici l-a întrebat pe ţiganul bătrân: "Ce zici că Ştefan a fost mut, că iată, el vorbeşte". Vasile însă a răspuns: "Apoi eu nu ştiu, eu ştiu că Ştefan era scripcar şi fiind chemat în ziua de Paşti la Orăşeni, în Moldova, să cânte la o petrecere, oamenii de acolo s-au îmbătat şi unul dintre ei a tras scripcarului două palme ca să cânte mai bine şi Ştefan a căzut jos şi a rămas mut". Dus de cei cunoscuţi acasă, la Valea-Seacă, şi ajuns apoi la mănăstire prin Sfântul Maslu ce i s-a făcut la racla Sfântului Ioan, a dobândit vindecare.

16. Vindecarea boierului Dintevici

La Mănăstirea "Sfântul Ioan cel nou", în luna octombrie a anului 1904, a venit boierul Dintevici, din satul Prelipca, comuna Văculeşti, Judeţul Dorohoi, împreună cu soţia şi cumnatul său, preotul Grigorescu. După multe cheltuieli la medicii din Iaşi şi Bucureşti, ultima nădejde le rămăsese la Sfântul Ioan pentru boala ce de mult timp o avea la cap boierul. Deşi bolnavul nu voia sub nici o formă a intra în biserică, părinţii Sidorovici şi Ieşean l-au dus cu forţa şi după două zile de rugăciuni, boierul s-a făcut sănătos deplin şi s-a dus acasă mulţumind lui Dumnezeu.

17. Vindecarea soţiei fierarului austriac Franz Holomek

În anul 1901 un fierar din Câmpulung, Franz Holomek, a venit cu Rosa, soţia sa, în toată disperarea la Sfântul Ioan. Au povestit că femeia a fost de patru ori însărcinată şi de tot atâtea ori copiii au fost scoşi din pântecele ei bucăţi.

Fiind în prejma unei noi naşteri, Rosa şi soţul ei au plătit o Sfântă Liturghie şi au stat la rugăciuni lângă racla Sfântului Ioan. În momentul naşterii ei, la Sfânta Liturghie era pomenită şi familia Holomek. După ce Rosa a născut o fetiţă sănătoasă, la Sfântul Ioan a mai fost trimis un mandat poştal cu o sumă pentru o Sfânta Liturghie de mulţumire. Considerând-o un dar al Sfântului Ioan, copila a fost botezată Johanna, vorbindu-se pretutindeni în Câmpulung despre fetiţă ca fiind "Das ist das Johanneskind von Suczawa".

18. Vindecarea copilului rus Vladimir Zagorodnicov

Ioan Zagorodnicov, născut în Odesa, petrecea de multă vreme în Bucovina. Avea un fiu Vladimir care fiind în vârstă de peste trei ani, nu putea nicicum să meargă sau să vorbească. Ajungând la moaştele Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava, copilului bolnav i s-au citit rugăciuni, i s-a sfinţit apă şi i s-a făcut şi Sfântul Maslu.

În aceeaşi zi ajungând la Cernăuţi, ei au observat că numai după o zi buzele copilului, care până atunci fuseseră vinete tot timpul, începuseră a se rumeni. I s-a dat de mâncare pe scăunaşul special făcut pentru dânsul, dar după ce a mâncat, s-a rezemat el singur cu mâinile de scăunaş, s-a sculat apoi şi a rostit pentru prima oară în viaţă: "Mamă, ia uje ustan" adică "Mamă, eu acuma m-am sculat". Au plâns părinţii de bucurie, iar copilul a ajuns apoi asistent la direcţia poştei din Cernăuţi. A murit însă la 26 de ani şi jumătate.

19. Vindecarea copilului preotului Alexandru Raşca

Deşi sfătuit de către stareţul Emanuil Ciuntuleac de la Mănăstirea "Sfântul Ioan" ca să-şi ducă băiatul bolnav la un medic, părintele Alexandru Raşca şi-a pus nădejdea în Medicul ceresc. Copilului i se sucise capul într-o parte într-o noapte, iar când tatăl său încerca să i-l îndrepte, acesta ţipa cumplit. Stând înaintea raclei Sfântului Ioan şi citindu-i-se rugăciuni, înainte de sfârşitul acestora, copilul se însănătoşi.

20. Vindecarea profesorului I. G. Sbiera

Profesorul universitar din Cernăuţi dr. I. G. Sbiera, în opul Familia Sbiera...(Cernăuţi, 1899, p. 100), istoriseşte că pe când era în clasa a V-a a gimnaziului din Cernăuţi, în anul 1854, cu vreo cinci zile înaintea semestrului de vară, a fost cuprins de dureroase friguri, care l-au scuturat aproape tot timpul vacanţelor până aproape de plecarea la şcoală.

Căci - aşa cum notează reputatul profesor - "într-o zi frumoasă, îndată după miazăzi, când prinseră frigurile a mă scutura, mă culcai afară pe prispa casei, cu spatele la soare, doară razele lor m-ar încălzi ceva. Nu ajută însă nimic. După un timp înceta scuturătura, îmi veni fierbinţeala regulată şi adormii. Alte dăţi, de câte ori dormeam când aveam fierbinţeala, mi se prezentau în minte, cu culorile cele mai vii, toţi eroii vechimei şi luptele lor îndrăzneţe de pe uscat şi pe mare de pe împrejurul Mării Mediterane.

Cu asta dată însă mi se prezentă un sfânt, îmbrăcat în veşminte albineţe de liturghie, castaniu la faţă, cu o coroană de aur pe cap, încălecat pe un cal alb sireap, cu un frâu de aur în gură. Veneau alergând prin văzduh, spre mine, cam de la răsărit spre miazăzi, se roti în faţa mea, se opri şi uitându-se la mine, îşi ridică mâna dreaptă şi-mi zise cu voce blândă, dar apăsată: ***"Scoală-te fiule, mergi într-acolo (îmi făcea un semn cu mâna dreaptă spre Suceava) şi te vei însănătoşi".*** Mai făcu încă o rotitură pe calu-i sireap şi apoi plecă, tot prin văzduh, dincotro a venit, în direcţiunea în care îmi arătase să mă duc".

Ajungând a doua zi în biserica Sfântului Ioan, profesorul s-a uimit enorm găsind pe sfântul de pe raclă semănând leit cu sfântul de pe calul alb. I s-a făcut aghiazma, a băut şi s-a spălat şi pe faţă cu ea şi s-a vindecat. A doua zi frigurile nu-l mai scuturară. S-a întors cu voie bună acasă. Iar a treia zi a fost la şcoală. Deşi l-au mai încercat ulterior frigurile, puterea lor nu mai era eficientă.

21. Vindecarea demonizatului Vasiluţ

În anul 1901, gospodarul Vasiluţ din Poiana - Stampei a fost adus de către rude la Sfântul Ioan. Era atât de îndrăcit acest bărbat, încât nu a putut fi adus cu trenul, ci legat cu lanţuri de mâini şi de picioare şi aşezat într-o căruţă. Rău i-a chinuit pe părinţii mănăstirii - mai ales pe părintele Pancratie, pe care l-a lovit puternic cu piciorul, batjocorindu-l şi scuipându-l în faţă - în timpul rugăciunilor Sfântului Maslu, dar a treia zi - el care nu dormise de foarte multă vreme - adormi într-un somn adânc. Când s-a deşteptat era complet sănătos; atunci a fost dezlegat şi singur s-a închinat la moaştele Sfântului Ioan, la icoane, a bătut metanii şi s-a întors sănătos acasă.

22. Vindecarea unui bolnav psihic

După jumătatea secolului al XX-lea, cunoaştem alte câteva minuni ale Sfântului Ioan. ***Amintim aici câteva din faptele minunate istorisite de foarte popularul arhimandrit Ioanichie Bălan în lucrarea sa Patericul românesc.***

În anul 1964, a fost adus la Sfântul Ioan pentru rugăciune, un om bolnav psihic. După ce i s-a făcut de trei ori Sfântul Maslu, bolnavul s-a făcut sănătos. El s-a întors vindecat la mănăstire după trei zile şi a adus mulţumire lui Dumnezeu.

23. Vindecarea unui om mut (în anul 1969)

În toamna anului 1969, la Mănăstirea "Sfântul Ioan" a venit un om ce rămăsese mut prin lucrarea diavolului. Rudele l-au adus la sfintele moaşte pentru rugăciune. După îndelungi rugăciuni săvârşite atât de părinţii slujitori - căci aceştia au săvârşit Sfântul Maslu şi molitfele Sfântului Vasile - cât şi de bolnavul însuşi - care a fost îndemnat să citească Acatistul Sfântului Ioan lângă sfintele moaşte, în dimineaţa după somnul petrecut în sfânta mănăstire, mutul s-a sculat sănătos în întregime. Cu bucurie, slăvind şi mulţumind Mântuitorului Hristos şi Sfântului Ioan, s-a întors acasă cel vindecat.

24. Vindecarea fetei oarbe din Putna

În anul 1960, o fată din comuna Putna - Suceava şi-a pierdut vederea din cauza unei boli. Una din creştinele evlavioase ale comunei a venit cu acea copilă la Sfântul Ioan şi s-au rugat amândouă. Preoţii au făcut Sfântul Maslu şi au miruit-o cu untdelemn sfinţit. La sfârşitul slujbei, dorind a ieşi din biserică şi fiind condusă de bătrâna consăteancă, plină de uimire şi de lacrimi în ochi, fetiţa a exclamat: "Mătuşă, văd, nu mă mai ţine de mână! Sfinte Mare Mucenice Ioane, vindecă-mi ochii şi durerea inimii mele". Dând laudă lui Dumnezeu pentru această minune, s-au întors acasă amândouă pline de sănătate şi cu bucurie aleasă.

25. Vindecarea ochilor creştinei Maria

În anul 1969, creştina Maria din satul Ciumuleşti - Suceava, bolnavă fiind de ochi, nevăzând aproape nimic, a auzit de minunile Sfântului Ioan. Dorind a ajunge şi ea la mănăstirea sfântului, a fost adusă la Suceava, unde s-a închinat la sfintele moaşte, s-a spovedit, s-a împărtăşit cu cinstitul Trup şi scumpul Sânge al Mântuitorului Hristos şi i s-a făcut de trei ori Sfântul Maslu.

Credinţa sa cea multă, precum şi rugăciunile fierbinţi ale preoţilor slujitori au făcut pe Sfântul Ioan să mijlocească de la Bunul şi Iubitorul de oameni Dumnezeu iertarea sa şi vindecarea completă a ochilor. Mulţumind Sfântului Mucenic, femeia s-a întors fericită la casa ei.

26. Vindecarea de muţenie a fetiţei Ana

În acelaşi an o fetiţă de zece ani numită Ana, din satul Corni - Botoşani, în urma unei spaime puternice, a rămas mută total. Fiind adusă la Mănăstirea "Sfântul Ioan" din Suceava, i s-au făcut rugăciuni şi Sfântul Maslu de trei ori şi s-a vindecat pe loc, încât toţi se mirau de darul tămăduirii ce izvorăşte necontenit din aceste sfinte moaşte.

27. Vindecarea mâinilor paralizate a unui tehnician iradiat

Tehnicianul unui laborator universitar a fost într-o zi iradiat şi atât de puternic a fost impactul, încât a paralizat, nemaiputând nici măcar să se hrănească singur. A venit însă cu mare credinţă şi nădejde în Dumnezeu, căzând cu suspine şi lacrimi necontenite la racla plăcutului lui Dumnezeu - Ioan.

A cerut Sfântului mijlocire la Dumnezeu pentru a-l ierta de păcatele ce i-au pricinuit acea cumplită suferinţă, implorând ajutorul spre vindecarea mâinilor pentru a se putea ruga, a putea să se hrănească singur şi a nu mai fi povară altora. Pe când se ruga din inimă şi cu lacrimi fierbinţi a mărturisit bolnavul că deodată a simţit o căldură străină în mâinile sale şi o furnicare a nervilor de la vârful degetelor până la umeri. Apoi a început şi să mişte singur degetele, palmele şi braţele până sus.

Conştient că în clipa aceea Dumnezeu, cu rugăciunile Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava i-a vindecat mâinile paralizate, a căzut din nou la rugăciune mulţumind Domnului şi plăcutului Său cu lacrimi de bucurie. S-a ridicat apoi şi a plecat foarte bucuros la casa sa, mărturisind tuturor cum a făcut Domnul milă cu el.

28. Vindecarea fetiţei creştinei Maria

În anul 1969 (12.09) al doilea copil al creştinei Maria din Suceava s-a născut foarte greu, prin eliberare forţată la şapte luni.Acest fapt i-a adus fetiţei răni deschise pe corp şi dereglarea sistemului nervos (inclusiv dereglarea nervului optic). Dusă de către mama sa la racla Sfântului Ioan, fetiţei i-a încetat durerea.

Rugăciunile părintelui Isaia de la racla Sfântului au stins plânsul copilului. După un somn letargic de patru luni, în ajunul Bunei-Vestiri, minunea s-a produs: copilul s-a trezit, a strigat şi a putut din nou să vadă, refăcându-i-se în acelaşi timp întreg sistemul nervos.

Rămânea problema mersului, căci din cauza naşterii forţate, fetiţei îi sărise o vertebră din şira spinării. Doctorul Olinici a recunoscut faptul că medicina vremii respective este neputincioasă, însă Dumnezeu putea interveni oricând.

Cu trei săptămâni înaintea împlinirii vârstei de doi ani, Sfântul Ioan interveni minunat în viaţa fetiţei: ea reuşi să meargă ajutată de mâini, apoi de genunchi şi - în cele din urmă - pe propriile sale picioare.

29. Vindecarea nepoatei creştinei Maria

Era în luna decembrie a anului 1982 iar fiica Mariei din Suceava nu putea să nască deşi sarcina atinsese a zecea lună. Cu rugăciunile fierbinţi ale viitoarei bunici la racla Sfântului Ioan s-a reuşit naşterea unei fetiţe, care, prin ungerea repetată cu mir de la racla Sfântului s-a vindecat şi de rănile dificilei naşteri prin care trecuse.

Tot mirul de la racla Sfântului Ioan a vindecat-o pe fetiţă şi în anul 1987, când a suferit un cumplit accident la cap, în troleibuz. Bunica Maria alergă atunci plină de nădejde la Mănăstirea Sfântul Ioan iar mijlocirea Sfântului, dublată de compresele cu mir sfinţit de la raclă au adus vindecarea totală a copilei.

30. Vindecarea creştinei Daria

În anul 1984 femeia Daria a fost străpunsă involuntar în picior de un cui ruginit. Infecţia puternică s-a agravat în urma operaţiei. Sora Dariei, Maria a alergat la racla Sfântului Ioan iar minunea nu a întârziat: în câteva săptămâni puroiul din partea inferioară a degetelor piciorului a dispărut şi femeia a putut să păşească din nou şi să se deplaseze. De atunci a mărturisit permanent minunea pe care Sfântul Ioan a făcut-o cu ea.

31. Vindecarea picioarelor creştinei Maria

În anul 1985, imobilizată datorită unor dureri deosebite ale picioarelor, creştina Maria citeşte mai multe zile Acatistele unor sfinţi tămăduitori, printre care şi pe cel al Sfântului Ioan. Sprijinită în două beţe, femeia ajunge la baldachinul Sfântului, unde, atingându-se de partea inferioară a raclei (locul unde se află picioarele Sfântului Ioan) este vindecată pe loc.Drumul spre casă l-a făcut apoi pe picioarele ei, fără beţe, purtând în suflet o adâncă recunoştinţă faţă de tămăduitorul ei sfânt.

32. Vindecarea fetiţei otrăvite

Otrăvirea fetei (de fapt a nepoatei n.n.) creştinei Maria i-a produs în anul 1994 o adâncă rană în suflet. I-au fost făcute spălături dar în trei ani fetiţei i-au crescut şase ganglioni de natură malignă. S-au descoperit apoi găuri în călcâiul ei drept, un chist şi o punguţă de puroi în cavitatea oaselor piciorului. În timpul operaţiei, fetei i-a fost scoasă glanda tiroidă. Scăparea femeii nu era decât la Dumnezeu prin Sfântul Ioan cel nou. Cu rugăciuni fierbinţi, după doi ani de la operaţie fata a descoperit că are o nouă glandă, mai mică şi mai omogenă. Mulţumirea pentru

minunea Sfântului Ioan şi lacrimile de bucurie au inundat atunci viaţa acestei familii.

32. Vindecarea tinerei D. din Suceava

Luna iulie din anul 2001 aduce un alt impresionant fapt minunat al Sfântului Ioan: tinerei D. din Suceava, care timp de aproape un deceniu a stat în casă datorită unor grave deficienţe locomotorii, i se arată Sfântul Ioan şi îi spune că vindecarea îi poate veni, dacă se va îndrepta spre racla Sfântului Ioan. Ascultând, fata a trăit cel mai emoţionant moment al traiului ei: imediat ce a păşit în biserica mare de la Mănăstirea Sfântul Ioan a început să meargă singură, mulţumind şi slăvind pe Dumnezeu-Cel minunat întru sfinţii Săi.

Sfântul Ioan salvează Suceava de năvălirea cazacilor

Înţelegând că acesta-i semnul izbăvirii lor, toţi cei din cetate nu s-au grăbit nici să pună mâna pe arme, nici să pornească la luptă, ci s-au pus pe închinare şi post, rugând de izbăvire pe Dumnezeu şi pe prea cuviosul Său, Sfântul Ioan.

***

Potrivit tradiţiei, legată de o minune este şi ziua de pomenire a Sfântul Ioan cel nou, la 2 iunie.

Iată ce menţionează mitropolitul Petru Movilă: În anul 1629, luna august, ziua 3, fiind la Lavra Pecerska, Varlaam (viitorul mitropolit), un ieromonah din Ţara Moldo-Vlahiei, trimis la mine de către domnitorul Miron Barnovschi, mi-au povestit că în anul 1621, când împăratul păgân al agarenilor, sultanul Osman, a venit la Hotin să lupte cu împărăţia leşilor (şi, cu ruşine, prin ajutorul lui Dumnezeu, neizbutind nimic împotriva creştinilor, spre pieirea lui s-a întors şi, făcând cale întoarsă de la ostaşii săi, a fost ucis), cazacii zaporojeni, care veneau împotriva păgânilor, nu s-au dus de-a dreptul la Hotin, unde era oastea leşească, ci s-au avântat spre Cetatea Sucevei ca s-o prade (căci toţi oamenii de vază şi bogaţi se adunaseră acolo).

Şi cum s-au apropiat de pârâul numit Suceava, în oraş s-a dat de ştire că pe malul celălalt sunt o mulţime de cazaci. Orăşenii şi toţi cei care erau atunci acolo au dus în cetatea de sus tot ce aveau, dimpreună cu soţiile şi copiii lor.

Iar mitropolitul Anastasie Crimca şi cu preoţii au vrut, după obicei, să scoată din mitropolie moaştele Sfântului marelui mucenic Ioan cel Nou şi să le ducă în cetatea de sus. Când au venit să le ia, n-au putut să le ridice de la locul lor (căci întotdeauna harul lui Dumnezeu face astfel de minuni atunci când oraşul este la ananghie şi trebuie izbăvit de duşmanii ce-l împresoară).

Înţelegând că acesta-i semnul izbăvirii lor, toată mulţimea, toţi cei din cetate nu s-au grăbit nici să pună mâna pe arme, nici să pornească la luptă, ci s-au pus pe închinare şi post, rugând de izbăvire pe Dumnezeu şi pe prea cuviosul Său, Sfântul Ioan.

Şi când au ajuns cazacii la pârâu, voind să-l treacă spre cetate - aoleu, minune! Pârâul, pe care până atunci oamenii îl treceau şi cu piciorul, s-a umplut într-o clipă cu apă multă, cum nu mai avusese niciodată. Iar cazacii, văzând aceasta, s-au înspăimântat şi au început să dea înapoi, însă apa creştea tare şi se revărsa groaznic. Şi, văzând această minune, fără să mai aştepte, s-au dus.

Astfel a fost izbăvit oraşul cu rugăciunile Sfântului mucenic Ioan cel nou. De atunci, mitropolitul cu tot clerul şi cu episcopii au hotărât să se sărbătorească în toată Ţara Moldo-Vlahiei ziua aceasta, în care Dumnezeu i-a izbăvit de năpastă... şi în acea zi, la Mitropolie se slujeşte litia, înconjurându-se biserica cu moaştele Sfântului Ioan, mulţumind lui Dumnezeu Care cu slavă i-a izbăvit de acel necaz cu rugăciunile Sfântului marelui mucenic Ioan cel nou.

(Diacon Vasile M. Demciuc, Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, Editura Doxologia, Iași, 2012, p. 34)

Din minunile Sfântului Ioan cel nou de la Suceava

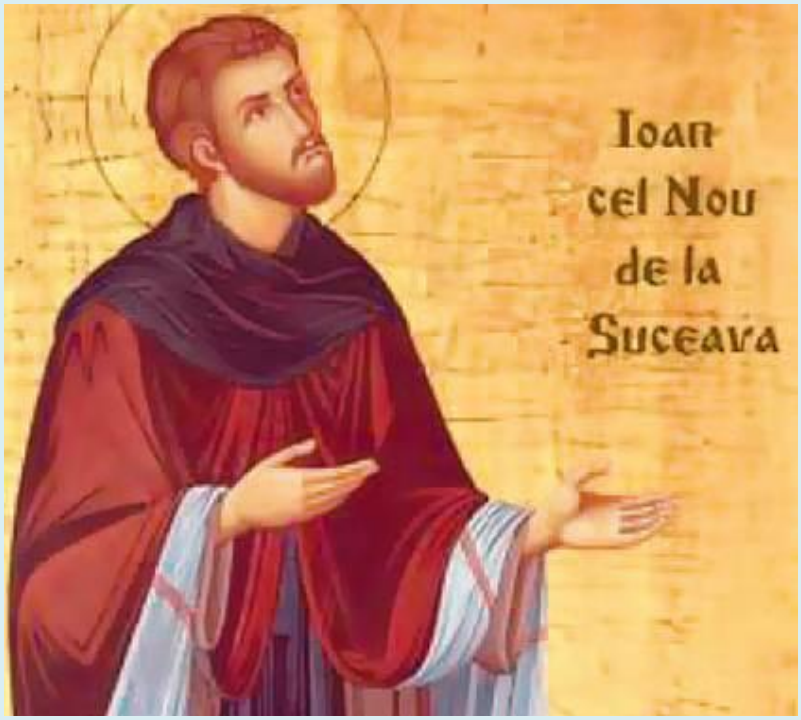

În anul 1898, la data de 24 iunie, de hramul Mănăstirii Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, când se adună mii de închinători la sfintele moaşte, a venit şi o doamnă de neam boieresc, într-o trăsură cu patru cai. A ajuns cu greu la sfânta raclă, s-a închinat cu lacrimi la Sfântul Ioan, a sărutat sfintele moaşte şi s-a retras în mulţime. După terminarea slujbei, s-a urcat în trăsură şi a poruncit vizitiului să pornească spre casă.

Dar caii n-au mai putut urni trăsura din loc. Zadarnic bătea vizitiul caii, zadarnic împingeau oamenii trăsura. O mână nevăzută o ţinea pe loc. Femeia tremura de emoţie şi nu ştia ce să creadă. A auzit însă episcopul de minunea aceasta şi a venit la trăsură, însoţit de preoţi.

- Doamnă, a zis el, poate ai făcut vreun păcat mare la Sfântul Ioan, de nu mai poţi pleca! Du-te în biserică, cazi în genunchi la sfintele moaşte, mărturiseşte-ţi păcatul la un preot, şi aşa vei putea merge cu bine acasă.

S-a dus femeia din nou în biserică, a căutat un preot, a căzut în genunchi şi i-a spus:
- Părinte, eu am făcut un mare păcat. Când m-am închinat la raclă şi am sărutat sfintele moaşte, am rupt cu dinţii o bucăţică de os din degetul sfântului, ca să-mi

fie de ajutor, şi l-am dus la trăsură. Dar m-a pedepsit Sfântul Ioan, că nu mai porneşte trăsura din loc. Am greşit, părinte! Ce să fac, ca să fiu iertată?

- Doamnă, ai făcut un mare păcat! Cum ai îndrăznit să faci una ca asta? Dacă vrei să pleci acasă şi să fii iertată, adu înapoi părticica luată şi cere-ţi iertare cu lacrimi de la Sfântul Ioan pentru o îndrăzneală ca aceasta şi aşa vei putea pleca!

Îndată ce a adus femeia părticica înapoi şi s-a rugat la sfânta raclă, a plecat sănătoasă la casa ei.

Minunea Sfântului Ioan cel nou de la Suceava

Magda Campeanu

În anul 1629, luna august, ziua 3, fiind la Mănăstirea peșterilor, Varlaam, un ieromonah din Țara Moldo-Vlahiei, trimis la mine de către domnitorul Miron Barmine de către domnitorul Miron Barnovschi, mi-a povestit că în anul 16, când împăratul păgân al agarenilor, sultanul Osman, a venit la Hotin să lupte cu împărăția leșilor (și cu rușine, prin ajutorul lui Dumnezeu, neizbutind nimic împotriva creștinilor, spre pieirea lui s-a întors și, făcând cale întoarsă de la oștașii săi, a fost ucis), cazacii zaporojeni, care veneau împotriva păgânilor, nu s-au dus de-a dreptul la Hotin, unde era oastea leșească, ci s-au avântat spre cetatea Sucevei, ca s-o prade (căci toți oamenii de vază și bogații se adunaseră acolo).

Și cum s-au apropiat de pârâul numit Suceava, în oraș s-a dat de știre că pe malul celălalt sunt o mulțime de cazaci. Orășenii și toți cei care erau atunci acolo au dus în cetatea de sus tot ce aveau, dimpreună cu soțiile și copiii lor. Iar mitropolitul

Anastasie Crimca și cu preoții au vrut, după obicei, să scoată din mitropolie moaștele Sfântului mare mucenic Ioan cel nou și să le ducă în cetatea de sus. Când au venit să le ia, n-au putut să le ridice de la locul lor (căci întotdeauna harul lui Dumnezeu face astfel de minuni atunci când orașul la ananghie și trebuie izbăvit de dușmanii ce-l împresoară).

Înțelegând că acesta-i semnul izbăvirii lor, toată mulțimea, toți cei din cetate nu s-au grăbit să pună mâna pe arme, nici să pornească la luptă, ci s-au pus pe închinare și post, rugând de izbăvire pe Dumnezeu și pe prea cuviosul său sfânt, Ioan. Și când au ajuns cazacii la pârâu, voind să-l treacă prin spre cetate - aoleu, minune! - pârâul, pe care până atunci oamenii îl treceau cu picioarele, s-a umplut într-o clipă cu apă multă, cum nu mai avusese niciodată. Iar cazacii, văzând aceasta, s-au înspăimântat și au început să dea înapoi, însă apa creștea tare și se revărsa groaznic.

Și, văzând această minune, fără să mai aștepte, s-au dus. Astfel a fost izbăvit orașul, cu rugăciunile Sfântului mucenic Ioan cel nou. De atunci, mitropolitul cu tot clerul și cu episcopii au hotărât să se sărbătorească în toată Țara Moldo-Vlahiei ziua aceea, în care Dumnezeu i-a izbăvit de năpastă.

Și, în ziua aceea, în mitropolie se slujește litia, înconjurându-se biserica cu moaștele Sfântului Ioan, mulțumindu-l lui Dumnezeu, care cu slavă i-a izbăvit de acel mare necaz cu rugăciunile Sfântului mare mucenic Ioan cel nou.

Extras din cartea Proloagele de la Pecerska. Minuni din secolul al XVII - lea.

Arhimandrit Cleopa Ilie - Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, mângâietor în suferinţe şi necazuri omeneşti

Sfintele moaşte din ţara noastră formează o cunună duhovnicească de pietre scumpe, care sfinţesc, încununează şi ocrotesc Biserica şi poporul nostru drept-credincios. Înaintea lor înghenunchem cu evlavie şi cerem ajutorul sfinţilor, prin rugăciunile şi mijlocirea lor către Bunul Dumnezeu.

Câte inimi zdrobite nu s-au mângâiat aici! Câte lacrimi de mame, de copii şi de orfani nu s-au alinat aici! Câţi bolnavi nu şi-au dobândit sănătate şi uşurare la moaştele sfinţilor din ţara noastră! ***Între acestea, moaştele Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava se bucură de mare cinstire şi respect. Ele sunt cele mai vechi din ţara noastră şi aici se mângâie şi se alină multe suferinţe şi necazuri omeneşti.***

Să cinstim, deci, pe sfinţi că ei sunt prietenii lui Dumnezeu şi rugători pentru toată lumea înaintea Preasfintei Treimi. Să cinstim şi pe Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, ocrotitorul Moldovei, lauda lui Alexandru cel bun, bucuria necăjiţilor, tăria călugărilor, mângâierea credincioşilor şi îmbărbătarea celor din suferinţe.

Vedeţi câte a răbdat el pentru Hristos? Vedeţi cu cât curaj a mărturisit dreapta credinţă? Vedeţi cum şi-a dat viaţa pentru credinţă, pentru adevăr şi pentru lauda

lui Dumnezeu? ***De i s-ar fi oferit toată averea lumii, nu şi-ar fi lepădat nicidecum credinţa în Dumnezeu!*** A pătimit puţin în trup, dar acum se bucură în veci cu sfinţii şi cu îngerii, întru Împărăţia Cerurilor. Deci, să nu ne pierdem credinţa şi nădejdea în vreme de primejdii. Să nu părăsim Biserica lui Hristos pentru făgăduinţe deşarte sau de frică. Să nu ne lepădăm de Hristos niciodată, în orice necazuri şi primejdii am fi, chiar dacă ni s-ar cere şi viaţa.

Să rămânem, deci, cu sfinţii lui Dumnezeu. Să rămânem cu părinţii şi înaintaşii care ne-au crescut. Să rămânem în Biserica în care ne-am botezat, mărturisind dreapta credinţă, ca să fim în veci cu Hristos şi cu sfinţii Lui.

Amin.

(Arhimandrit Cleopa Ilie, Predici la Praznice Împărăteşti şi la sfinţii de peste an, Editura Episcopiei Romanului, 1996, p. 405-406)

O minune trăită de Părintele Cleopa

Odată, fratele Constantin a plecat peste munte la sora sa, Ecaterina, de la Mănăstirea Agapia Veche. În pădure, la locul numit Poiana Trapezei, s-a văzut înconjurat de o turmă mare de porci mistreţi, fiind ameninţat de moarte. Văzând că se apropie de el, a început să cânte cu voce tare condacul Sfântului Ioan cel nou de la Suceava: „Apărătorului şi sprijinitorului creştinătăţii…”. În clipa aceea nu a mai văzut nimic în jurul său. După ce a mai urcat puţin şi a ajuns în vârful dealului, de spaimă şi de oboseală a căzut la pământ. După ce şi-a revenit, cu mare greutate a ajuns la Mănăstirea Agapia Veche.

(Arhim. Ioanichie Bălan, Viaţa Părintelui Cleopa, Editura Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, p. 60)

Plecarea la mănăstire a Părintelui Cleopa

În ziua de 12 decembrie 1929, de Sfântul ierarh Spiridon, când aveam 17 ani, am plecat din casa părintească cu fratele meu mai mare Vasile, cu două traiste în spate. În una aveam Vieţile Sfinţilor, Psaltirea, Ceaslovul şi Sfânta Scriptură, iar în cealaltă aveam două icoane mari pictate - una, cu Maica Domnului şi alta cu Sfântul Gheorghe. Nimic altceva nu ne-am luat de acasă. Părinţii noştri, Alexandru şi Ana ne-au petrecut plângând până pe câmp, pe platoul târgului Suliţă, la locul numit „Râpa lui Budăi”. Aici, fratele meu Vasile a început a cânta condacul Acatistul Mântuitorului, „Apărătorul cel mai mare şi Doamne, biruitorul iadului…”. Apoi ne-am închinat, am sărutat mâinile părinţilor şi am plecat spre Schitul Cozancea. În clipa aceea părinţii mei au căzut jos şi plângeau în hohote! La Cozancea am stat o noapte la părintele Paisie. Apoi am luat şi pe fratele nostru Gheorghe, am venit toţi trei la Suceava, ne-am închinat la moaştele Sfântului Ioan cel nou şi de aici am venit pe jos la Mănăstirea Sihăstria.

(Arhim. Cleopa Ilie, Arhim. Ioanichie Bălan, Lumina şi faptele credinţei, Editura Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, p. 206-207)

Preot Sever Negrescu - Meditaţie la sărbătoarea Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava – Ori de câte ori ne încearcă minciuna

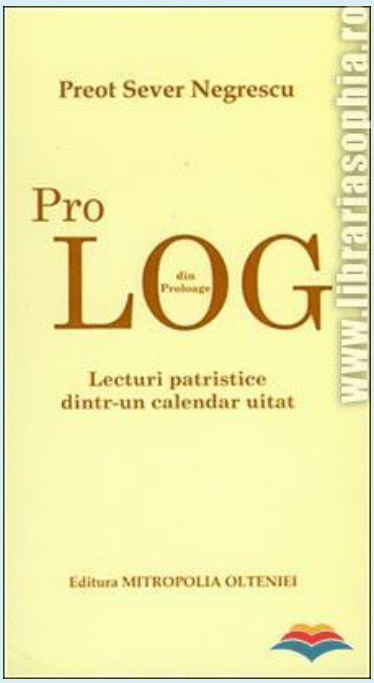

“Un om rău este, inevitabil şi indiscutabil, un om mincinos. Oamenii răi nu sunt sinceri, nu pot fi sinceri, ei mint, trăiesc în minciună, precum viespea căzând în miere, crede c-a dat de viaţă, în realitate pierzania fiindu-i aproape… Minciuna este prima fiică a diavolului, acesteia urmându-i intriga, bârfa, pâra (într-un termen actual, turnătoria), fiecare având propria dulceaţă ucigătoare.

Aşa a fost ucis Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava, în anul 1332, pe 2 iunie. A fost un negustor cinstit, credincios, rugător răsăritean. Este pârât de un occidental, tot creştin, stăpânitorului turc din Cetatea Albă, cum că ar vrea să-şi lepede credinţa pentru a se face musulman. Dregătorul turc s-a bucurat, fără a bănui vreodată că este vorba de o intrigă. L-a chemat la el: nici prin gând nu i-ar fi trecut tânărului Ioan să-şi comercializeze sufletul. Turcul s-a aprins de mânie, crezând că Ioan, cel îndrăzneţ cu duhul, ţine la preţ. Nici vorbă, răspunsul acestuia a fost limpede, precum ortodoxia: Cum, să mă lepăd de Hristos-Dumnezeu, făcătorul făpturilor şi să mă închin la acestea (la Soare, Lună sau la alte stele?!).

A fost bătut cu toiege pline de ghimpi şi legat apoi de coada unui cal sălbatic, a fost târât pe uliţele Cetăţii Albe, înroşind-o cu sânge de martir. Creştinii au îngropat trupul sfântului. Binecredinciosul voievod Alexandru cel bun l-a adus, în 1402, la Suceava, cetatea de scaun a Moldovei. Astfel, nu s-a închis, ci s-a deschis

o primă filă din miile care aveau să fie scrise cu sânge într-un adevărat Martirologiu românesc, pricinuit de cumplite şi satanice intrigi. Câţi oameni nu au murit în închisori, fiind pârâţi pentru sfântul lor Crez…

Din păcate, nu am învăţat nimic: condamnăm, dar nu iertăm, acuzăm, dar nu recunoaştem, defăimăm, nimic folosind; bârfa a ajuns pe buzele tuturor, este rujul care învineţeşte sufletele.

Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că plăcerea pe care o dă răul este scurtă, durerea pe care o naşte este veşnică.

Ce cumplită amăgire: să minţi, să pârăşti, să bârfeşti… În aceste rele Dumnezeu nu este prezent şi acolo unde nu este Dumnezeu, nu mai există nici om, nici omenie. Este timpul să ne oprim! Sfântul Mucenic Ioan cel nou de la Suceava reprezintă punctul care scrie o carte. Să o recitim, ori de câte ori ne încearcă minciuna!”

(Preot Sever Negrescu, Prolog din Proloage. Lecturi patristice dintr-un calendar uitat, Editura Mitropolia Olteniei, 2008)

Părintele Ciprian Negreanu (Cluj-Napoca) - Predică la Sărbătoarea Sfântului Ioan cel nou de la Suceava (2010)

“În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Primele trei Evanghelii pe care le-aţi auzit sunt din pericopa de la Matei, capitolele 5-7, a Predicii de pe munte, sunt zilele de luni, marţi, miercuri. Următoarea, a patra, pe care aţi auzit-o, de la Luca, a fost cea pentru Sfântul Nichifor, patriarh al Constantinopolului în vremea lui Leon al V-lea armeanul, în perioada cea mai grea de persecuţie împotriva icoanelor. El fiind chiar patriarhul, a fost persecutat şi L-a mărturisit pe Hristos, pe adevăratul Dumnezeu întrupat. A cincea Evanghelie pe care aţi auzit-o, de la Ioan, este pentru Sfântul Ioan de la Suceava, marele mucenic pe care l-a adăpostit pământul românesc, el fiind de neam grec, din Trapezunt.

N-o să repetăm sau n-o să amintim viaţa Sfântului Ioan, doar aşa, să vă interpretez puţin pilda samarineanului milostiv din perspectiva vieţii Sfântului Ioan. La prima vedere, am zice: Ce legătură este între pilda samarineanului milostiv şi viaţa Sfântului Ioan? În general, pentru noi pilda samarineanului milostiv se rezumă la cazul în care întâlneşti oameni necăjiţi, cea mai înaltă înţelegere asupra acestei pilde o avem de obicei atunci când întâlnim nu numai oameni necăjiţi cu trupul, ci chiar necăjiţi cu sufletul şi oameni care sunt căzuţi între tâlharii nevăzuţi, adică în puterea duhurilor necurate şi sunt cu mintea tăiată de Scripturi, neînţelegeri şi

celelalte. Şi atunci cel mult aceasta este gândirea noastră superioară vizavi de acest text.

Prin viaţa Sfântului Ioan, nu numai prin ea, ci prin viaţa tuturor martirilor într-un fel sau altul, ni se descoperă şi un alt înţeles al acestei pilde, care cred că este unul dintre cele mai rare. Nu e tras de păr, nu e forţat. Referitor la pilda aceasta noi interpretăm că cel căzut între tâlhari suntem noi sau este, oricum, omul în sine, căzut o dată cu căderea din Rai şi aşa este. Şi că cel care vine şi e milostiv e Hristos şi aşa este. ***Problema e că, de multe ori, cel căzut între tâlhari este Dumnezeu! Cel căzut între tâlharii minţii noastre şi Cel căzut între tâlhari pur şi simplu, în lumea aceasta, este Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos şi noi suntem samarineanul milostiv, care ar trebui să ne aplecăm puţin să vedem ce se întâmplă cu Cel pe Care acum Îl vedem batjocorit, lovit, vorbit de rău, în necinste pus, Cel Care este, de fapt, Dumnezeul nostru*** şi aşa cum samarineanul a fost pus într-o situaţie foarte dificilă pentru moment, pentru că orice oprire în spaţiul acela al Iudeei era foarte periculoasă pentru el, să mai şi meargă la un han, să mai şi între în vorbă cu oamenii, să mai şi lase acolo, deci urma să se şi întoarcă, n-a lăsat numai atât, zice: Şi eu, când mă voi întoarce, îţi voi da ce vei mai cheltui. Urma să se mai şi întoarcă, acolo era mare pericol pentru el, mai ales că samarinenii erau socotiţi ca nişte câini. Şi invers, iudeii în Samaria erau socotiţi tot aşa şi era ca un război nevăzut între ei şi oricând putea să se aştepte la orice repercusiune din partea iudeilor. Şi tot aşa, pericolul acesta de a-L ajuta pe Hristos, Care Se lasă batjocorit, vorbit de rău, înjurat în mijlocul lumii, cum vedem că se întâmplă de nenumărate ori şi doar să vii să ajuţi sau să spui ceva este foarte, foarte periculos: pentru numele Meu veţi fi daţi chiar la moarte, spune Mântuitorul.

Ei, de fapt, în perspectiva aceasta, pilda samarineanului milostiv ne apare aşa: Hristos era căzut între tâlhari şi pe corabie, când a fost vorbit de rău şi a fost pocit chipul Lui de acel corăbier latin şi L-a şi vândut după aceea autorităţilor portului şi celor din oraş, din Cetatea Albă, care erau tătari, veniţi din pustiurile îndepărtate ale Asiei şi care amestecau o credinţă veche, păgână, cu închinarea la soare, cu amestecuri de credinţe caldeene şi persane şi făceau un amestec imens, aşa, care nu-L cinsteau pe Hristos şi-L batjocoreau pe Hristos. Şi a fost pus în faţa acestui mai-mare al cetăţii care L-a batjocorit pe Hristos, L-a vorbit de rău şi el n-a vrut să se supună şi n-a vrut să privească nepăsător această batjocură faţă de Hristos, această ucidere, până la urmă, a Fiului lui Dumnezeu şi a sărit în ajutorul Lui. Şi cred că aceasta a pătimit. Aşa a făcut Sfântul Ioan.

Şi într-un fel sau în altul suntem puşi şi noi în faţa aceleiaşi situaţii, de multe ori. Dumnezeu Se lasă batjocorit, Se lasă prins de tâlharii veacului acestuia, de multe

ori nu-Şi doreşte asta, dar oamenii Îl prind şi-L batjocoresc şi-L lovesc şi Îl lasă aproape mort şi noi suntem de multe ori puşi în situaţia de a trece pe lângă şi de a nu zice nimic sau de a zice ceva. Sfântul Ioan a zis ceva. Sfântul Ioan nu a tăcut. El era exact ca samarineanul, era un târgoveţ, avea treburi cu comerţul, avea ceva de făcut, cum şi samarineanul avea treburi de făcut, ceva grabnic şi trecea prin Iudeea. Avea treburi, avea o familie; aşa şi Ioan, avea treburile lui, trebuia să câştige un ban, trebuia să trăiască şi el şi mergea cu aceste corăbii de negoţ într-o parte şi în alta, să-şi vândă şi el negoţul său şi acolo fiind, nu spre martiriu mergea el, nu ăsta era gândul lui, nu asta era hotărârea lui, el alte treburi avea, dar când a fost şi L-a văzut pe Hristos căzut între tâlhari, nu a tăcut. Şi nu L-a lăsat batjocorit şi a deschis gura şi a vorbit şi pentru aceasta a suferit martiriu. Şi tot aşa cum el nu L-a lăsat pe Dumnezeu căzut între tâlhari şi L-a uns pe Dumnezeu cu vinul înţelepciunii şi dragostei de Dumnezeu şi cu undelemnul milostivirii, aşa şi Dumnezeu pe el, sufletul său l-a oblojit veşnic în Împărăţia Cerurilor, iar trupul său, iată, e neputrezit, Dumnezeu şi de trupul său S-a îngrijit.

Samarineanul l-a dus pe cel căzut la acel om care era Biserica – Dumnezeu l-a adus în Biserica Sa şi el stă şi acum în Biserica Sa, în Suceava, acest trup parcă aşteptând vremea arătării desăvârşite a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, a întoarcerii Lui.

Parcă sunt două pilde, de două ori spusă această pildă, una pentru Dumnezeu şi alta pentru Sfântul Ioan. Atunci Ioan a făcut pentru Dumnezeu, acum Dumnezeu face pentru Ioan şi face neîncetat ce va face şi va primi înapoi – Când Mă voi întoarce, Eu îţi voi da înapoi, dacă ai cheltuit mai mult.

Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească să urmăm această pildă a Sfântului Ioan. Amin”.

Părintele Teofan Popescu (Mănăstirea Putna) - Predică la sărbătoarea Sfântului Ioan cel nou de la Suceava (2012)

“Fraţi creştini, în această zi îl sărbătorim pe Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava, ocrotitor al acestei zone de nord a Moldovei, un sfânt foarte cunoscut nu numai nouă, românilor, ci cunoscut în toată lumea ortodoxă, un sfânt care în secolul al 14-lea a suferit martiriul în Cetatea Albă, mărturisind credinţa ortodoxă. Iată că ne aflăm în Mănăstirea Putna, al cărei ctitor, Sfântul Ştefan cel mare, cu siguranţă s-a închinat la moaştele Sfântului Ioan cel nou şi a primit şi de la acest sfânt putere de a mărturisi credinţa.

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava s-a născut în cetatea Trapezuntului, la începutul secolului al 14-lea – această cetate este în sud-estul Mării Negre – şi era negustor, grec, probabil, de origine şi ni se istoriseşte în viaţa acestui sfânt că în jurul anului 1330, mergând cu o corabie, s-a încins într-o discuţie cu un eretic romano-catolic. Şi s-au contrazis mai mult timp, mergând pe corabie, Ioan fiind foarte hotărât în a mărturisi credinţa ortodoxă şi a nu face nici o concesie în problemele acestea de credinţă. Să nu uităm că, în vremurile acestea, erau în minţile ortodocşilor destul de proaspete amintirile cruciadei a patra din anul 1204, când catolicii au zis că merg să elibereze locurile sfinte şi au ajuns să cucerească în cele din urmă Constantinopolul, care era al ortodocşilor şi au făcut foarte multe nelegiuiri atunci, încât spuneau unii ortodocşi că nici păgânii n-au făcut atâtea nelegiuiri câte au

făcut catolicii în momentul în care au cucerit Constantinopolul. Şi desigur, erau destul de proaspete în amintirile ortodocşilor, mai ales ale grecilor, aceste lucruri.

În această polemică care a avut loc între Sfântul Ioan şi un catolic, până la urmă a fost făcut de râs acest catolic, pentru că cine este întemeiat în credinţa ortodoxă şi în ceea ce priveşte învăţătura şi în ceea ce priveşte trăirea ortodoxă, ştie să combată ereziile, ştie să vadă care sunt diferenţele şi nu se dă după moda vremii, cum se zice astăzi, în special în Occident: că nu contează ce credinţă ai, important e să crezi în Dumnezeu. Şi i-au păcălit şi pe unii dintre ortodocşii noştri şi zic şi ei: „Nu e importantă credinţa, important e să crezi în Dumnezeu…" şi aşa ortodocşii noştri cad ca nişte oi proaste în capcanele sectarilor şi îşi pierd în cele din urmă sufletul.

Fraţi creştini, nu e atât de simplă problemă asta, cum că nu contează credinţa. Contează foarte mult ce credinţă mărturiseşti şi ştiţi, câteodată este mult mai greu să faci diferenţa când sunt apropiate credinţele. Când sunt diferenţe foarte mari e mai uşor să zici că e adevărul în Ortodoxie. Dar când sunt apropieri foarte mari, cum sunt, de exemplu, între noi şi catolici, trebuie să fii foarte bine întărit în credinţă, în rugăciune, ca să vezi că şi partea acesta a catolicilor este, de fapt, tot o erezie. Aşa s-a comportat şi acest mucenic, Ioan cel nou, a mărturisit foarte frumos credinţa ortodoxă, l-a făcut de râs pe acest catolic în faţa celor care priveau această discuţie între ei şi acesta a hotărât să se răzbune.

Şi ni se spune în viaţa acestui sfânt, scrisă de un monah Grigorie din Moldova, că atunci când au ajuns în Cetatea Albă acest papistaş s-a dus la eparhul acestei cetăţi, la conducătorul acestei cetăţi, care era de credinţă persană, credea în stele şi aşa mai departe, avea o credinţă idolatră şi a folosit un vicleşug şi anume i-a spus acestui eparh dacă vrea să stea de vorbă cu un tânăr care vrea să treacă la credinţa lui, persană, fiindcă spunea acest catolic că a stat de vorbă pe corabie cu un tânăr care vrea să se lepede de creştinism şi să treacă la credinţa aceasta tătărească. Şi eparhul acestei cetăţi ni se spune că s-a bucurat foarte mult şi că a chemat multă lume ca să fie de faţă la această lepădare de credinţă. Şi l-a chemat şi pe Ioan, pe viitorul mucenic Ioan şi acesta bineînţeles că nici pe departe nu s-a lepădat de credinţa ortodoxă, dimpotrivă, a simţit tăria Sfântului Duh şi a avut putere să mărturisească şi să-l îndemne pe eparhul cetăţii să treacă la credinţa ortodoxă.

Iată, deci, că mucenicii, de-a lungul timpurilor, primesc de la Dumnezeu, aşa cum ni se spune în Sfintele Scripturi, o înţelepciune şi vorbeşte Duhul Sfânt prin ei. Şi ni se spune că acest eparh al Cetăţii Albe, bineînţeles că s-a mâniat foarte mult, văzând că şi el a fost făcut de râs în faţa atâtor oameni pe care-i chemase ca să vadă lepădarea Sfântului Ioan şi ni se spune că a dat ordin să fie chinuit foarte rău şi au

început să-l bată şi se schimbau între ei cei care îl băteau, oboseau şi se spune că i-au rupt toate mădularele şi totuşi Sfântul Ioan cel nou nu s-a lepădat, dimpotrivă, în continuare îl îndemna pe acest eparh să treacă la credinţa ortodoxă, să lepede întunecimea minţii.

Iată, iubiţi credincioşi, vedem şi la martirii din timpul regimului comunist, nişte martiri mai apropiaţi de zilele noastre, vedem într-unele dintre mărturii lucruri asemănătoare, cum erau obligaţi tot aşa să se lepede de Hristos şi Duhul Sfânt grăia prin ei nişte lucruri extraordinare şi la un moment dat oboseau cei care-i băteau. Este chiar şi un caz cu părintele Bejan, pe care îl ocrotea atât de mult Duhul Sfânt încât nu mai simţea nici o lovitură şi se mirau şi cei care-l băteau de ce nu scoate nici un sunet.

Revenind la Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, după ce a fost mai mult timp chinuit, încât se spune că chiar şi cei care erau în jurul eparhului au început să ţipe, să murmure să-l lase în pace, deşi unii dintre ei nu erau creştini, se spune că atunci eparhul a dat ordin să fie legat de un cal acest Ioan şi să fie târât prin cetate. Şi cum era, oricum, plin de sânge şi aşa mai departe, bucăţi din carnea Sfântului rămâneau pe uliţele cetăţii. Şi creştinii erau supăraţi, sufereau, desigur şi ni se spune că, pe de altă parte, necreştinii, păgânii, râdeau când vedeau lucrurile acestea. Şi la un moment calul a ajuns pe o cetate unde era un cartier evreiesc şi acolo un evreu cu sabia a venit şi i-a tăiat capul Sfântului Ioan.

Iată, fraţi creştini, şi-au dat mâna la omorârea acestui mucenic care ocroteşte zona noastră şi ereticii şi păgânii şi cei care l-au răstignit pe Domnul nostru Iisus Hristos. Ni se spune, de asemenea, în continuare, că eparhul a dat ordin ca nimeni să nu se atingă de trupul Sfântului Ioan cel nou, să nu i se ia aceste sfinte moaşte şi creştinii nu aveau curajul, fiindcă ar fi fost şi ei omorâţi. Totuşi, noaptea, un evreu din cartierul acesta unde fusese omorât Sfântul Ioan a văzut multe lumini, nişte făclii şi trei bărbaţi îmbrăcaţi în alb care făceau slujba de prohodire a Sfântului Ioan cel nou de la Suceava. Şi acest evreu ni se spune că a luat arcul şi vrut să-i săgeteze pe aceşti bărbaţi care au încălcat ordinul eparhului. Şi a rămas încremenit, cu mâna pe arc, încât, când au venit zorii zilei, venea foarte multă lume să-l vadă pe acest evreu încremenit cu mâna pe arc.

O întâmplare asemănătoare avem şi la Adormirea Maicii Domnului; dacă v-aţi uitat cu atenţie, pe multe dintre icoanele cu Adormirea Maicii Domnului apare jos tot aşa, un evreu necredincios, care a vrut să răstoarne sicriul Maicii Domnului. Şi vedeţi, în partea de jos a icoanei se arată cum au rămas lipite mâinile acestui evreu de sicriu, fiindcă un înger a venit şi a tăiat mâinile acestui necredincios. Şi în

tradiţia Bisericii ni se spune că acest păgân care a vrut să răstoarne sicriul Maicii Domnului până la urmă s-a speriat şi a spus că crede şi el în Hristos şi s-a vindecat, i s-au lipit mâinile la loc şi i-a rămas pe mâini semnul sabiei, ca să-şi aducă aminte tot timpul de această minune.

Iată şi în acest caz al Sfântului Ioan cel nou de la Suceava avem o întâmplare asemănătoare, acest evreu care a vrut să-i săgeteze pe îngerii care veniseră să prohodească pe Sfântul Ioan cel nou rămăsese încremenit cu mâna pe arc şi până nu a mărturisit că se botează şi trece şi el la Ortodoxie, la credinţa cea dreaptă, nu a putut să i se facă nimic, a rămas încremenit. În momentul când a făcut această mărturisire şi-a revenit.

Iată, fraţi creştini, aceste episoade din viaţa Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, dacă o să mergeţi la Mănăstirea Voroneţ o să vedeţi că acolo sunt reprezentate episoade din viaţa Sfântului Ioan cel nou, o să vedeţi poate cea mai frumoasă reprezentare a vieţii Sfântului Ioan cel nou în planul acesta al picturii bisericeşti. Sfântul Ioan cel nou este, vă spuneam, ocrotitorul acestei zone din nordul Moldovei, dar moaştele lui să ştiţi că nu au fost tot timpul aici, în zona aceasta. În primul rând, el a ajuns la Suceava în timpul domnitorului Alexandru cel bun, care a domnit între anii 1400 şi 1432, un voievod cu adevărat iubitor de Hristos şi care a vrut foarte mult să aducă aceste moaşte în cetatea Sucevei. Şi aceste moaşte au fost aduse în anul 1415 din Cetatea Albă la cetatea Sucevei. Au fost întâmpinat de un mare alai lângă Iaşi, într-un loc care până astăzi se numeşte Poiana Vlădicăi şi au fost puse în Suceava în biserica Mirăuţi şi mai târziu au fost aduse în catedrala unde se află şi astăzi.

Foarte interesant de remarcat faptul că, atât în Ţara Românească cât şi în Moldova, au fost aduse nişte moaşte ale unor sfinţi cunoscuţi la puţin timp după ce au fost recunoscute Mitropoliile din cele două ţări. Mai întâi a fost recunoscută Mitropolia Ţării Româneşti de către Patriarhia de Constantinopol la 1351 şi la 1396 au fost aduse moaştele Sfintei muceniţe Filoftea la Argeş. În Moldova a fost recunoscută Mitropolia Moldovei la 1401 şi au fost aduse aceste moaşte ale Sfântului Ioan cel nou la 1415.

Desigur, prin aducerea acestor sfinte moaşte la Suceava s-au urmărit mai multe aspecte, în primul rând o întărire şi a domniei şi a scaunului de la Suceava, o întărire a evlaviei credincioşilor şi în acelaşi timp, s-a încercat o stopare a prozelitismului catolic. Fiindcă în vremea aceea, cam până la aducerea moaştelor Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, Moldova a avut o politică destul de abilă, ca să balanseze între lumea catolică şi lumea păgână şi tot dădea de înţeles că o să

treacă la catolicism, că o să facă unirea cu catolicii, însă era doar o politică a domnitorilor moldoveni, că ei nu aveau de gând să treacă la catolicism, însă le dădeau impresia polonezilor, mai ales, că or să treacă la catolicism, fiindcă nu aveau încotro. Dar când au simţit că pot să fie pe picioarele lor au arătat foarte clar că nu doresc acest lucru şi aducerea moaştelor Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, cum spune un istoric, este un fel de declaraţie de independenţă a Moldovei prin care se arată că este o ţară destul de puternică şi care nu are de gând să-şi schimbe deloc credinţa ortodoxă, mai ales că Sfântul Ioan cel nou, după cum v-am spus, a mărturisit foarte clar diferenţa dintre ortodoxie şi romano-catolicism.

Deşi acum încă se mai spune în unele locuri că suntem „biserici-surori", să ştiţi că asta este o invenţie, nu are nici o legătură cu ce ne învaţă Sfinţii Părinţi; nu există „biserici-surori", există o singură Biserică, pe care a întemeiat-o Domnul nostru Iisus Hristos şi aceasta este Biserica ortodoxă, care este cea mai veche. Asta nu înseamnă că trebuie să fim acum extremişti, să-i dispreţuim pe ceilalţi, să fim aroganţi cu ceilalţi. Dimpotrivă! A fi ortodox înseamnă a avea şi bun-simţ, a avea dragoste, a avea rugăciune pentru cei care nu sunt în credinţa ortodoxă, fiindcă Dumnezeu vrea să-i aducă la mântuire pe toţi.

Iubiţi credincioşi, despre moaştele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava aş dori să vă mai spun câteva lucruri, fiindcă ne interesează, deoarece locuim în această regiune ocrotită de Sfântul Ioan şi de Ştefan cel mare. Se ştie că în 1686 mitropolitul Dosoftei al Moldovei a fost obligat să fugă în Polonia şi atunci au fost luate şi moaştele Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava şi duse în Polonia şi au stat cam 100 de ani în Polonia, până prin 1780, când împăratul Austriei a mers în Suceava, atunci ştiţi că zona aceasta de nord făcea parte din Imperiul austriac. Ei au dat şi denumirea asta de Bucovina, austriecii au dat-o, ca să arate cum că e altă ţară decât nordul Moldovei, dar, de fapt, era nordul Moldovei, cum şi ruşii au dat denumirea de Basarabia la estul Moldovei, ca să zică că-i altă ţară decât Moldova. Şi se spune că împăratul Austriei a ajuns la Suceava, a vizitat biserica, actuala Episcopie şi a văzut un loc gol şi a întrebat ce este acolo. I s-a spus că acolo erau puse moaştele Sfântului Ioan cel nou, care sunt acum în Polonia, iar împăratul a promis că va aduce aceste moaşte înapoi în Moldova. Şi aşa, imediat episcopul Dositei Herescu al Rădăuţilor se spune că a trimis o delegaţie în Polonia, din care făcea parte şi stareţul Ioasaf al Putnei şi au adus moaştele Sfântului Ioan cel nou mai întâi la Cernăuţi, au fost primite de foarte multă lume, peste 200 de preoţi se spune că au fost în procesiunea aceasta până la Cernăuţi şi după aceea au fost aduse la Suceava, purtate cu mult alai prin tot oraşul Suceava şi puse în catedrala arhiepiscopală. Şi atunci s-a hotărât ca Sfântul Ioan cel nou să fie patronul Bucovinei, al acestei zone de nord. Aceste moaşte au mai fost plecate puţin şi în

timpul primului război mondial, 1914-1918, au fost duse la capela românească din Viena şi apoi aduse înapoi în 1918, în locul în care se află până astăzi.

Fraţi creştini, desigur, atunci când este vorba de sfinte moaşte au loc şi multe minuni şi vă îndemnăm să mergeţi să vă închinaţi la moaştele Sfântului Ioan cel nou, sunt multe mărturii cu minuni care s-au făcut la aceste sfinte moaşte din cele mai vechi timpuri.

În primul rând, se spune că chiar soţia lui Alexandru cel bun, care a insistat mult să fie aduse moaştele la Suceava, chiar ea s-a vindecat de o boală foarte grea după ce s-a închinat la aceste sfinte moaşte. Şi până în zilele noastre, prin anii 2000 şi ceva, când sunt mai multe cazuri de vindecări şi cazuri în care Sfântul Ioan de la Suceava s-a arătat diverşilor credincioşi, i-a îndemnat să vină să se închine la racla Sfântului de la Suceava.

Fraţi creştini, deci în această sfântă zi în care îl sărbătorim pe Sfântul Ioan cel nou de la Suceava. Ştiţi că Ioan înseamnă „cel plin de har”, se poate traduce aşa din greacă şi i s-a spus Ioan cel nou ca să-l deosebească, atunci când a fost considerat sfânt, de alţi sfinţi, pentru că era cel mai recent Sfânt Ioan canonizat, desigur în perioada în care a murit, între timp au mai fost şi alţi sfinţi Ioan canonizaţi. Deci în această zi în care îl sărbătorim pe Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, să nu uităm să facem rugăciuni către el, dacă putem să-i citim acatistul şi să-l rugăm să ne lumineze, ca să mărturisim până la sfârşitul vieţii noastre dreapta credinţă.

Dumnezeului nostru slavă, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin”.

Predici la Sfântul Ioan cel nou de la Suceava (Video)

Arhim Dumitru Cobzaru - Predică la Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava:
https://www.youtube.com/watch?v=M1ZM_pqeDu0

Predică la Hramul Sfântul Ioan cel nou de la Suceava - Pr. Gheorghe Anitulesei:
https://www.youtube.com/watch?v=QN5XqNdBpT4

Hramul Mânăstiri a Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava 2018:
https://www.youtube.com/watch?v=2dXL0wH53Lw

Răzvan Bucuroiu - Sfântul Ioan cel nou de la Suceava

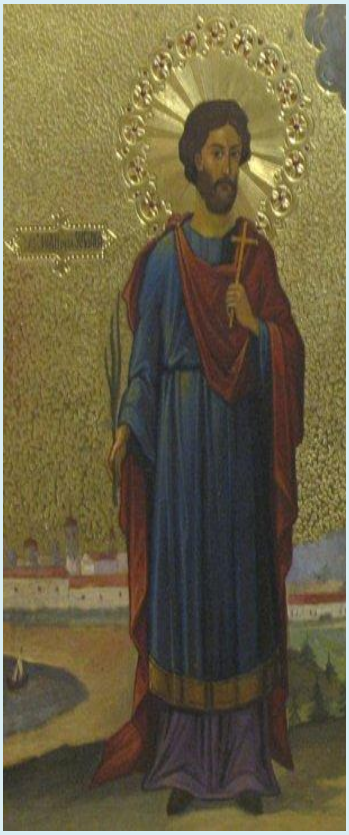

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava este sărbătorit pe 2 iunie. Traversezi oraşul cu trepidaţia lui modernă, punctată ici-colo de piaţete, de ziduri medievale, de case vechi, de grădini umbroase. Bulevardele cu câte două benzi taie cartierele de blocuri noi, de după care se iţeşte trecutul glorios. Turle, clopotniţe, ziduri vechi răzbat până pe trotuarele de asfalt, sau îşi întrezăresc timid siluetele de după cuburile de beton armat.

Te afli în Suceava, simbol al Bucovinei, oraş doldora de istorie şi credinţă. Dacă apuci la un moment dat printre două blocuri de 4 etaje, pe o străduţă liniştită, îţi răsare în faţă ochilor una dintre cele mai impresionante privelişti: mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava.

La început nu realizezi dacă nu cumva restul oraşului a crescut pe lângă această super-nová a monumentalităţii noastre creştine; sau, dacă nu cumva eşti pe punctul de a păşi într-un veritabil tunel al timpurilor eterne. Piatra înduhovnicită, clopote şi rugăciune, frescă şi iarbă, moaşte şi tămâie. O colonie cerească de îngeri în trup - obştea călugărească - ţine cadenţa liturgică.

Oamenii vin aici în număr mare, gustă din dulceaţa harului şi se întorc întăriţi la treburile lor. Călugării veghează şi pentru ei. Moaştele Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava lucrează pentru ei. Vrednicia chivernisitoare a Arhiepiscopiei Sucevei şi Rădăuţilor, care are sediul administrativ în incintă, veghează la buna întocmire a resurselor patrimoniale şi trebuinţelor filantropice. Nivele de slujiri, trepte de competenţă şi o singură certitudine: nimeni, dar absolut nimeni nu pleacă de aici nemângâiat, nefolosit ori părăsit în nevoile lui sufleteşti.

Ziduri voievodale

Biserica, aşa cum ni se arată astăzi, a fost începută de fiul voievodului Ştefan cel mare şi sfânt, în 1514. Harul ctitoricesc şi simţul artistic al părintelui s-a transmis genetic şi asupra lui Bogdan, care în 1522 isprăveşte lucrarea.

Lăcaşul a fost sfinţit de Mitropolitul Teoctist al Moldovei, atribuindu-i-se totodată calitatea de catedrală mitropolitană. În 1589 voievodul Petru Şchiopul ridică turnul-clopotniţă de la intrare căruia, în 1910 i se mai adaugă 2 niveluri. Acoperişul, mai puţin obişnuit, are o poveste interesantă. Iniţial, biserica a fost învelită cu tablă de plumb, dar Despot Vodă o despoaie la 1563 pentru a face gloanţe. Istoria nu consemnează la ce au folosit acele gloanţe, dar îndreptarea situaţiei o va face de-abia la 1589 Petru Şchiopul, care o înveleşte grijuliu în draniţă.

Vine anul 1796 când, din purtarea de grijă a mitropolitului Iacob Putneanul biserica intră în reparaţii, iar învelitoarea de lemn este schimbată. Îngrijorat de soarta monumentului, mitropolitul Veniamin Costachi (în 1829) îi schimbă din nou acoperişul. Tot el îi pune lespezi de piatră şi îi adaugă pridvorul de la intrare.

Acoperământul bisericii nu îşi epuizează aici odiseea, ea continuând între anii 1904-1910 când egumenul Ghedeon Balmoş îi încredinţează arhitectului K.A. Romsdorfer sarcina de a finaliza lucrarea într-un mod original: cu ţiglă smălţuită. În fine, chipul înnoit al lavrei se definitivează între anii 1976-1991, când se restaurează şi casele arhiereşti şi se pune pardoseală în toată biserica.

Recent, s-a reconstruit paraclisul datând din vremea lui Anastasie Crimcă, frumos pictat, unde se ţin slujbele regulat. Mănăstirea este depozitara fondului de carte românească veche din judeţul Suceava.

Pictura bisericii mari datează din 1534, sub domnia lui Petru Rareş, de către iconari necunoscuţi. Pe latura sudică se mai pot vedea tablourile votive ale marilor

domnitori ai Moldovei: Alexandru cel bun, Ştefan cel mare precum şi ale familiei Movileştilor.

Sfântul Ioan cel nou - Negustorul mucenic

Odorul cel mai de preţ al mănăstirii este racla cu moaştele Sfântului Ioan cel nou, sfânt grabnic ajutător, generos şi puternic lucrător. Spre milele lui dau năvală zilnic grijile şi necazurile oamenilor.

Alături de cuvioasa Parascheva, acest stâlp al nădejdii veghează cu tărie asupra Moldovei încă din anul 1402, când Alexandru cel bun i-a adus în ţară moaştele, punându-i-le într-o raclă argintată făurită de meşteri suceveni, în 1410.

Dar cine a fost acest martir al credinţei noastre ortodoxe, de dată relativ recentă? A fost un administrator cinstit al averii unor negustori bogaţi, în interesele cărora colinda lumea europeană a veacului al 14 lea. Nu era de neam mare, nu era bogat, dar îl purta pe Hristos în inima lui ca nimeni altul. Călătorea cu El, şi de aici i s-a şi tras sfârşitul vieţii pământeşti, dar şi începutul veşniciei cereşti.

Astfel, porni peste Marea Neagră, din Trapezunda bizantină spre Cetatea Albă, la Gurile Nistrului. Călătorea pe corabia unui străin, catolic fervent dar şi lacom din fire. Cu acesta a purtat Ioan discuţii aprinse despre credinţă, dovedindu-l de fiecare dată.

La sfârşitul călătoriei, căpitanul se hotărâse deja: Ioan trebuia pierdut cu orice preţ; nu numai ca apărător al dreptei credinţe, dar şi ca administrator al încărcăturii preţioase, care astfel i-ar fi revenit lui, proprietarul corăbiei.

Ajunşi la Cetatea Albă (Acherman), catolicul a dat fugă imediat la Şeicul (de origine persană) care conducea oraşul, fiind la rându-i un închinător al cultului focului şi al planetelor. Catolicul l-a minţit, spunându-i că la bordul corăbiei sale este un tânăr care vrea cu tot dinadinsul să treacă la cultul Şeicului, şi că ar fi potrivit dacă acesta l-ar chema la curte să-l iniţieze în religia lui. Bucuros, stăpânul cetăţii l-a chemat cu mare fast pe Ioan, care de îndată ce a auzit cuvintele de bun venit ale Şeicului, s-a mirat foarte. Apoi l-a liniştit pe idolatru, arătându-i că Hristos este singurul Dumnezeu, fiind lumină din lumină, de El atârnând toate luminile cereşti.

Şeicul, aprinzându-se de mânie în faţa întregii curţi, l-a somat pe Ioan să treacă la adorarea zeităţilor păgâne. Ioan a refuzat cu seninătate, dar şi cu hotărâre. Atunci

au început caznele. Bătăi cu vergile, schingiuri cumplite, intestinele revărsate pe-afară, îngrozind întreaga aşezare. La sfârşit, mucenicul a fost târât prin cetate de coada unui cal, transformându-l într-un morman de carne vie. În mijlocul acestui spectacol, un colonist evreu a pus mâna pe sabia celui care mâna calul şi, dintr-o lovitură, a retezat capul sfântului.

Rămas în mijlocul drumului, trupul descăpăţânat a stat până seara, când a fost învăluit într-un stâlp de foc. Mucenicul cel tânăr s-a arătat în vis unui preot, care i-a luat moaştele, aşezându-le lângă altarul bisericii sale. Acolo au stat vreme de 70 de ani, făcând nenumărate minuni, până când au fost aduse la Suceava de către Alexandru cel Bun.

De atunci, pe la racla sfântului mărturisitor au trecut sute de generaţii de creştini - fiecare cu necazurile sau cu bucuriile lui. Pe toţi i-a mângâiat Sfântul Ioan cel nou, căci de nu ar fi fost aşa, cultul lui s-ar fi stins şi lumea nu l-ar mai fi căutat...

„Chilia îţi va spune ce să faci“

Egumenul mănăstirii este părintele Vartolomeu, subţiratic la trup dar vânjos în credinţă. Făptura lui adună în sine trăsăturile monahului moldovean: deschis faţă de lume dar închis patimilor, sfătos şi reţinut totodată, ospitalier dar nedezlipit de la rugăciune.

L-am iscodit „oleacă“ despre principalele dificultăţi ale traiului călugăresc în mijlocul unui mare oraş. Iată ce ne-a spus: „Chilia este totul pentru un călugăr. De altfel, spun şi Sfinţii Părinţi: „Închide-te în chilie şi ea te învaţă ce să faci!“

Această mănăstire este una misionară, de aceea noi, trăitorii de aici, nu ne putem zăvori în chilie zi şi noapte. Oamenii vin la noi cu tot felul de trebuinţe, pe ei cine să-i ajute?“

Întrebat fiind despre felul ispitelor care apar într-un loc ca acesta, părintele Vartolomeu ne-a mărturisit: „Ispitele în oraş sunt cu totul altfel decât într-o mănăstire izolată. Noi ţinem cont de faptul că Sfântul Ioan Botezătorul a plecat departe de lume nu ca să se sălbăticească el, ci ca să domesticească pustia. Sfântul Antonie, marele pusnic al Egiptului, apare într-o icoană răstignit de ispite. De aici înţelegem un lucru foarte important: viaţa de călugăr este o viaţă de mucenic.“

Am părăsit mănăstirea Sfântul Ioan cel nou de la Suceava cu încredinţarea că tăria pietrei celei vechi, că energia duhovnicească a moaştelor şi că rugăciunea obştii de

acolo fac posibilă minunea cotidiană, şi că spaţiul acela nu este un tunel al timpurilor - fie ele şi eterne -, ci mai degrabă un sălaş ocrotit al Duhului.

Răzvan Bucuroiu
Lumea credinţei, anul I, nr.4

Grichentie Natu - Sfântul Ioan cel nou, ocrotitorul drag al pelerinilor

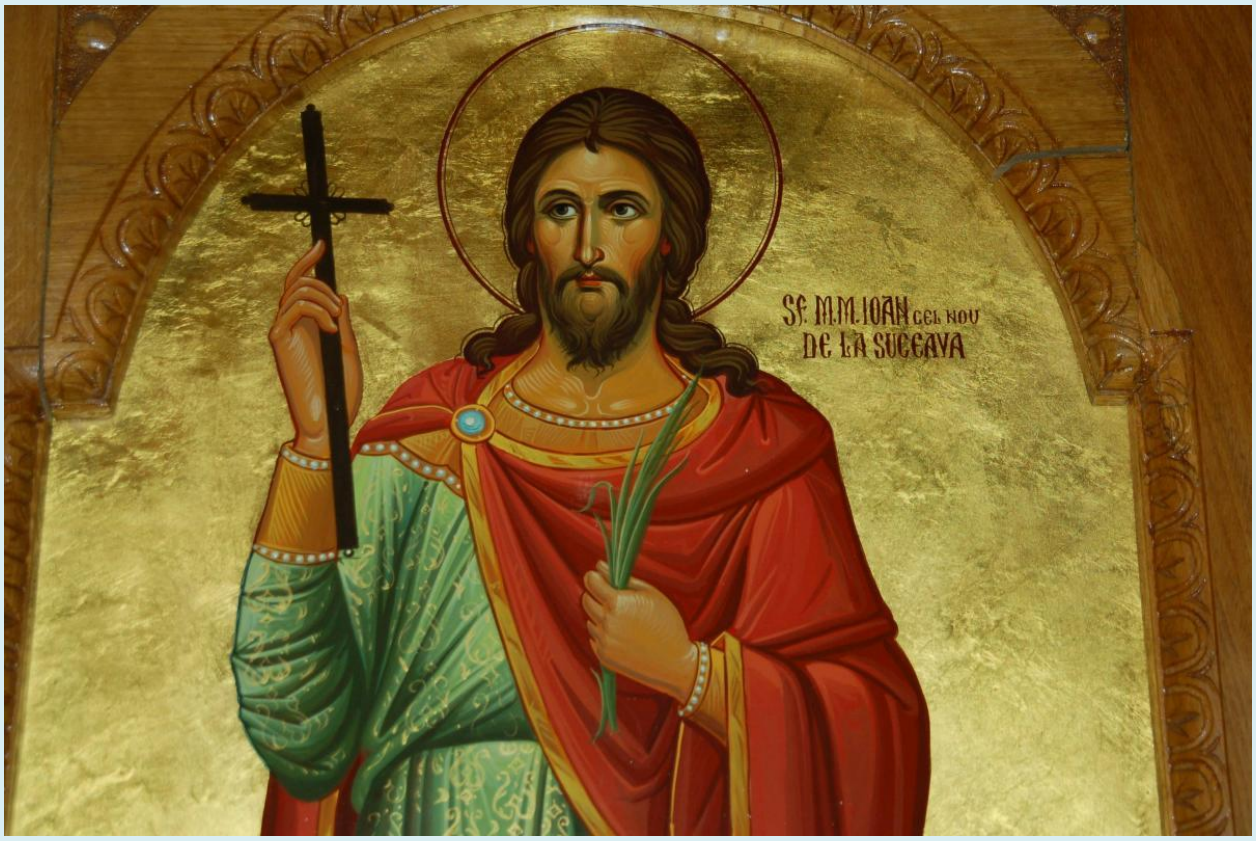

Mulţi dintre cei care vin la Suceava de Sânziene aşteaptă cu dor şi emoţie duhovnicească să ajungă a petrece o noapte întreagă lângă moaştele Sfântului mare mucenic Ioan cel nou. E unică bucuria aceasta. Dacă vorbeşti cu ei, constaţi că sunt cei mai fericiţi oameni şi povestesc încântaţi că de mici fuseseră aduşi de părinţii lor la ziua sfântului mucenic. Mulţumirea şi împăcarea sufletească pe care o au în această zi, rânduiala ce se aşterne în casele şi familiile lor, sporul şi dinamismul ce-l dobândesc lucrările lor după un hram petrecut la Suceava îi leagă sufleteşte de sfântul din cetatea lui Ştefan cel mare şi sfânt şi-i face, ca de fiecare dată în preajma Sânzienelor, să-şi rânduiască toate pentru a lua parte la bucuria hramului Cetăţii Sucevei.

Sfântul Ioan cel nou s-a născut în jurul anului 1300 în familia unui negustor creştin din Asia Mică din oraşul Trapezunt. Aici a crescut şi a învăţat, primind o aleasă educaţie duhovnicească. Fiind negustor, a călătorit adesea de la locul natal la Constantinopol, Odesa şi Ţările Române până la Cetatea Albă. Din Trapezunt ducea obiecte de cult bisericeşti bizantine (icoane, tămâie, cădelniţă, mir), care erau deosebit de valoroase şi vestite în tot Bizanţul.

Comerţul nu era uşor în acea vreme, deoarece peste tot erau pericole, atât pe mare, cât şi pe uscat. Tânărul Ioan câştiga bine din comerţ, însă nu uita să-şi arate bunătatea şi milostenia faţă de săraci, orfani şi către toţi cei care se luptau cu greutăţile zilnice. Într-adevăr, viaţa negustorului Ioan era plăcută lui Dumnezeu.

Cum a ajuns tânărul Ioan la mucenicie

Locul martiriului sfântului a fost Cetatea Albă, cum o numeau românii, sau Akerman, cum o numeau turcii, oraşul care se găseşte pe coasta de răsărit a Mării Negre, în Basarabia, aproape de râul Nistru. În Cetatea Albă trăiau români, armeni, greci şi genovezi, precum pe toate coastele Mării Negre.

În acele vremuri tulburi, în plină dispută între catolici şi ortodocşi, în jurul anului 1330, după cum spun cronicile, Sfântul Ioan se îndrepta cu mărfurile sale, la bordul corabiei unui oarecare Reiz, din Trapezunt, spre Cetatea Albă, aflată pe atunci în stăpânirea tătarilor. Discutând asupra problemei isihaste, tânărul Ioan a apărat cu înverşunare dreapta credinţă ortodoxă, ceea ce a stârnit ura corăbierului Reiz. Odată acostată nava în portul Cetății Albe, cu gând de răzbunare, catolicul Reiz s-a dus la mai-marele tătarilor, spunându-i că un tânăr care a călătorit pe corabia sa vrea să se lepede de credința ortodoxă și să primească credința musulmană. Bucuros peste măsură și necunoscând urzeala catolicului răzbunător, tătarul a dat ordin ca a doua zi să se adune în piața orașului toți locuitorii cetății și să fie adus și tânărul Ioan, ca în fața tuturor și spre luarea-aminte a locuitorilor, acesta să se lepede de credința sa și să treacă la islamism.

Când Ioan a fost adus, dregătorul tătar l-a primit cu mare cinste şi a început cu mândrie a-i vorbi despre frumusețea credinței sale. Înțelegând deodată planul urzit de Reiz, Ioan nu s-a pierdut cu firea și, cerând ajutor Domnului, a început la rândul lui să laude credința ortodoxă, prea mărind pe Dumnezeu în fața tătarului.

Înfuriat peste măsură, acesta a dat ordin ca tânărul să fie bătut strașnic cu toiege noduroase și apoi azvârlit în temniță până a doua zi. Ioan se înfățișa tuturor drept și cu fața veselă și luminoasă, chiar dacă trupul purta urmele bătăilor primite. A doua zi, venind ostașii tătari, l-au bătut din nou, dându-se poruncă ca trupul lui să fie legat de un cal neîmblânzit și târât pe ulițele cetății spre luare-aminte a tuturor. Când calul fugărit de soldați pe ulițele cetății a ajuns în cartierul evreiesc, mulțime de evrei erau ieșiți la porți huiduind, batjocorind și aruncând cu ce le venea la îndemână după sfânt, iar unul, prinzând din urmă calul ostenit, a scos o sabie și a tăiat capul sfântului. Și un ostaș a dezlegat atunci trupul și l-a lăsat acolo în stradă, neîngrijit și nebăgat în seamă, creștinii neîndrăznind a se apropia ca să-l ridice.

În timpul nopții, cei care locuiau în cartier au fost treziți însă de mulțime de făclii ce luminau ca ziua deasupra trupului mucenicesc, în vreme ce trei îngeri cântau negrăit de frumos și-l tămâiau, de la trup la cer ridicându-se un stâlp de foc.

Văzând aceasta, un evreu a cărui casă era cea mai aproape și gândind că aceia care cântă sunt preoți creștini care au venit să ridice trupul spre îngropare, a luat un arc și, încordându-l, a vrut să tragă, dar degetele mâinii drepte, prin minune dumnezeiască, i-au rămas lipite de arc în așa fel, încât să tragă nu putea, dar nici să lase arcul. Și mărturisind el cu spaimă, a îngăduit Dumnezeu a i se desprinde într-un sfârșit degetele de pe arc.

Ducându-se vestea aceasta despre minune la căpetenia tătarilor, de frică să nu se mai întâmple și alte minuni spre slava lui Dumnezeu, a poruncit a ridica trupul mucenicului și a-l îngropa după obiceiul creștinesc.

Aflând Reiz despre aceste minuni, s-a gândit să fure sfintele moaște și să le vândă în țara sa. Sfântul Ioan s-a arătat în vis preotului bisericii, avertizându-l să meargă degrabă la cimitir, că Reiz voiește a-i fura trupul. Și aducând preotul câțiva creștini, au mers în cimitir, unde l-au aflat pe Reiz, pe care l-au gonit și, luând trupul sfântului, l-au îngropat chiar în Altarul bisericii.

Multe și minunate vindecări

În jurul anului 1402 (după alţi istorici în 1415), domnitorul Moldovei Alexandru cel bun (1400-1432), îndrumat de mitropolitul Moldovei, Iosif, a adus moaştele Sfântului Ioan cu mare alai în capitala ţării lui de la Suceava şi le-a aşezat în biserica mitropoliei oraşului, unde se află astăzi Biserica Mirăuților cu hramul „Sfântul mare mucenic Gheorghe” și unde au stat până în anul 1589, când Petru șchiopul le-a mutat în noua Catedrală Mitropolitană, ctitorie a lui Bogdan al III-lea (fiul lui Ştefan cel mare şi sfânt) și a fiului său, Ștefăniță Vodă.

În toată această perioadă s-au întâmplat multe și minunate vindecări prin mijlocirea Sfântului Ioan cel nou, dintre care unele sunt consemnate de Sfântul Petru Movilă, pe atunci mitropolit al Kievului.

Una dintre cele mai cunoscute, care l-a transformat pe sfânt în ocrotitor al Moldovei, s-a petrecut la 2 iunie 1622, când, în timpul războiului cu polonezii, năvălind cazacii asupra Moldovei, au vrut să prade cetatea Sucevei. Atunci, vrând preoţii să ascundă racla cu sfintele moaşte, nu au putut s-o mişte. Prin această minune, sfântul le-a dat de ştire să stea liniştiţi, că nimic rău nu li se va întâmpla.

Şi într-adevăr, pârâul ce curgea prin faţa cetăţii şi pe care oamenii îl treceau pe jos aşa de tare s-a umflat, încât cazacii nu l-au putut trece şi cetatea a scăpat nevătămată.

În anul 1950, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca data de prăznuire a Sfântului Ioan cel nou să fie 2 iunie, ziua martiriului.

Cea mai veche dintre zilele de cinstire a slăvitului mucenic este de Sânziene, Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul (24 iunie). Ea a fost amintită încă de la mutarea sfintelor moaşte din Biserica Mirăuţilor în ctitoria lui Bogdan al III-lea şi Ştefăniţă Vodă, la 1589. Mitropolitul Silvestru Morariu Andrievici a consfinţit pentru totdeauna această prăznuire, aşa cum se face şi astăzi.

Daruri alese pentru miile de pelerini

Aducerea moaştelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava este una dintre cele mai frumoase sărbători din Moldova, după Sfânta Parascheva de la Iaşi. În această zi vin mii de credincioşi din toată ţara, dar şi din alte ţări să se închine cu evlavie la moaştele sfântului.

Racla cu sfintele moaşte este scoasă din biserică în dimineaţa ajunului hramului, astăzi, la ora 5:30, şi este aşezată într-un baldachin special, din lemn, în curtea mănăstirii, unde stă timp de două zile. Este de obicei o slujbă arhierească, cu Acatistul sfântului, iar seara, pe la ora 18:00, se săvârşeşte slujba Privegherii pe o scenă amenajată cu câteva zile înainte.

Numeroşi pelerini vin la rudele din oraş, unde sărbătoresc bucuria reîntâlnirii în comuniune frăţească, dar cei mai mulţi sunt nevoiţi să doarmă în interiorul bisericii, pe cerdacurile chiliilor sau în curtea sfintei mănăstiri, pe iarbă, sub cerul liber. Unii localnici, care au spaţiu de cazare, devin ospitalieri şi găzduiesc din dragoste creştinească pe cei mai bătrâni dintre pelerini. Sunt însă şi credincioşi care priveghează toată noaptea, rugându-se şi cântând lui Dumnezeu. De altfel, rândul celor care se închină nu se opreşte deloc în această noapte.

A doua zi, duminică dimineaţa, la ora 6:00, în curtea mănăstirii, în partea de sud, se începe cu slujba Sfântului Maslu, Sfinţirea apei, Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul şi al Sfântului Ioan cel nou, apoi culminează cu Sfânta Liturghie, care se săvârşeşte tot afară, pe scenă. Urmează apoi procesiunea cu sfintele moaşte pe străzile municipiului Suceava. Racla cu moaştele Sfântului Ioan este aşezată pe un suport special, fiind purtată pe umeri de clerici şi credincioşi îmbrăcaţi în haine de

sărbătoare, care fac scurte popasuri la bisericile principale din oraş, „Învierea Domnului” (Biserica cu trei clopote), „Sfântul Ioan Botezătorul” (Biserica Domniţelor), „Sfântul Gheorghe” - Mirăuţi, „Sfântul Dumitru”, „Sfântul Nicolae”, Catedrala „Naşterea Domnului” şi Biserica „Naşterea Maicii Domnului”.

În alai de sărbătoare, moaştele sfântului mare mucenic sunt aşezate, la întoarcerea din procesiune, în acelaşi loc, spre închinare, până seara târziu. După ce se închină toţi credincioşii, se face Acatistul sfântului, după care racla este dusă în sfânta biserică.

Pelerinii Sfântului Ioan primesc în dar veşmânt şi vată sfinţită, iconiţe, cărticele de rugăciuni sau reviste folositoare de suflet şi, conform datinilor, sânziene, ca un simbol al acestei mari sărbători.

Prin rugăciunile la sfintele moaşte ale mucenicului ei se încarcă cu putere pentru a-şi duce crucea necazurilor şi suferinţelor de fiecare zi.

Cătălin Acasandrei - Sfântul Ioan cel nou de la Suceava - vânzătorul de mătăsuri care nu și-a vândut credința

În data de 24 iunie, creștinii ortodocși de pretutindeni prăznuiesc, pe lângă Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, și Aducerea în țară a moaștelor Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava.

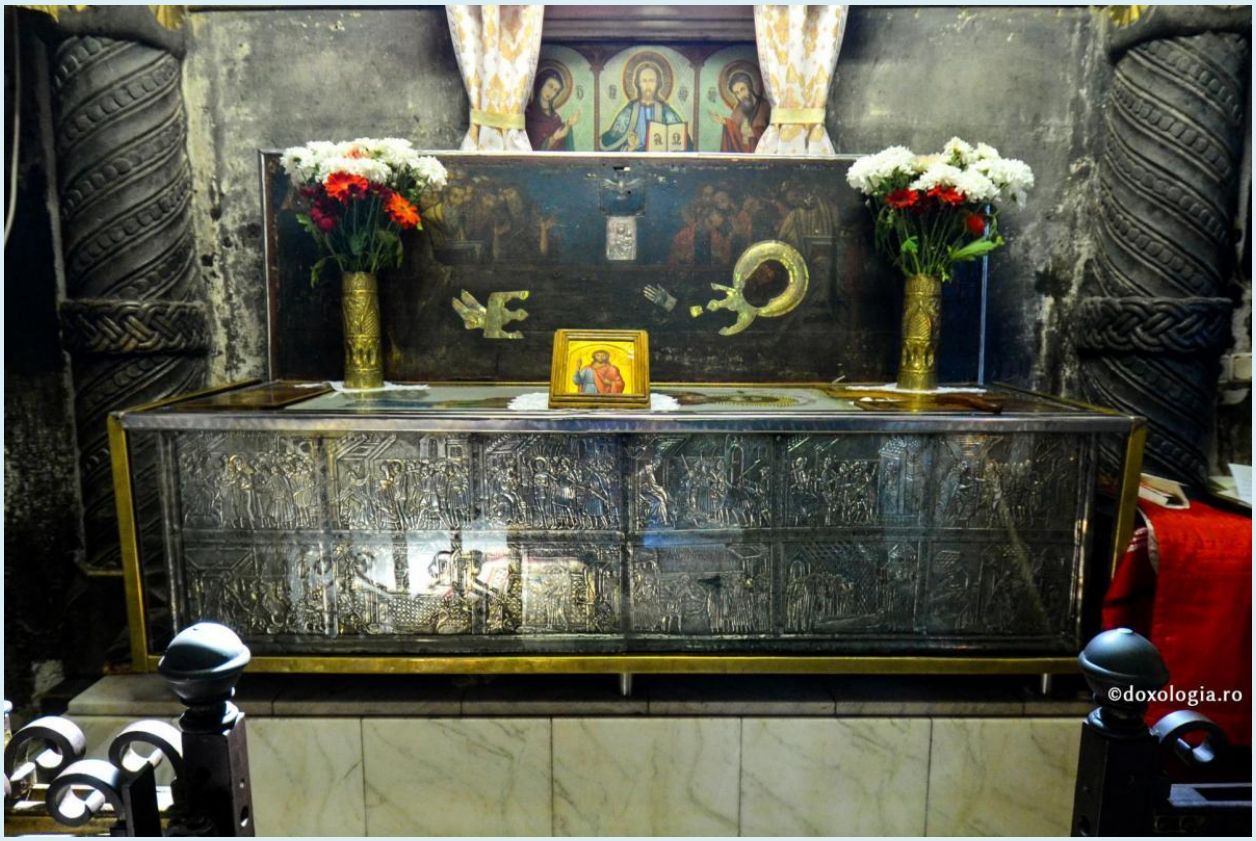

Racla cu cinstitele moaște ale Sfântului Ioan cel nou de la Suceava/ Foto: Bogdan Zamfirescu

Cu toate că ziua de pomenire a Sfântului Ioan cel nou de la Suceava este pe 2 iunie, există tradiția ca el să sa fie cinstit și de Sânzâiene, în amintirea momentului sosirii sfintelor sale moaște în Țara Moldovei. În această zi, Mănăstirea „Sfântul Ioan cel nou” îmbracă straie de sărbătoare, iar credincioși din toate colțurile țării vin și se închină la racla care adăpostește sfintele sale moaşte.

Din puţinele ştiri rămase în legătură cu mucenicia sa, se pot desprinde şi câteva date biografice. Născut în secolul al XIV-lea în Asia Mică, Sfântul Ioan vindea, împreună cu tatăl său, icoane și mătăsuri, pentru a cumpăra cele necesare traiului. Într-unul dintre drumurile sale spre cetatea Albă, Sfântul l-a contrazis pe un catolic

pe nume Reitz, din Veneţia sau Genova, iar acesta s-a răzbunat, spunându-i conducătorului tătar că Ioan dorește să se facă musulman. Aflând vestea, conducătorul a transmis ostaşilor să îl aducă în faţa lui pe negustorul din Trapezunt.

Când Ioan a ajuns la el, dregătorul i-a spus: „Am auzit că ai dori să îmbrăţişezi străvechea noastră credinţă. Deci, alesule prieten, lepădându-te de credinţa cea în Hristos, în faţa acestei adunări adaugă-te celor care se bucură de dragostea şi de oblăduirea mea”.

Înțelegând planul de răzbunare al lui Reitz, Ioan i-a răspuns cu fermitate eparhului: „Să nu-mi fie mie a mă lepăda de Hristos, căci ce-ar putea despărţi inima mea de „Soarele dreptăţii” şi de „Răsăritul cel de sus” şi a mă întoarce în întunericul necunoştinţei de Dumnezeu? Prea puternice eparhe, vorbele care ţi s-au spus despre mine sunt mincinoase, sunt iscodiri răutăcioase. Eu nu voiesc să dispreţuiesc bunătatea care mi-ai arătat-o, dar nu pot să mă lepăd de Hristos - lumina lumii”.

Cuvintele sale l-au întunecat pe dregător, considerându-le ca fiind dispreţuitoare faţă de credinţa tătarilor. De aceea, a dat poruncă subalternilor săi ca Sfântul Ioan să fie întins pe pământ şi bătut cu toiege, crezând că în felul acesta îl va sili să treacă la religia lui.

Spre surprinderea lor, Sfântul Ioan Îl mărturisea cu şi mai mult curaj pe Hristos, spunând: „Binecuvântat eşti, Dumnezeule, şi prea mărit eşti, Lumină în trei străluciri: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Să nu-mi fie mie niciodată a mă închina soarelui şi focului, ci Părintelui luminilor şi slavei celei neînserate. Mulţumescu-ţi Ţie, Hristoase, că m-ai învrednicit a-mi spăla păcatele cu sângele meu şi a mă sfinţi cu puterea Sfântului Duh spre dobândirea vieţii celei veşnice […]”.

Unul dintre cei care îl chinuiau i-au tăiat apoi capul cu sabia, lăsându-i trupul neîngropat. Însă trei îngeri au venit să îl tămâieze, iar Sfântul Ioan s-a arătat în vis unui preot, acesta luând sfintele moaște și așezându-le în biserica unde slujea.

Vestea despre minunile săvârșite lângă racla cu sfintele sale moaște a ajuns si în Țara Moldovei. Domnitorul Alexandru cel bun (1400-1432), cel care obținuse în anul 1401 recunoașterea canonică a Mitropoliei Moldovei de către Patriarhia ecumenică din Constantinopol, pentru a pecetlui acest act și dorind ca țara lui să aibă un sfânt ocrotitor, a adus moaștele Sfântului Ioan din Cetatea Albă la Suceava, reședința de atunci a Țării Moldovei.

Astfel, în anul 1415 „au fost aduse cu multă cheltuială moaştele Sfântului mucenic Ioan Novai de la Cetatea Albă de la păgâni şi le-au aşezat în târgu în Suceava, la Mitropolie, cu mare cinste şi cu litie, pentru paza şi ferinţa (ocrotirea n.n.) scaunului domniei sale, carile să prăznuieşte miercuri şi joi în săptămâna Rusaliilor”, după cum consemnează Axinte Uricariul, cronicar şi copist moldovean, pe baza Cronicii lui Grigore Ureche.

Delegația care a adus moaștele Sfântului Ioan a fost întâmpinată la locul numit „Poiana Vlădicăi”, în apropiere de orașul Iași, de către domnitorul Alexandru cel bun, alături de soția sa, de mitropolitul Iosif și de mulți alți călugări, preoți și credincioși care l-au însoțit până în Biserica „Sfântul Gheorghe” din Suceava, cunoscută și sub denumirea de Biserica Mirăuți.

Racla cu sfintele sale moaște a rămas aici până în anul 1589, când au fost mutate în noua catedrală mitropolitană din Suceava, ctitorită în prima jumătate a secolului al XVI-lea de către domnitorii Bogdan al III-lea și fiul său, Ștefăniță.

În anul 1686, regele Jan Sobieski al Poloniei a pornit un război împotriva turcilor și a intrat în Țara Moldovei alături de oastea sa, în speranța că va fi ajutat de domnitorul Constantin Cantemir (1685-1693), fără a-și îndeplini, însă, planurile. La retragerea din Moldova, Sobieski l-a luat ostatec și pe mitropolitul Dosoftei, care a avut curajul să condamne „nelegiuirea oștenilor” polonezi care jefuiau bunurile unor biserici.

De teama unor alte jafuri, Sfântul mitropolit Dosoftei a luat cu el și moaștele Sfântului Ioan cel nou, precum și odoarele Mitropoliei și anumite acte importante. Moaștele Sfântului Ioan vor fi readuse la Suceava abia după o sută de ani, în 1786, când episcopul Dosoftei Herescu de la Rădăuți le-a reașezat tot în fosta catedrală mitropolitană cu hramul Sfântului Gheorghe.

Când a izbucnit primul război mondial, pentru a fi ferite de profanare sau de flăcări, cinstitele moaşte au fost duse la Viena şi adăpostite în capela ortodoxă română de aici. În anul 1918, când Bucovina și Basarabia au revenit la patria-mamă, Sfântul Ioan s-a întors la Suceava, rămânând până astăzi „ocrotitor a toată ţara Moldovei”.

Viața și patimile Sfântului Ioan cel nou au fost descrise, de-a lungul timpului, nu doar în cărțile de cult, ci și în numeroase studii și lucrări de specialitate (una dintre acestea este și lucrarea „Sfântul Ioan cel nou de la Suceava”, semnată de diac. prof Vasile M. Demciuc și apărută la Editura Doxologia).

De asemenea, cele mai importante aspecte din viața lui au fost zugrăvite și îmbracă până astăzi pereții mai multor locașuri de cult, printre care se numără Mănăstirea Voroneț, ctitoria Sfântului voievod Ştefan cel mare, Catedrala Arhiepiscopală din Roman, Mănăstirea Sucevița sau biserica din Dobrovăț.

De aceea, an de an, în ziua de Sânzâiene, este de datoria noastră să fim la înălțimea faptelor moșilor și strămoșilor noștri și să ne aducem aminte de Sfântul Ioan cel nou, mucenicul care și-a dat viața pentru Biserica lui Hristos și, contrar tuturor vicisitudinilor istorice, ocrotește până astăzi străvechea cetate voievodală a Sucevei și întreaga Țară a Moldovei.

Ora de religie - Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava

Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava, ale cărui moaşte se află de şase sute de ani în ţara noastră s-a născut în cetatea Trapezunt, situată la malul Mării Negre, în jurul anului 1300, din părinţi creştini, fiind învăţat încă de mic să fie râvnitor pe calea împlinirii poruncilor lui Hristos.

Ocupaţia lui era negustoria, călătorind adesea prin cetăţile şi târgurile de pe malurile Mării Negre, cunoscând astfel mulţi oameni şi locuri. Relatările despre viaţa sa ne spun că tânărul negustor era milostiv faţă de cei lipsiţi, compătimitor al celor aflaţi în necazuri dar şi apărător al credinţei creştine. De aceea, el s-a bucurat de o deosebită preţuire în faţa oamenilor care îl cunoşteau, ceea ce nu era pe placul anumitor negustori care îl invidiau.

Într-una din călătoriile sale spre Cetatea Albă (oraşul situat la gurile Nistrului, la Marea Neagră), tânărul Ioan a avut ca însoţitor pe un negustor apusean, pe nume Reiz. Datorită unor discuţii pe seama credinţei creştine, Reiz l-a denunţat pe Ioan conducătorului cetăţii, aflată atunci sub ocupaţie tătară, minţind că Ioan vrea să treacă în legea tătarilor. Aflând că de fapt Ioan nu vrea să se lepede de credinţa creştină, conducătorul tătar l-a supus la chinuri groaznice, ajungând să fie târât pe străzile cetăţii, legat de coada unui cal. În cele din urmă, Ioan a fost decapitat, pentru că până în ultima clipă a mărturisit pe Hristos Domnul, cu un curaj vrednic

de cinstirea tuturor creştinilor. Rămăşiţele sale pământeşti au fost îngropate cu evlavie de către creştinii din Cetatea Albă.

Vestea despre viaţa mucenicului Ioan a ajuns şi în Ţara Moldovei, unde pe atunci domnea voievodul Alexandru cel bun. Acesta sfătuindu-se cu Iosif - primul Mitropolit al Moldovei, a dorit să aducă sfintele moaşte în ţară. Astfel, în anul 1402, la 2 ani de la instalarea pe scaunul Moldovei, Alexandru cel bun reuşeşte să aducă în Moldova moaştele Sfântului Mucenic Ioan ele fiind aşezate în biserica mitropolitană a cetăţii de scaun Suceava, unde se găsesc până astăzi.

Pentru curajul mărturiei sale, plătită chiar cu preţul vieţii, pentru exemplul de sacrificiu pentru credinţă, Ioan cel nou de la Suceava (aşa cum este cunoscut) a fost recunoscut în rândul sfinţilor martiri ai Bisericii în anul 1950. Sfântul Ioan este cinstit încă din vechime, ca un apărător al Moldovei.

Orthodoxwiki - Ioan cel nou de la Suceava

Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava este un sfânt român din secolul al XIV-lea. Prăznuirea sa se face la 2 iunie și 24 iunie.

Viața

S-a născut în cetatea Trapezunt, în jurul anului 1300, din părinți creștini greci, iubitori de Dumnezeu, ceea ce l-a făcut să fie râvnitor al împlinirii poruncilor lui Hristos. Ocupația lui de bază era negoțul, călătorind adesea prin cetățile și târgurile de pe malurile Mării Negre. Acest lucru i-a dat posibilitatea să cunoască să cunoască multe din frumusețile Ortodoxiei, și să dorească și mai mult împlinirea poruncilor lui Hristos. Astfel, tânărul negustor se arăta milostiv față de cei lipsiți, mângâietor al celor aflați în necazuri, apărător al dreptei credințe. De aceea, în scurt timp, el s-a bucurat de o deosebită prețuire în fața tuturor, ceea ce nu era pe placul anumitor negustori, care doreau să aibă mai multă clientelă. Astfel că aceștia ajunseră să-l invidieze pe Ioan pentru cinstea de care se bucura.

Într-una din călătoriile sale spre Cetatea Albă, acest râvnitor al Domnului a avut ca însoțitor pe un neguțător apusean, pe nume Reiz, care era de confesiune catolică.

Iscându-se discuții pe tema credinței, Ioan reușea să-i demonstreze neguțătorului catolic erorile fundamentale ale credinței lui, astfel că acesta s-a pornit cu ură împotriva lui Ioan, punându-și în gând să se răzbune pe tânărul Ioan.

Ajunși în Cetatea Albă, negustorul catolic a mers la mai-marele cetății, spunându-i că știe pe cineva care ar dori să se lepede de credința sa și treacă la religia tătarilor. Această veste l-a bucurat mult pe mai-marele cetății, care a cinstit cu daruri alese pe Reiz, poruncind totodată ca să fie adus cel ce dorea convertirea la religia strămoșilor săi. Astfel, Ioan ajunge în fața mai-marelui cetății, care îl îmbie cu cuvinte măgulitoare să se lepede de credința cea întru Hristos. Înțelegând ticăloșia lui Reiz, Sfântul Ioan a mărturisit că totul era o minciună pusă la cale de Reiz, și că el nu are de gând să se lepede de credința sa, trecând la cea a tătarilor, pe care a arătat-o a fi neputincioasă.

Auzind aceste vorbe, eparhul a considerat că tânărul Ioan este un disprețuitor al credinței tătărești, drept pentru care a poruncit să fie dus la munci groaznice. În toiul acestor chinuiri, tânărul mucenic lăuda pe Dumnezeu că l-a învrednicit de o asemenea pătimire, și se ruga pentru întărirea sa în suferințe.

Văzând chinuitorii că nu reușesc să biruiască tăria credinței "ghiaurului", aceștia l-au dus înapoi la eparh, care i-a făgăduit multe bunătăți în schimbul lepădării sale de Hristos. Tânărul mucenic a arătat însă că mai de preț sunt acele pătimiri, ceea ce a înfuriat și mai tare pe eparh, care a poruncit ca Ioan să fie legat de coada unui cal și să fie târât pe caldarâmul cetății, ceea ce s-a împlinit cu repeziciune. Rămânând tare în credință, mucenicul lui Hristos nu înceta să înalțe rugăciuni către Atot-țiitorul, ceea ce a înfuriat pe unul din chinuitori să scoată sabia și să reteze capul acelui mărturisitor al lui Hristos. Astfel, acest ales al Domnului, și-a dat viața în mâinile lui Hristos, de la care a primit cununa cea nevestejită a slavei sfinților mucenici.

Din ură față de creștini (majoritatea români), tătarii nu i-au lăsat pe aceștia să vină și să ia corpul neînsuflețit al Sfântului, pentru a-l îngropa după cuviință. Însă tradiția spune că în noaptea care a urmat martiriului, în jurul acelui trup s-au arătat făclii arzând și câțiva bărbați cu chipuri luminoase, care cântau și făceau tămâiere. Un martor păgân tătar, care se întâmpla să fie acolo, a crezut că acei bărbați sunt creștini, și de aceea a scos arcul ca să tragă asupra lor. Însă, întinzând arcul, mâinile i-au rămas lipite de arc și de săgeată, până când și-a mărturisit fapta. Auzind acele întâmplări și înfricoșându-se, eparhul a îngăduit creștinilor să vină și să ia spre îngropăciune trupul Sfântului. Astfel, Sfântul Ioan a fost îngropat după cuviință în cimitirul creștinesc al Cetății Albe.

Deși se simțea vinovat de moartea mucenicului, negustorul Reiz și-a pus în gând încă o faptă nelegiuită, plănuind să fure moaștele Sfântului și să le ia cu el, pentru ca de revărsările darurilor dumnezeiești ce se făcea printr-însele să se bucure conaționalii săi. Dar acest lucru i s-a descoperit, prin minune dumnezeiască, preotului care slujea la biserica cimitirului. Acesta l-a prins astfel pe negustor asupra faptului, astfel că fapta acestuia a fost zădărnicită. Totodată, preotul a adunat pe creștini în procesiune, și astfel au dus moaștele Sfântului Ioan în biserica cetății, depunându-le în Sfântul Altar. Aici au stat timp de 70 de ani revărsând multe binefaceri asupra celor care veneau și îngenuncheau în fața sfintei racle.

Proslăvirea

Vestea minunilor ce se săvârșeau la moaștele Sfântului Ioan a ajuns până în Moldova, unde pe atunci domnea voievodul Alexandru cel bun. Acesta, sfătuindu-se cu mitropolitul Iosif al Moldovei, a dorit să aducă sfintele moaște în țară. Astfel, în anul 1402, la numai 2 ani de la instalarea pe scaunul Moldovei, Alexandru cel bun reușește să aducă în Moldova moaștele Sfântului Ioan, printr-o procesiune, în urma căreia moaștele au fost depuse în catedrala mitropolitană din cetatea de scaun a Sucevei, astăzi biserica Mirăuți. De atunci, Sfântul Ioan este cinstit ca apărător al Moldovei, prin sfintele sale moaște săvârșindu-se minuni nenumărate asupra celor care au venit să se închine cu credință Sfântului.

Atunci când scaunul mitropolitan a fost mutat la Iași, au fost mutate și moaștele Sfântului Ioan, fiind depuse în biserica Mitropoliei, unde au stat până în anul 1686, când au fost luate ca pradă de regele polon Jan Sobieski, în campania sa antiotomană, împreună cu tot tezaurul Mitropoliei Moldovei (însuși mitropolitul Dosoftei a fost luat ca ostatic și dus în Polonia). Ele au fost repatriate de abia la 13 septembrie 1783, prin eforturile episcopului de Rădăuți, Dositei, și depuse în fosta catedrală mitropolitană „ Sfântul mare mucenic Gheorghe”.

Sfintele moaște vor mai călători încă o dată forțat prin străinătăți, de această dată în timpul primului război mondial, fiind adăpostite la Viena, până în anul 1918, când se vor întoarce definitiv în Moldova, de unde vor continua să poarte sufletele credincioșilor către acea epocă măreață de început a dăinuirii noastre pe aceste meleaguri.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în anul 1950, ca ziua de 2 iunie să fie înscrisă în calendar ca zi de pomenire a acestui vrednic mucenic al lui Hristos. Pe 24 iunie este zi de pomenire pentru aducerea moaștelor Sfântului Ioan cel nou la Suceava.

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Viața ta pe pământ bine cârmuind, pătimitorule, cu milostenii și cu neîncetate rugăciuni și lacrimi, și iarăși către pătimire bărbătește pornindu-te, necredința persienească ai mustrat. Drept aceea Bisericii te-ai făcut întărire și creștinilor laudă, Ioane, pururea pomenite.

Condac, glasul al 4-lea: Plutind pe luciul mării cu neguțătorie, de la răsărit către miazănoapte te-ai nevoit, și chemându-te Dumnezeu pe tine, precum Matei vama, și tu neguțătoria lăsând, Aceluia ai urmat prin sângele muceniciei; cu cele vremelnice răscumpărând cele netrecătoare, ai luat cunună de biruință.

Wikipedia - Sfântul Ioan cel nou

Sfântul mare mucenic Ioan cel nou (cunoscut și ca Ioan cel nou de la Suceava) este un sfânt grec din secolul al XIV-lea. Este pomenit de Biserica Ortodoxă Română la 2 iunie, precum și la 24 iunie (comemorarea aducerii moaștelor sale la Suceava).

Scene din mucenicia Sfântul Ioan cel nou - pictură Mănăstirea Voroneț

S-a născut în jurul anului 1300, din părinți creștini greci și care i-au transmis această dragoste și lui. În viața sa, a împlinit porunca iubirii aproapelui, purtându-se cu toată cuviința față de cei din jurul său, așa cum își desăvârșise învățătura de la dascălii și preoții cetății. Localitatea sa de baștină este Trapezunt (oraș-port la Marea Neagră, întemeiat de coloniștii greci), unde se îndeletnicea cu negoțul. Călătoriile sale fiind cu precădere pe malurile Mării Negre în scopul înfăptuirii

negoțului dar unde își mărturisea și credința în Iisus Hristos și pe care o propovăduia și celor din jurul său.

Vorba lui Ioan mergea la sufletul multora, mai ales a celor nevoiași, dar au fost și oameni care l-au pizmuit pentru asta.

Unul dintre aceștia a fost si neguțătorul apusean Reitz, care își arăta fățiș împotrivirea față de credința propovăduită de el. Se pare că această ură l-a făcut pe Reitz să caute răzbunare, dorind să-l piardă pe tânărul Ioan.

Așa se face că pe când Ioan era la Cetatea Albă - ocupată atunci de tătarii nogai - negustorul Reitz l-a mințit pe eparhul cetății că Ioan dorește să treacă la religia cea străveche a tătarilor (tengriismul).

Dând crezare, dregătorul tătar l-a chemat la el pe Ioan, fiind încântat de „intenția” acestuia de a trece la credința eltaică.

Înțelegând urzeala negustorului venețian Reitz, Ioan și-a dat seama de situația în care a fost pus și de ceea ce i se va putea întâmpla dacă îl refuză pe tătar. Mânat de imboldul puternicei sale credințe, Ioan a refuzat să renunțe la Hristos - "care l-a ocrotit și i-a dat deplina bucurie a credinței și a iubirii". Răspunsul său: "Prea puternice eparhe, vorbele care ți s-au spus despre mine sunt mincinoase, sunt iscodiri răutăcioase. Eu nu voiesc să disprețuiesc bunătatea pe care mi-ai arătat-o, dar nu pot să mă lepăd de Hristos "lumina lumii"", l-a mâniat pe eparh ce a considerat aceasta drept o insultă la credința tătărască. De aceea a poruncit ca Ioan să fie supus unor munci groaznice.

Însă caznele la care a fost supus Ioan i-au întărit întreaga ființă, a dobândit "cununa" vieții veșnice. "Pentru aceasta i s-a luminat fața de o lumină strălucitoare mai presus de fire."

Văzând că muncile la care a fost supus nu a avut nici un efect asupra credinței sale, ighemonul l-a ispitit cu promisiunea că-i v-a vindeca rănile cu ajutorul celor mai iscusiți medici, însă Ioan i-a răspuns: "...nu te îngriji de rănile trupului meu, căci prin cele stricăcioase se dobândesc cele netrecătoare. Numai cel ce rabdă până la sfârșit se va mântui.

Acestea l-au mâniat și mai tare pe eparh care a poruncit ca Ioan să fie supus la tortură cruntă. A fost legat de coada unui cal și târât pe caldarâm. Deși trupul îi era

sfâșiat de pietrele străzilor, buzele-i șopteau rugăciuni către Atotputernicul. Asta l-a determinat pe unul dintre chinuitori să-și scoată sabia și să-i taie capul. "

Scene din mucenicia Sfântul Ioan cel nou - pictură Mănăstirea Voroneț

Astfel, prin moarte mucenicească, mărturisitorul Domnului a primit cununa cea nevestejită a slavei sfinților și vrednicia de a fi unul din "casnicii" Lui".

Ighemonul și ceilalți dregători tătari din cetate n-au dat voie creștinilor (majoritatea români) să-i ia trupul de pe drum și să-l îngroape după rânduiala creștinească. Dar Dumnezeu, în dragostea sa nemărginită față de aleșii săi, a trimis trei îngeri din cer care i-au tămâiat trupul.

Un necredincios (tătar) din cetate, văzând această arătare a îngerilor în veşminte strălucitoare, a crezut că sunt preoți creştini, care, nesocotind porunca ighemonului, au venit să facă slujba prohodirii lui Ioan. A scos arcul şi săgeata ca să tragă asupra lor, dar atunci s-a petrecut a doua minune, mâinile i-au rămas lipite de arc şi de săgeată; a fost izbăvit de pedeapsa cerească numai după ce a mărturisit ce urmărea să facă.

Aceste minuni l-au înfricoşat pe conducătorul cetății, care a îngăduit creştinilor să ridice trupul lui Ioan şi să-l înmormânteze după rânduiala creştină. A fost îngropat in cimitirul din Cetatea Albă.

Nevrednicul Reiz, fără să aibă mustrări de conştiință pentru uciderea lui Ioan, şi-a pus în gând să mai săvârşească o nelegiuire. Văzând el însuşi ce minuni s-au petrecut cu trupul lui Ioan, s-a gândit să-l dezgroape în ascuns şi să-l ducă în țara sa, pentru că de asemenea revărsări de daruri minunate care aveau loc in jurul trupului său să se bucure concetățenii săi.

Dar şi de data aceasta s-a întâmplat o minune. Pe când încerca să-l dezgroape, noul mucenic i s-a arătat în vis preotului care slujea la biserica cimitirului, descoperindu-i gândul lui Reiz. Într-adevăr, mergând la cimitir, l-a surprins pe acesta cum încerca să ia trupul lui Ioan. De aceea, preotul a înştiințat obştea credincioşilor din Cetatea Albă care au ridicat trupul neputrezit al noului mărturisitor al lui Hristos şi l-au dus în altarul unei biserici din oraş. Rămăşițele sale pământeşti, neputrezite şi răspândind bună mireasmă, puteau fi considerate acum ca sfinte moaşte.

Ele au rămas în această biserică aproximativ 70 ani, revărsând multe daruri asupra creştinilor care veneau şi îngenunchiau în fața lor, cerând mijlocirile sale în fața Părintelui ceresc.

Vestea minunilor ce se săvârşesc prin moaştele Sfântului mucenic Ioan cel nou se răspândeşte în toata Țara Moldovei, al cărui ocrotitor a fost socotit atunci evlaviosul domn Alexandru cel bun, care cu înțelepciune reuşeşte să obțină din partea Patriarhiei Ecumenice recunoaşterea canonică a mitropolitului Moldovei, Iosif Mușat dorea ca această împlinire istorică şi de mare importanță bisericească s-o pecetluiască cu mutarea sfintelor moaşte ale mucenicului Ioan ce nou de la Cetatea Albă la Suceava, unde îşi fixase reşedința şi noul ierarh.

Alexandru cel bun și alaiul domnesc la întâmpinarea moaștelor Sfântul Ioan cel nou - frescă de la Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou Suceava

În legătură cu orașul în care a pătimit Sfântul Ioan - numit acum "cel nou", spre a se deosebi de Sfântul Ioan Botezătorul sau de alți sfinți cu acest nume - s-a crezut mult timp că este vorba de Cetatea Albă de la gurile Nistrului, oraș care a aparținut secole în șir Moldovei, apoi României întregite.

Mai nou, unii învățați consideră că este vorba de o localitate cu același nume de lângă strâmtoarea Kerci, din Crimeea.

În anul 1402, Alexandru cel bun a adus moaștele Sfântului mucenic Ioan cel nou la Suceava. Alaiul cu moaștele Sfântului Ioan au fost întâmpinat la locul numit "Poiana Vlădicăi", în apropiere de Iași, de către domnitor și soția sa, de mitropolitul Iosif, de marii dregători, egumeni, călugări, preoți și credincioși, care l-au însoțit până la Suceava. Acolo au fost așezate în biserica Mirăuți, care cu multe refaceri de mai târziu, dăinuiește până azi.

Moaștele au rămas în biserica Mirăuți până în anul 1589, când au fost mutate în noua catedrală mitropolitană din Suceava - cu hramul Sfântului Gheorghe - ctitorită în prima jumătate a secolului al XVI-lea de domnitorii Bogdan al III-lea și fiul său Ștefăniță.

Se cunosc mai multe minuni înfăptuite de moaștele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, una dintre ele fiind amintită de Petru Movilă al Kievului:

La 2 iunie 1622 Suceava era amenințată să fie cotropită de tătari. Locuitorii se refugiau în toate părțile. Preoții slujitori la biserica în care erau adăpostite moaștele au voit să ia racla să o ducă în cetatea Suceava, dar n-au putut să o ridice. Au înțeles că Sfântul nu voia să fie dus în altă parte și că-i va ocroti, încât au continuat să se roage ca orașul să nu cadă în mâna cotropitorilor. Într-adevăr, o ploaie torențială a împiedicat pe tătari să mai asedieze orașul.

Moaștele au rămas în Suceava până în anul 1686, când a intrat cu oaste în Moldova regele Jan Sobieski al Poloniei. La retragere, a luat cu sine în Polonia și pe mitropolitul cărturar Dosoftei. De teama unor jafuri, mitropolitul a luat cu el, din Suceava, moaștele Sfântului Ioan cel nou, odoarele și documentele Mitropoliei. Au fost duse și așezate la Jolkiew, unde a viețuit și mitropolitul Dosoftei până la moarte (1693).

Cinstitele moaște au rămas în pământ străin până în 1783, când episcopul Dosoftei Herescu de la Rădăuți a reușit să le readucă acasă, fiind reașezate tot în fosta catedrală mitropolitană cu hramul Sfântului Gheorghe.

Aducerea lor a fost posibilă pentru că la acea dată atât partea de nord a Moldovei (Bucovina), cu orașul Suceava, cât și o parte din Polonia (cu orașul Jolkiew) erau încorporate în Imperiul Austriac (sau habsburgic).

O nouă strămutare a lor a avut loc în cursul primului război mondial, când, spre a fi ocrotite, au fost duse la Viena și adăpostite în capela ortodoxă română din acel oraș. Revenirea Bucovinei și a Basarabiei la țara-mamă, în 1918, a făcut ca Sfântul Ioan să devină iarăși ceea ce a fost veacuri de-a rândul, adică "ocrotitorul a toată țara Moldovei".

Patimile Sfântului Ioan cel nou au fost reprezentate în pictura multor biserici din Moldova. Chipul său apare pentru prima oară in pronaosul bisericii de la Dobrovăț, de lângă Iași, în 1529.

Câțiva ani mai târziu, în 1546, a fost zugrăvită viața și pătimirea sa în 12 scene, pe peretele de sud al bisericii mănăstirii Voroneț, ctitorie a lui Ștefan cel mare. Scene asemănătoare apar și în pictura catedralei episcopale din Roman. În pridvorul închis al bisericii mănăstirii Sucevița, ctitoria Movileștilor, apar 14 scene din viața și pătimirea sa.

Scene cu pătimirea Sfântului Ioan cel nou se pot admira și în pictura interioară a bisericilor de la mănăstirile Secu și Sihăstria din județul Neamț.

Sfântul mucenic **Ioan cel Nou de la Suceava**

Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, ale cărui moaşte se află de şase sute de ani în ţara noastră, s-a născut în oraşul Trapezunt, în jurul anului 1300, din părinţi binecredincioşi şi foarte iubitori de Hristos.
Fiind negustor de mărfuri, ca şi tatăl său, evlaviosul Ioan a plecat cu corabia din oraşul natal spre Cetatea Albă, de la gurile Nistrului, aflată pe atunci în stăpânirea tătarilor închinători de idoli. Pe Marea Neagră a avut mai multe discuţii de credinţă cu un negustor veneţian, anume Reiz. Dar, văzându-se biruit în cuvinte de fericitul Ioan, care mărturisea şi apăra cu zel dreapta credinţă ortodoxă, veneţianul a hotărât să se răzbune asupra lui.

Sosind în Cetatea Albă, Reiz l-a pârât pe Ioan la mai-marele cetăţii, cum că ar dori să se lepede de credinţa ortodoxă şi să se închine soarelui şi idolilor păgâneşti. Dar Ioan, mărturisind pe Hristos cu mare tărie şi curaj, a fost dat la grele chinuri şi bătăi, pentru a se lepăda de adevăratul Dumnezeu. Apoi, văzându-l statornic în dreapta credinţă şi gata să-şi dea viaţa pentru Sfânta Evanghelie, a fost şi mai mult bătut şi târât pe ulițele Cetăţii Albe, legat de coada unui cal neînvăţat, până când un iudeu fanatic i-a tăiat capul cu sabia, fiind în vârstă de numai 30 de ani. Noaptea, văzându-se cor de îngeri şi făclii aprinse în jurul trupului său, sfintele lui moaşte au fost luate cu cinste şi aşezate în biserica ortodoxă din Cetatea Albă. Aici au stat 70 de ani, făcând multe minuni şi vindecări de boli.

În anul 1402, la 2 iunie, moaştele Sfântului Mucenic Ioan, numit „cel Nou", au fost aduse cu mare cinste din Cetatea Albă de trimişii voievodului Alexandru cel Bun şi au fost aşezate în biserica „Mirăuţilor" din Suceava, vechea capitală a Moldovei, devenind astfel cel dintâi sfânt ocrotitor şi grabnic ajutător al moldovenilor. În anul 1589, moaştele Sfântului Ioan „de la Suceava" au fost strămutate din vechea biserică domnească în noua catedrală zidită de Bogdan al III-lea, unde se află până astăzi.

După ce au stat un timp în Mitropolia din Iaşi, în anul 1686 moaştele Sfântului Ioan cel Nou au fost luate de oastea poloneză a lui Ioan Sobieski, împreună cu evlaviosul mitropolit Dosoftei şi cu o mare parte din tezaurul ţării, şi duse lângă Liov. După 97 de ani de înstrăinare, la 13 septembrie 1783, sfintele sale moaşte au fost readuse cu mare cinste la Suceava şi s-au aşezat în vechea biserică domnească, unde se află şi astăzi.

Pomenirea lui se face în Biserica Ortodoxă Română la 2 şi la 24 iunie.

Cărţi despre Sfântul Ioan cel nou

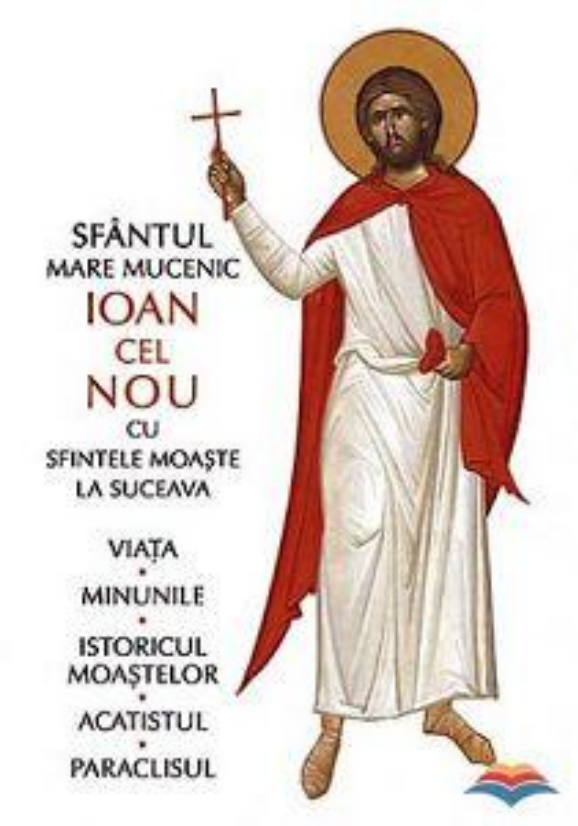

Viaţa. Minunile. Istoricul moaştelor. Acatistul. Paraclisul

Viaţa şi moaştele Sfântului Ioan sunt un mare dar ce ne este făcut şi nouă, românilor, însă nici pe departe nu este numai al nostru.

Harul Duhului Sfânt care izvorăşte din racla aflată la Suceava se revarsă asupra întregii lumi şi a întregii firi omeneşti, dincolo de toate îngrădirile şi îngustimile minţilor noastre. Ar fi mult prea pitici Sfinţii dacă s-ar mărgini la un neam, la o ţară ori la un loc, deoarece în felul acesta îmbrăţişarea lor nu ar mai fi nici dumnezeiască, nici desăvârşită.

În alcătuirea cărţii de faţă am încercat să cuprindem mărturia vieţii şi a minunilor Sfântului Ioan cel Nou, precum şi istoricul sfintelor sale moaşte şi rugăciunile care i-au fost închinate Marelui Mucenic.

CUPRINS

Cuvânt înainte 5

VIAȚA ȘI PĂTIMIREA SFÂNTULUI IOAN

Rugăciune 8
Trapezuntul – locul de obârșie al Sfântul Ioan cel Nou 9
Nașterea și copilăria Sfântului 12
Negustătoria cea bună 19
Mucenicia Sfântului Ioan 27
Proslăvirea sfintelor moaște 39

CINSTIREA MOAȘTELOR MUCENICULUI IOAN

Scurt istoric al moaștelor Sfântului Ioan 47
Racla în care sălășluiesc moaștele Sfântului 55
Pelerinaj la moaștele Mucenicului 56

MINUNILE SFÂNTULUI IOAN

Despre minunile Sfântului Ioan cel Nou 61
Slava minunilor Sfântului Ioan 62
Izbăvirea din asuprirea drăcească 63
Tămăduirea Doamnei Ana 64
Adevărul Mucenicului 66
Vădirea furului de cele sfinte 69
Ocrotitorul Cetății Sucevei 71
Revărsarea dumnezeiescului har 72
Ochiul cel neadormit al Sfântului Ioan 74
Puterea credinței 76
Povățuirea Maicii Domnului 81
O bătaie cruntă 83
Vindecarea unei îndrăcite din Vatra Moldoviței 85
Izbăvirea unei copile 87
Îndoita tămăduire 88
Douăzeci de ani 88
Lăutarul fără glas 90
Tămăduirea unui boier 90
Das ist Johanneskind von Suczawa! 92
Statornicia lui Zagorodnikov 93
Doctorul fără de arginți 95
Călărețul din Cer 95
Ce faceți cu mine? 98
Trăsura de neclintit 98
Limpezimea recunoștinței 101
Izbăvirea din mutenia drăcească 101
Călăuza milostivirii 102
Sinceritatea martorilor 103
Luminarea celor orbi 104
Tămăduitorul cel grabnic 104
Credința unui tată 105
Daruri minunate ale Sfântului Ioan 106
Tăria brațelor 108
Mai iscusit decât doctorii 109
Ajutător întru toată nevoia 110
Pașii credinței 112
Lacrimi de mulțumire 112
Bucuria înnoirii 113
Ploaia lacrimilor 115
O nouă viață 115

RUGĂCIUNI ÎNCHINATE SFÂNTULUI IOAN

Închinare obștească 119
Stihuri alcătuite de Sfântul Ioan Iacob 120
Acatistul 121
Paraclisul 137
Rugăciuni adunate din Minei 148

Bibliografie 162

Vasile M. Demciuc - „Sfântul Ioan de la Suceava“

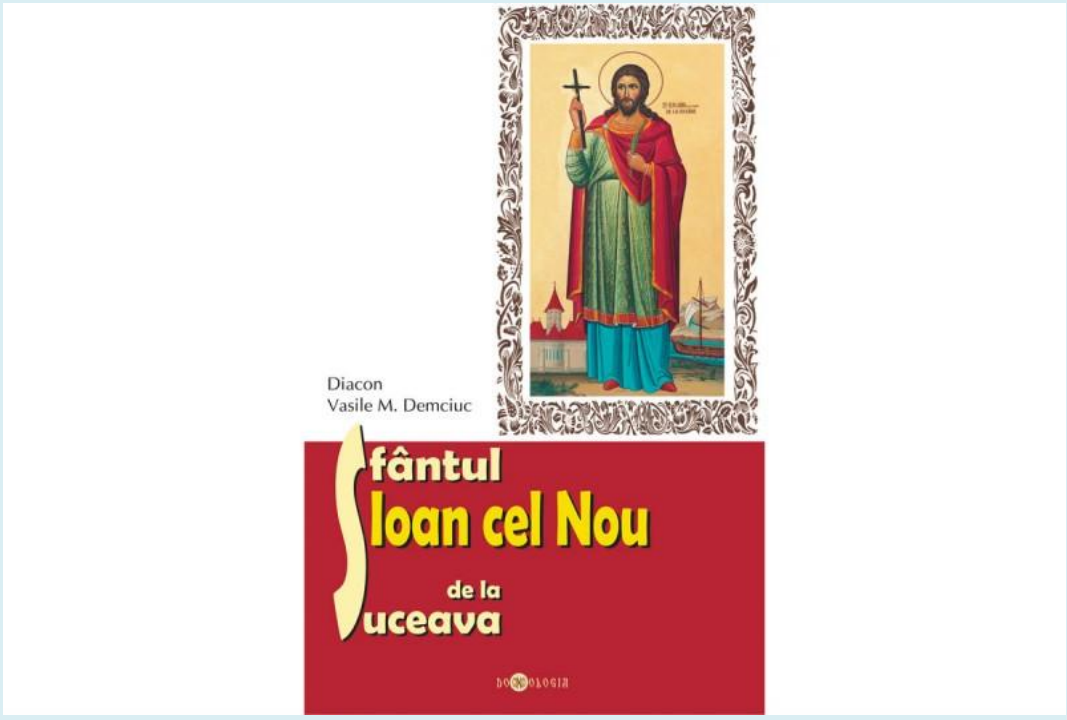

La Editura Doxologia a Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei a apărut, cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului Părinte Teofan, cartea: „Sfântul Ioan de la Suceava“, autor Vasile M. Demciuc.

Lucrarea reprezintă o ilustrare cronologică a mai multor momente solemne şi sfinte de omagiere a celui care a fost „Apărătorul şi sprijinitorul creştinătăţii, împotrivitorul şi surpătorul păgânităţii, mucenicul celui de curând arătat, ostaşul lui Hristos celui adevărat, care ca un soare, Bisericii Răsăritului a strălucit şi pe credincioşi de veselie i-a umplut…“

Patronul şi povăţuitorul Moldovei, Sfântul Ioan cel nou, îşi caută mereu sălaş în inima noastră; prin sfintele sale moaşte este în mijlocul nostru presărând pace, bună-nvoire şi mângâiere, ne întăreşte în credinţă şi ne cheamă la fapte bune, pornite din dragoste şi din recunoştinţă,

Preţuirea, cinstirea şi rememorarea faptelor istorice, toate acestea sunt un prilej de a simţi şi a înţelege mai bine comuniunea care se ţese între voievozii ctitori de lăcaşuri sfinte, dătători de legi şi datini, Sfântul Ioan cel nou, care a făcut din sufletul şi trupul lui templu al Sfântului Duh, şi miile de pelerini din toate generaţiile, care se roagă pe pământ în ctitoriile moştenite ca patrimoniu sacru, bucurându-se de ajutorul sfântului din ceruri, zugrăvit în icoane şi fresce.

Când cultul Sfântului Ioan cel nou a rodit în cultură, el s-a deschis spre universalitate, iar când cultura s-a inspirat din cultul Sfântului, ea s-a deschis spre eternitate.

Tradiţia pelerinajului anual în ziua hramului de Sânziene la Suceava nu este o simplă repetiţie, ci o fidelitate reînnoită şi îmbogăţită cu noi forme şi nuanţe, este dinamică fidelităţii şi continuităţii creatoare. Tradiţia este, deodată, continuitate a trecutului, concentrare de noi valori prezentate şi elan spre viitorul tainic ascuns în tradiţie ca stejarul în ghindă.

Racla cu moaştele Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava revarsă credincioşilor mângâiere, în toate nevoile lor, împlinirea cererilor de sănătate şi de folos sufletesc şi trupesc.

Pentru numele lui Hristos pătimind, Sfântul Ioan cel nou şi-a înveşmântat trupul cu trandafirii rănilor şi cu însângerările mucenicеşti şi le-a înfrumuseţat.

Şi de aceea, de pe pământul românesc, pe care l-a sfinţit cu sângele său, prin sfintele moaşte aşezate în vechea Catedrală mitropolitană a Moldovei, lanul de grâu frumos al Bisericii Ortodoxe, al Mântuitorului Iisus Hristos a fost lucrat în sfânta mănăstire de preoţii care, cu stăruinţă şi zel apostolic, au ţinut aprinsă candela conştiinţei noastre, luptând pentru păstrarea conştiinţei strămoşeşti, pentru unitatea în cuget şi simţiri pentru cei care nu au precupeţit nimic pentru apărarea Bisericii lui Hristos.

Rememorând viaţa şi faptele Sfântului Ioan cel nou de la Suceava şi reflexele în timpul şi spaţiul românesc, este de datoria noastră să fim la înălţimea faptelor pe care ni le-au transmis prin veacuri strămoşii.

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava este o permanenţă spirituală în viaţa noastră fiindcă pe cei osteniţi îi odihneşte, pe cei slabi îi întăreşte, pe cei întristaţi îi mângâie, pe cei căzuţi îi ridică, le dă curaj şi demnitate.

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, prin minunile sale, vorbeşte neamului românesc, pe care l-a sfinţit cu sângele său, făcând ca vechea şi, în acelaşi timp, noua Cetate a Sucevei să fie unda de foc peste veacuri, aprinsă de credinţă.

Mărturisirea neîndoielnică a credinţei ortodoxe, puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credinţă, puterea de a înfrunta orice primejdii, chinuri pentru mărturisirea dreptei credinţe până la moarte, puterea de a săvârşi minuni după moarte, răspândirea miresmei de sfinţenie după moarte, toate acestea şi multe altele sunt motivele şi temeiurile cinstirii celui care a fost Ioan, negustorul din Trapezunt, născut acum mai bine de şapte veacuri în rândul sfinţilor.

Vă invităm să lecturaţi această carte şi să îi urmaţi pilda Sfântului Ioan cel nou, care nu a obosit nicicând iubind Biserica lui Hristos, pentru care şi-a dat şi viaţa.

Cărţi în legătură cu Sfântul Ioan cel nou şi cu mănăstirea ce-i poartă numele:
http://sfantulioancelnou.trei.ro/carti.html

Florin Grigorescu - Sfântul Ioan cel nou de la Suceava în viaţa credincioşilor:
http://sfantulioancelnou.ro/carti/grigorescu/cartea.htm

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

64

Viața și Acatistul Sfântului Mare Mucenic IOAN CEL NOU de la Suceava

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Viața ta pe pământ bine cârmuind, pătimitorule, cu milostenii și cu neîncetate rugăciuni și lacrimi, apoi către pătimire bărbătește pornindu-te, necredința persienească ai mustrat. Drept aceea, Bisericii te-ai făcut întărire și creștinilor laudă, Ioane, pururea pomenite.”

Troparul Sfântului Mare Mucenic
Ioan cel Nou de la Suceava

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-286-2

Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou de la Suceava

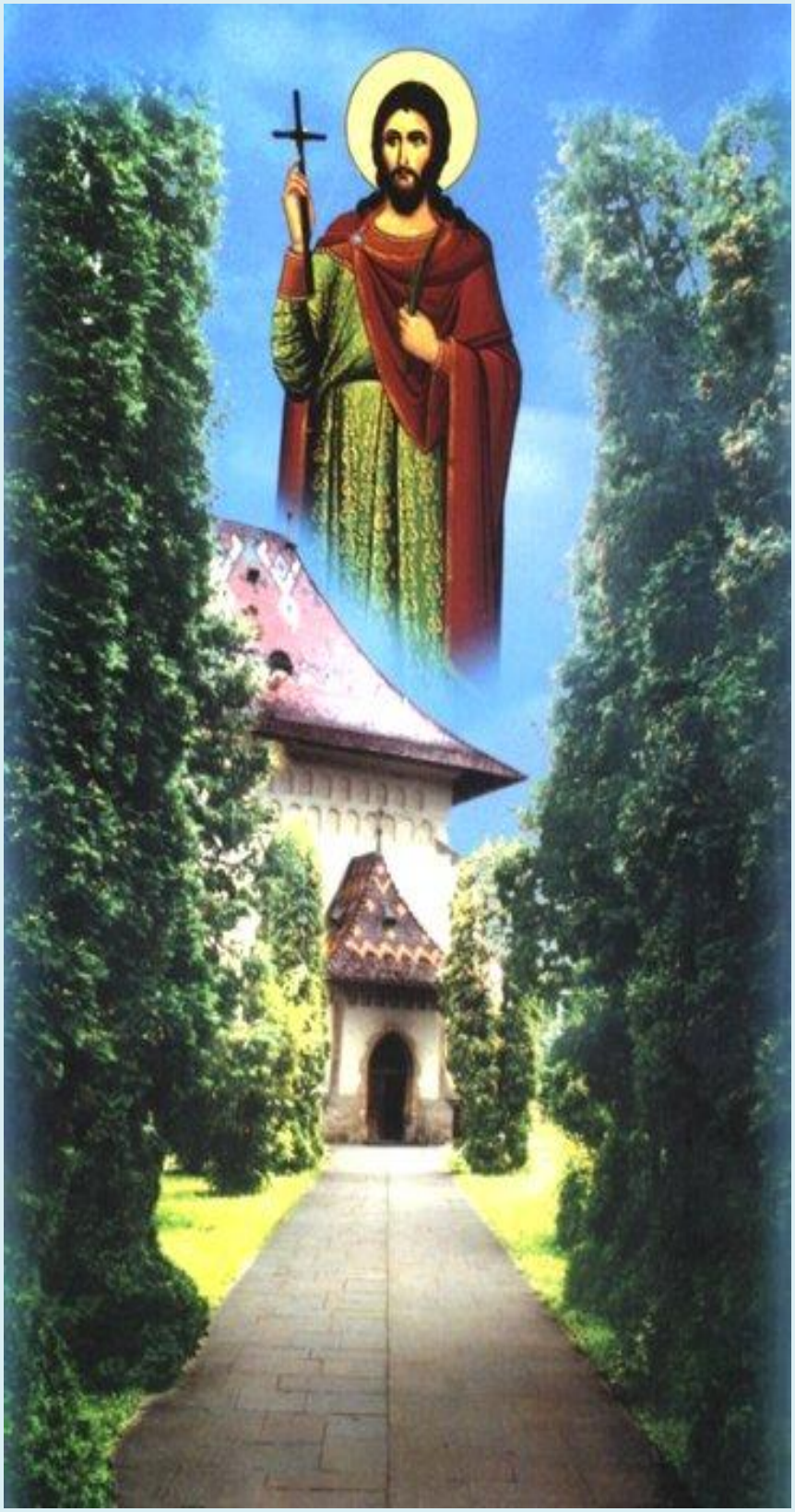

[c]AmFostAcolo.ro

[c]AmFostAcolo.ro

[c]AmFostAcolo.ro

[c]AmFostAcolo.ro

Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou de la Suceava

Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou din Suceava este o mănăstire cu obşte de călugări, purtând hramul Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Aceasta a fost ridicată pentru a face faţă mulţimii credincioşilor ce veneau să se închine moaştelor Sfântului Ioan cel nou.

Biserica a fost începută de voievodul Bogdan al III-lea, fiul lui Ştefan cel mare, în 1514 şi terminată de Ştefăniţă Vodă, fiul lui Bogdan în 1522, aşa cum ne arată şi pisania aflată deasupra uşii de intrare în pridvor. Biserica a fost sfinţită de Mitropolitul Teoctist.

Sub domnia lui Bogdan al III-lea arhitectura a dat la iveală unul dintre cele mai impresionanate monumente, biserica Sfântul Gheorghe din Suceava, unde sunt aplicate cu fidelitate şi cu toate consecinţele de rigoare principiile formulate de artiştii marelui Ştefan, desigur, la o scară mai mare. Pisania slavonă (96cm-71cm) amplasată deasupra uşii dintre exonartex şi tinda arată că zidirea bisericii Sfântului Gheorghe a fost începută de voievodul Bogdan al III-lea şi terminată de Ştefăniţă Vodă.

Nu putem şti cu certitudine care au fost cauzele care au determinat tărăgănarea construirii acestei biserici timp de opt ani. Bogdan al III-lea se ştie că reuşeşte, în timpul domniei sale, doar în două luni să termine biserica din Reuseni, pe care Sfântul Ştefan cel Mare nu mai apucase să o termine.

Biserica este începută de Bogdan al III-lea, dar nu reuşeşte să o vadă sfinţită, întrucât la 21 aprilie 1517 se anunţă că voievodul era adus spre veşnică odihnă alături de părintele său, la Putna. Tronul Moldovei avea să fie ocupat de Ştefăniţă Vodă (minor).

Biserica este terminată în primul an în care Ştefăniţă va putea să se intituleze "Dei graţia Dominus et Woiewoda regni Moldaviae".

Scopul mărturisit la începutul zidirii acestei biserici era acela de a servi biserica Mitropoliei Sucevei, întrucât biserica Mirăuţi se dovedea a fi neîncăpătoare. Complexul de arhitectură medievală al fostei catedrale mitropolitane cuprinde, alături de biserica propriu-zisă şi turnul clopotniţă şi eclesiarniţa lui Anastasie Crimca.

Turnul clopotniţă a fost zidit în timpul domniei lui Petru Şchiopul, acesta păstrând în forma sa originală un singur etaj zidit din piatră neregulată, prevăzut cu colţari din piatră fălţuită. Apoi apar benzi de câte trei rânduri de cărămizi.

Mitropolitul Anastasie Crimca zideşte o eclesiarniţă ce va servi în timp de iarnă la săvârşirea serviciului divin. Între anii 1786-1789 în această eclesiarniţă a funcţionat prima şcoală catehetică clericală din Suceava condusă de ieromonahul Daniil Vlahovici. Pe latura vestică au fost pictate în 1895 de către Vladimir Mironescu patru scene ce înfăţişau martiriul Sfântului Ioan cel Nou.

După anexarea părţii de nord a Moldovei în 1775 la Imperiul Habsburgic s-a trecut şi la organizaea vieţii bisericeşti. Dintre mănăstiri s-au păstrat în perioada stăpânirii habsburgice doar Putna, Sucevița şi Dragomirna, iar biserica Sfântul Gheorghe a fost trecută ca metoc al Dragomirnei.

În timpul arhipăstoririi mitropolitului Iacob Putneanul biserica Sfântul Gheorghe cunoaşte o perioadă de refacere. În anul 1783 s-au readus moaştele Sfântului Ioan cel Nou care fuseseră la Zolkiev, urmând şi o serie de danii şi împodobiri.

În anul 1786 negustorul Hagi Ivanciu din Botoşani dăruieşte un sicriu de lemn pentru păstrarea sfintelor moaşte. Zece ani mai târziu, sulgerul Toader şi soţia sa Anghelusa din Mlenauţi înlocuiesc iconostasul original. Iconostasul aparţine stilului baroc moldovenesc, remarcându-se prin dimensiunile impresionante, somptuozitate ornamentală şi cromatică.

Din pomelnicul de la 1805 aflăm că episcopul Dositei Herescu rânduieşte pe duhovnicul Mihail să "facă alt sicriu nou sfintelor moaşte, să aducă clopote, veşminte şi alte lucruri bune".

În anul 1829 mitropolitul Veniamin Costachi acoperă biserica şi clopotniţa, pardoseşte biserica cu lespezi de piatră. Pictorul vienez Johann Viertelberger a lucrat la spălarea picturii interioare timp de aproape 3 ani intervenind cu penelul în refacerea unor teme.

La 23 iunie 1945 Mitropolia Bucovinei îşi stabileşte sediul la Suceava, la biserica Sfântul Gheorghe.

Cu privire la planul bisericii, observăm comportamentarea clasică. Lipseşte gropniţa, care ar fi trebuit să fie aşa ca la Neamţ, intercalată între pronaos şi naos.

În locul gropniţei există o prelungire a naosului, către apus, prelungire căreia îi corespunde aceeaşi articulaţie la răsărit, între turlă şi altar.

Turla este octogonală, are patru ferestre şi patru mici contraforturi. Este aşezată pe un dublu soclu stelat cu opt vârfuri.

Frescele ce decorează astăzi biserica Sfântul Gheorghe sunt opera meşterilor moldoveni din vremea lui Petru Rareş. În anul 1893 episcopul Melchisedek în urma descifrării pe peretele de sud al naosului a inscripţiei din spatele baldachinului sub care se află racla cu moaştele Sfântului Ioan cel nou concluziona că pictura ar data din vremea lui Petru Şchiopul.

Pictura interioară cât şi cea exterioară este din vremea lui Petru Rareş - 1534-1535. Această biserică se înscrie printre primele biserici pictate din dispoziţia lui Petru Rareş.

Din punct de vedere stilistic, pictura naosului este cea mai reprezentativă; tendinţa spre amplificarea formelor din pictură murală a bisericilor anterioare atinge apogeul.

În Biserica Sfântul Gheorghe, Buna Vestire o prezintă pe Maica Domnului şezând pe tron, iar dincolo de ea sunt două slujnice care desfac perdeaua şi, alături, pe un jilţ, de partea dreaptă a privitorului şade o femeie, fără nimb, cu furcă în mână torcând. În nici una dintre frescele ce reprezintă Bună Vestire nu sunt redate femeile ce întind draperia în spatele jilţului Maicii Domnului şi nici Erminia nu cunoaşte o astfel de reprezentare unică.

În semicalota absidei de nord este prezentată una dintre cele mai reuşite scene din pictura medievală moldovenească - Răstignirea.
Din punct de vedere artistic o atenţie deosebită merită tabloul votiv afectat începând din 1589, când Petru Şchiopul aduce moaştele Sfântului Ioan la noua biserică şi până la restaurarea din 1910.

O atenţie deosebită merită, atât din punct de vedere artistic cât şi istoric chipul lui Teoctist al II-lea, mitropolit al Moldovei sub Ştefan cel Mare.

Pictura exterioară executată în continuarea celei interioare şi care dădea strălucire catedralei mitropolitane sucevene, a suferit o deteriorare accentuată în perioada stăpânirii habsburgice când a fost în mare parte acoperită cu un strat de tencuială şi mai mult chiar pentru a face priză stratul nou de tencuială a fost lovit cu ciocanul peste vechea tencuială pictată.

Desigur nu lipseşte nici scena Asediului Constantinopolului, o scenă admirabilă prin eleganţă şi foarte grăitoare prin conţinut, inchipund o solemnă ceată de

călăreţi, de fapt o simbolică procesiune de personaje sacre însoţind pe împăratul Constantin cel mare.

Cea mai simplă şi mai dramatică compoziţie ocupând tot peretele de vest este Judecata de Apoi, cu adevărat o capodoperă a zugravului. Aşezarea Judecăţii de Apoi pe partea vestică are cauze deosebite. În partea dinspre apus se găsea în bazilica veche creştină atriumul care în clădirile de mai târziu a fost transformat într-o curte deschisă unde se înmormântau cei decedaţi.

Corpul de chilii a fost construit în secolul al XVIII-lea, iar reşedinţa în 1894. În mănăstire se află depozitul de carte veche românească al judeţului Suceava.

Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou, Suceava

Mănăstirea "Sfântul Ioan cel nou" cu hramurile Sfântul Gheorghe şi Sfântul Ioan cel nou se află situată pe strada Ioan Vodă cel Cumplit nr. 2, pe drumul ce duce la Cetatea de Scaun a Sucevei. Construcţia edificiului a început în anul 1514 de către domnitorul Bogdan al III-lea şi a fost finalizată în anul 1517 de către fiul acestuia Ştefăniţă, Mănăstirea îndeplinind rolul de reşedinţă mitropolitană între anii 1522-1677.

Aici sunt adăpostite moaştele Sfântului Ioan cel nou aduse de către domnitorul Petru Şchiopul în anul 1589 de la Biserica Mirăuţi. Ansamblul manăstirii are în componenţă următoarele edificii: Biserica "Sfântul Gheorghe" - datând din 1514-1522, Clisiarniţa, Stăreţia, Corpul de chili şi Turnul clopotniţă.

Turnul clopotniţă şi Clisiarniţa

În anul 1589 a fost construit Turnul clopotniţă de către domnitorul Petru Şchiopul, amplasamentul acestuia fiind pe latura de nord a incintei mănăstireşti, turnul deservind şi ca acces principal în mănăstire.

Stema Moldovei pusă deasupra gangului Turnului clopotniţă

De menţionat în privinţa istoricului Mănăstirii ar fi că în toamna anului 1686, datorită evenimentelor politice caracteristice acelor vremuri, oştile regelui Jan Sobieski care se retrăgeau după înfrângerea cu turcii din Moldova, l-au luat ca ostatic pe mitropolitul Dosoftei, împreună cu tezaurul Mitropoliei şi cu moaştele Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava. Moaştele au fost readuse după 97 de ani ca urmare a demersurilor bucovinenilor către autorităţile poloneze şi austriece.

Intrarea în pridvorul bisericii

Ca arhitectură biserica este construită în plan triconic, caracteristic bisericilor lui Ştefan cel Mare şi are clasicele încăperi: pridvor, pronaos, naos şi altar. Este susţinută de 9 contraforturi: două în colţurile pridvorului, două sprijină arcul median al pereţilor pronaosului, câte două încadrează cele două abside laterale şi un picior de contrafort susţine absida altarului.

Intrarea în naosul bisericii

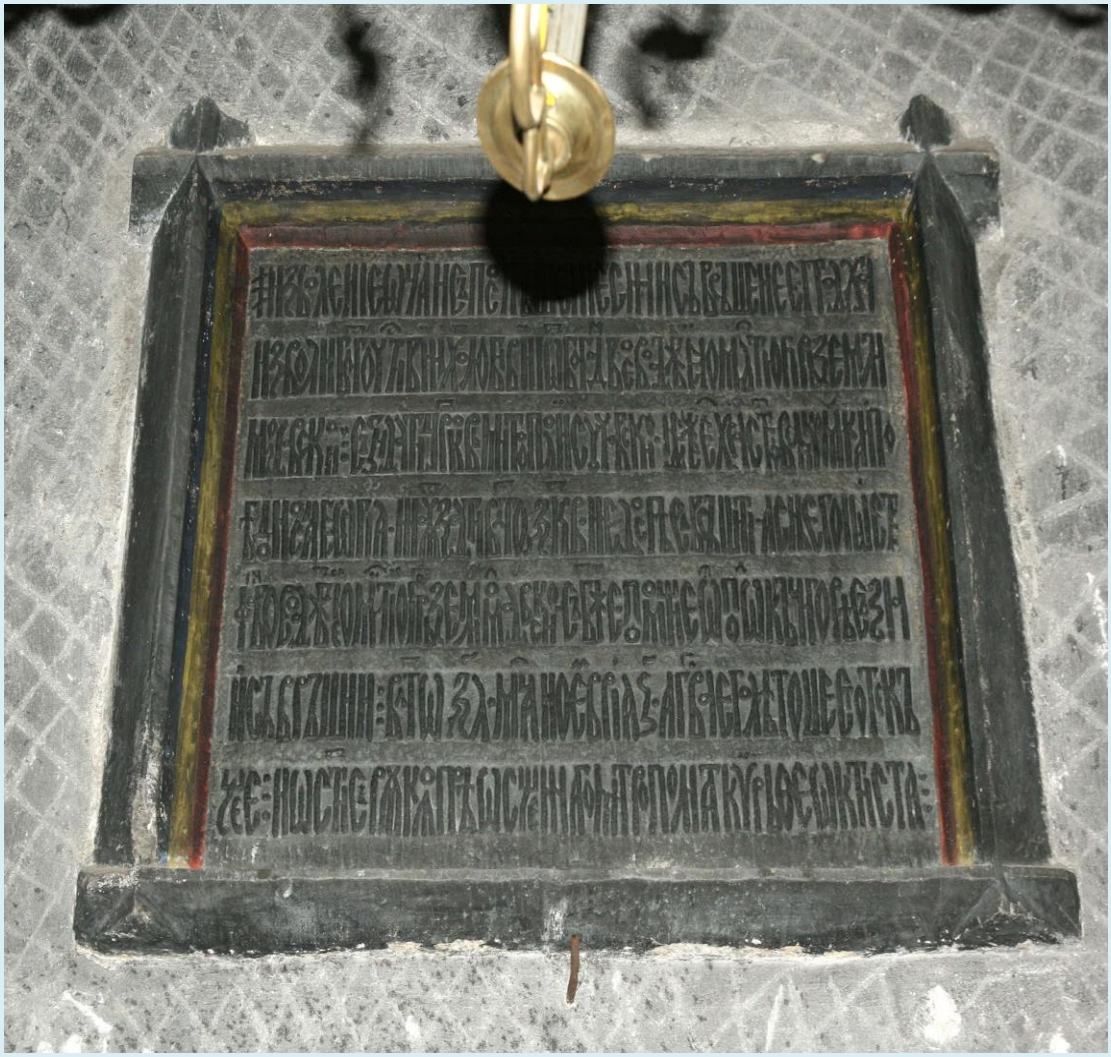

Deasupra portalui de intrare în pronaos se află pisania scrisă în limba slavonă şi conţine următoarele cuvinte:

"*Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului şi cu săvârşirea Sfântului Duh, a voit binecredinciosul şi de Hristos iubitorul Io Bogdan Voievod, cu mila lui Dumnezeu Domn al Ţării Moldovei, să zidească biserica Mitropoliei Sucevei, unde este hramul Sfântului Mare Mucenic şi Purtător de biruinţă Gheorghe şi a început a zidi în anul 7022 (=1514) şi nu a izbutit să o săvârşească, iar fiul său Io Ştefan Voievod, cu mila lui Dumnezeu Domnul Ţării Moldovei, cu ajutorul lui Dumnezeu, a zidit de la ferestre în sus şi a săvârşit-o în anul 7030 (=1522) a lunii noiembrie şase şi a domniei sale al şaselea curgător şi s-a sfinţit de mâna Prea Sfinţitului Mitropolit Chir Teoctist".*

Portalul dintre pridvor şi pronaos realizat în stil gotic-moldovenesc cu o ramă dreptunghiulară şi patru rânduri de muluri terminate în arc frânt

Pridvorul privit prin portalul pronaosului

Pictură murală realizată pe peretele nordic al pronaosului

Pictura bisericii a fost realizată în stil bizantin atât în interior, cât şi în exterior. Pictura din interior datează din vremea domniei lui Ştefăniţă Vodă, iar cea de la exterior datează din vremea lui Petru Rareş, asemănătoare cu cea de la Mănăstirea Humor şi Mănăstirea Moldoviţa.

Cele două bolţi sub formă de calote sferice care acoperă pronaosul

Pictură murală de pe bolţile pronaosului

Pictură murală pe peretele care desparte pridvorul de pronaos

Fereastra nordică a pronaosului

Bolta care desparte pronaosul de naos

Naos

În partea stângă a pozei se află un mic pridvoraş cu rol de acces în biserică. Acesta a fost construit de Mitropolitul Veniamin Costachi în anul 1837, înlocuind un pridvor mult mai vechi realizat de mitropolitul Teofan de la Raşca în anul 1579.

Arcul bolţii care desparte pronaosul de naos

Pictură murală de pe peretele sudic din naos

Locul unde sunt depuse moaştele Sfântului Ioan cel nou

Cele mai importante obiecte pe care le deţine Mănăstirea sunt cele 12 plăcuţe de argint, foarte frumos gravate ce împodobesc sicriul de chiparos al Sfântului Ioan cel nou, realizate în vremea lui Alexandru cel bun.

Pictură murală din micul pridvor care este construit în partea nordică a naosului

Naosul

Deasupra naosului se ridică o turlă octogonală zveltă cu patru ferestre în cele patru puncte cardinale, aşezată pe două rânduri de baze stelate suprapuse şi sprijinită de patru contraforturi pe laturile oarbe.

Partea nordică a naosului

Una din ferestrele naosului, înfrumuseţată cu vitraliu modern

Pictură murală de pe partea nordică a naosului

Pictură murală de pe partea sudică a naosului

Pictură murală de pe partea sudică a naosului, reprezentând scene cu sfinţi militari

Pictură murală din naos, reprezentând scene cu sfinţi militari

Pictură murală de pe partea sudică a naosului

Pictură murală de pe partea nordică a naosului, reprezentând scene cu sfinţi

Pictură murală de pe partea sudică a naosului, reprezentând scene cu sfinţi

Pictură murală de pe turla naosului

Turla este aşezată pe două baze poligonale cu arcuri piezişe şi pandativi caracteristici stilului moldovenesc.

Tabloul votiv

Tabloul votiv este pictat pe partea dreaptă a naosului (partea sudică) şi prezintă pe domnitorul Bogdan al-III-lea sau cel Orb împreună cu fiii: Ştefăniţă Vodă şi Petru. Ştefăniţă apare îmbrăcat cu o mantie cu guler, având un şir de perle la mâneci cu marginile împodobite cu pietre preţioase.

Ceea ce pare a fi un alt tablou votiv reprezintă o pictură murală realizată cu ocazia aducerii moaştelor Sfântului Ioan cel Nou

Pictură murală din naos, scena răstignirii

Clisiarniţa a fost construită de către Mitropolitul Anastasie Crimca între anii 1626-1629. În această eclesiarniţă a funcţionat prima şcoală catehetică clericală din Suceava, condusă de ieromonahul Daniil Vlahovici.

Biserică văzută de pe partea sudică

Acoperişul bisericii a avut iniţial o acoperire de plumb care a fost furată în urma invaziilor din Moldova în secolele al XVI-lea şi al XVII-lea. Astfel acoperişul a

fost refăcut din şindrilă lungă şi îngustă confecţionată din brad sau fag. În prezent acoperişul este realizat din ţiglă smălţuită şi colorată.

Pictură murală exterioară de pe clisiarniţa bisericii, înfăţişând muncile Sfântului Ioan de pe străzile Cetăţii Albe

Partea superioară a absidei sudice

Urme de pictură murală pe unul din contraforţii ce susţin peretele sudic

Peretele sudic al bisericii şi doi contraforţi ce se înalţă până la două treimi din zid

Câteva fresce exterioare se mai păstrează pe peretele sudic şi prezintă scene ca: Acatistul Maicii Domnului, Asediul Constantinopolului, Parabola fiului risipitor, Arborele lui Iesei etc.

Peretele sudic al bisericii

Corpul de chilii

Stăreţia

Una din porţile grădinii ansamblului mănăstiresc

În grădina Mănăstirii se spune că ar odihni şi oasele Domnitorului Despot Vodă.

Pietre tombale descoperite în incinta manăstirii şi încastrate în zidul de incintă în urma refacerii acestuia

Încă de la începutul funcţionării, Mănăstirea a fost împrejmuită de ziduri din piatră, dar cu timpul acestea au fost înlăturate. Ulterior au fost construite noi ziduri de incintă din piatră, de înălţimi reduse. În aprilie 2010 a început o nouă refacere a zidului de incintă în acesta fiind incastrate câteva pietre de mormânt cu inscripţii în limba slavonă, care arată că în jurul bisericii mitropolitane au fost înhumaţi unii demnitari din acele vremuri.

Ferestrele bisericii de pe partea vestică

Urme vagi de pictură murală de pe peretele vestic

Lucrări de restaurare a edificiului au avut loc între anii 1898-1910, realizate de arhitectul austriac Karl Romstorfer. Acesta a reuşit să finalizeze curăţarea picturii

interioare, înlocuirea ramelor ferestrelor şi a portalului pridvorului, retencuirea faţadei, acoperirea bisericii cu ţiglă colorat-smălţuită şi înălţarea turnului clopotniţă cu un etaj şi o turlă. Alte lucrări s-au desfăşurat în perioada 1967-1968, fiind reparate corpurile de chilii.

Biserică văzută de pe treptele Stăreţiei

Ultima restaurare a picturii interioare s-a realizat între anii 2000-2007. Echipa condusă de Prof. Dr. Oliviu Boldura a îndepărtat stratul gros de fum şi praf ce acoperea pictura şi care o făcea practic invizibilă.

Mănăstirea Sfântul Ioan cel nou, Suceava - imagini:
http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=-_wVEKdoOc0

Pictura Bisericii Sfântul Gheorghe a Mănăstirii Sfântul Ioan cel nou de la Suceava:
http://sfantulioancelnou.ro/pictura/pictura.html

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava - Pelerin, Universul Credinţei, TVR1:
http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=DwcnS71WghA#!

Sfânta Liturghie oficiată la Mănăstirea Sfântului Ioan cel nou de la Suceava:
http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=415oE2ENUCk

Mănăstirea Suceviţa – Mucenicia Sfântului Ioan cel nou de la Suceava

Suceviţa - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Sucevița - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Sucevița - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Sucevița - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

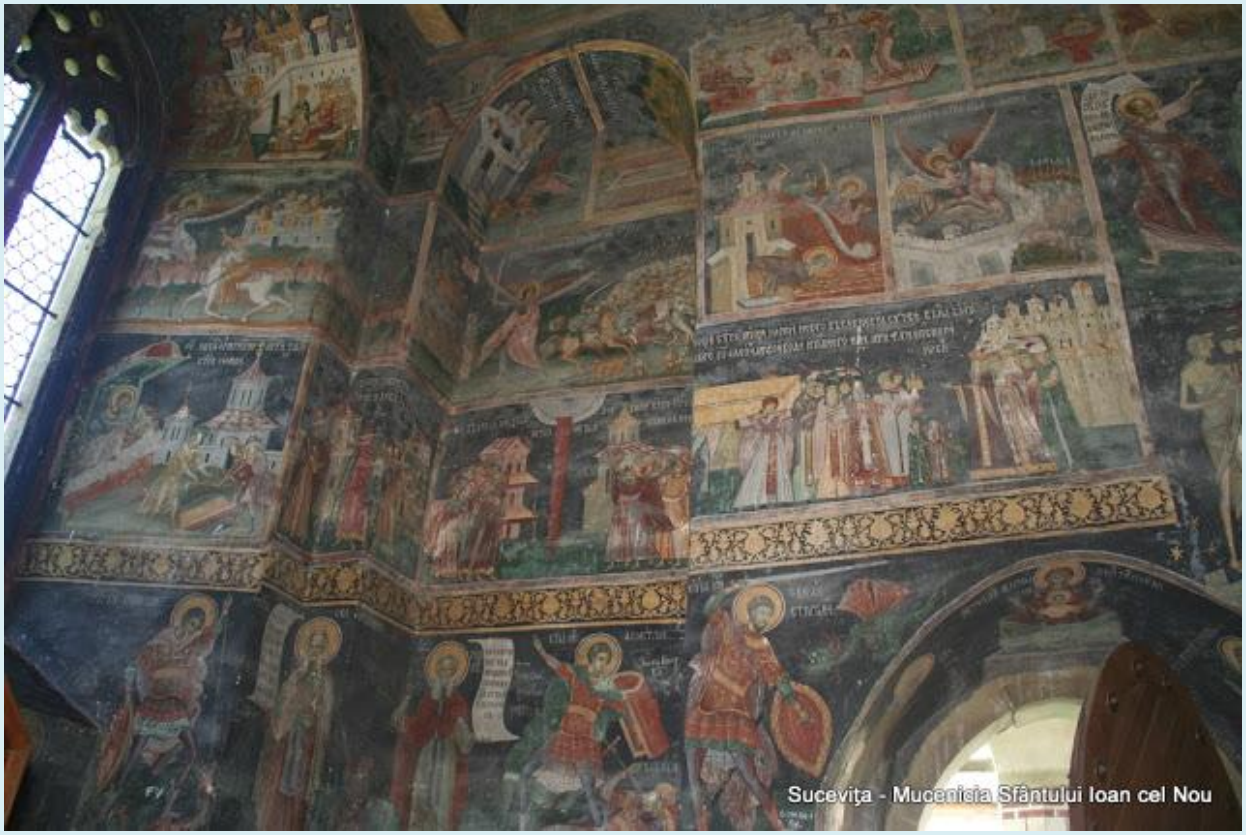

Sucevița - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Sucevița - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Sucevița - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Mănăstirea Voroneţ - Mucenicia Sfântului Ioan cel nou de la Suceava

La Mănăstirea Voroneţ pe laturile din stânga şi dreapta ale intrării în biserica putem vedea zugrăvite patimile Sfântului Ioan cel nou de la Suceava.

Voroneț - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneț - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneț - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneț - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneţ - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneţ - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneț - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneț - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneţ - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneţ - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneţ - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

Voroneţ - Mucenicia Sfântului Ioan cel Nou

(Foto) Viața Sfântului Ioan cel nou în frescele Voronețului

foto: Pr. Silviu Cluci

Pictura exterioară a Voronețului, datând din timpul domniei lui Petru Rareș, este realizată la un înalt nivel artistic, fiind socotită drept cel mai reușit ansamblu al artei feudale moldovenești. Frescele se disting prin coloritul lor viu, apropiat de cel al naturii înconjurătoare și în care predomină verdele și albastrul, prin compoziția larg desfășurată a diferitelor scene.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

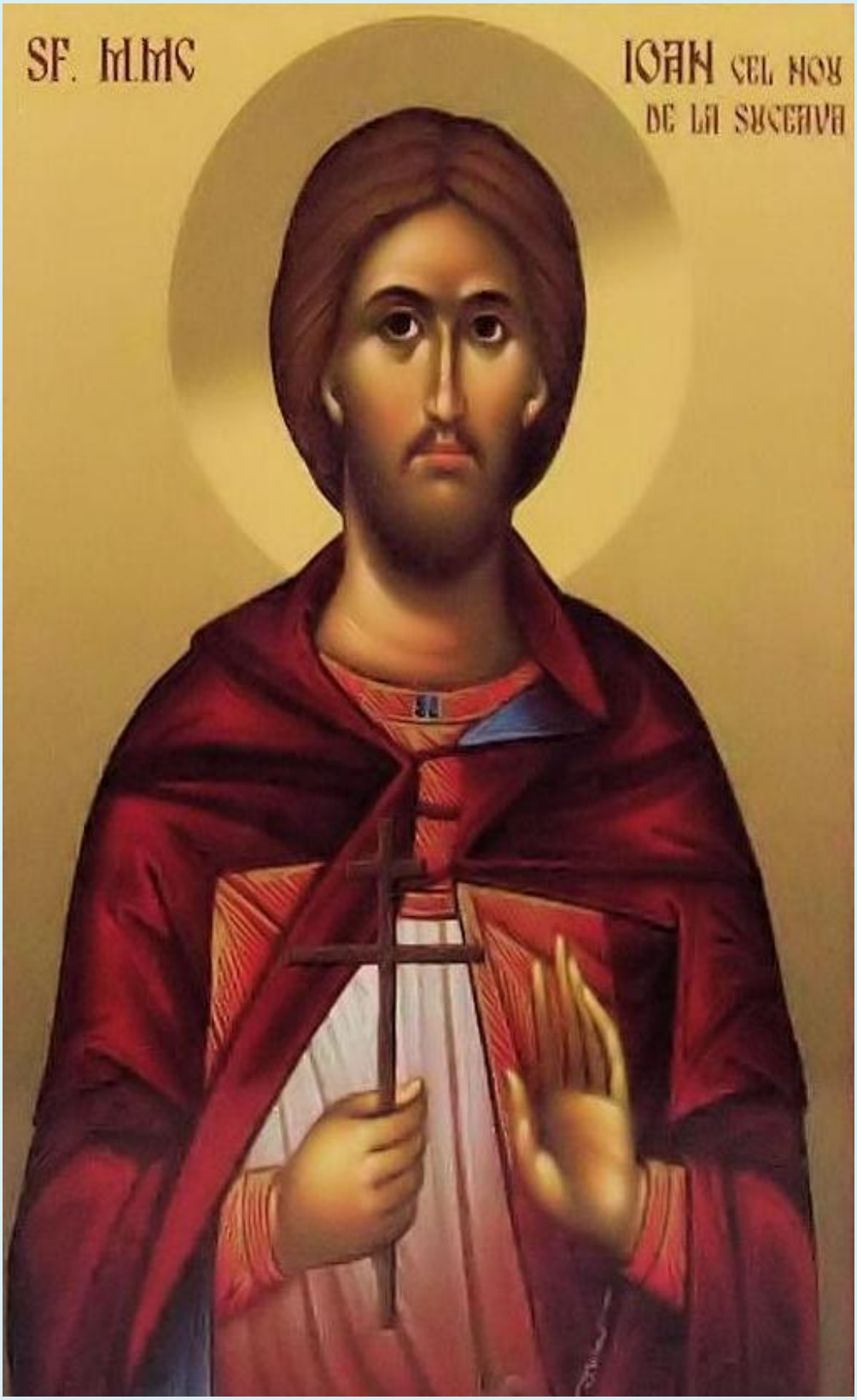

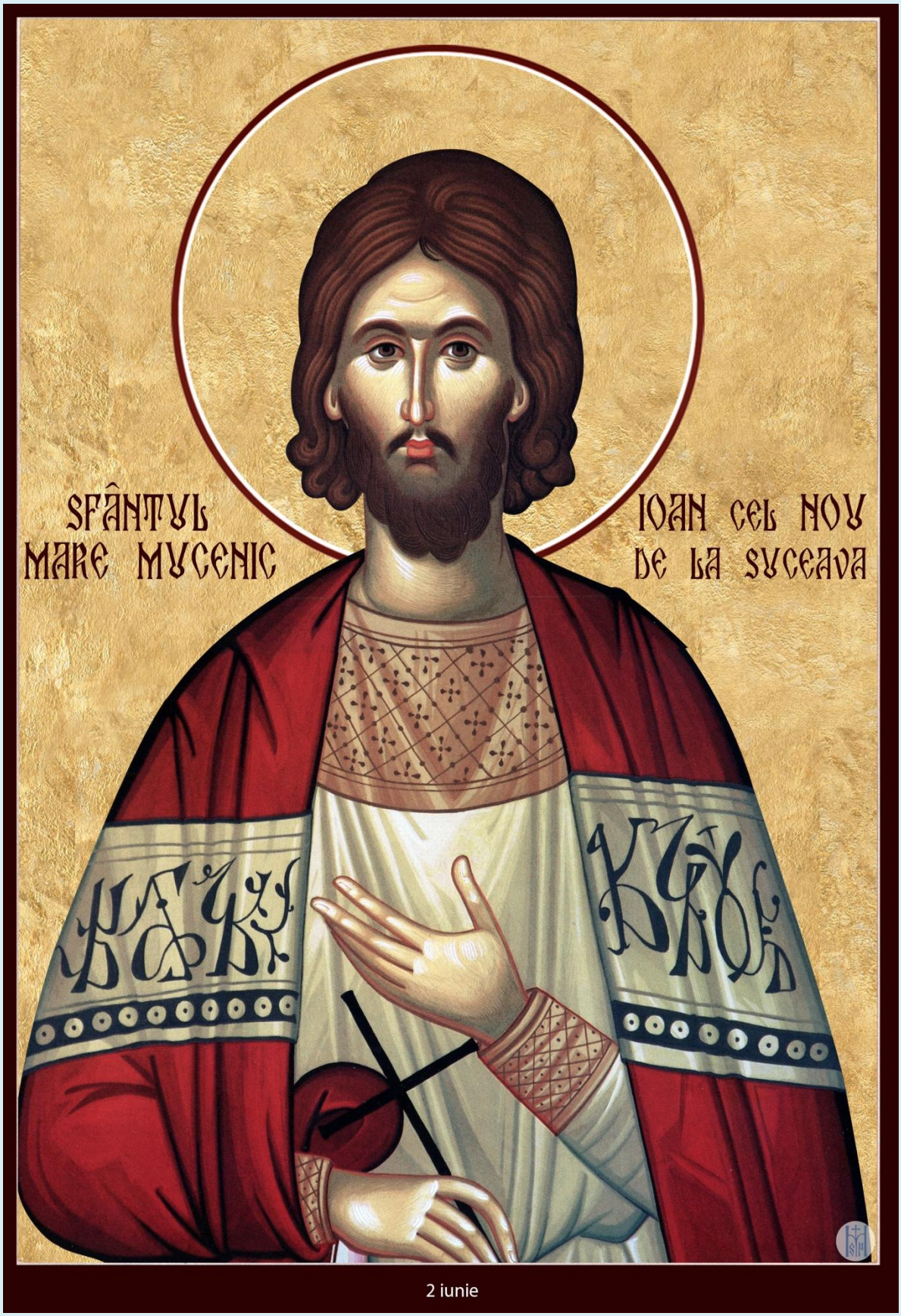

2 iunie

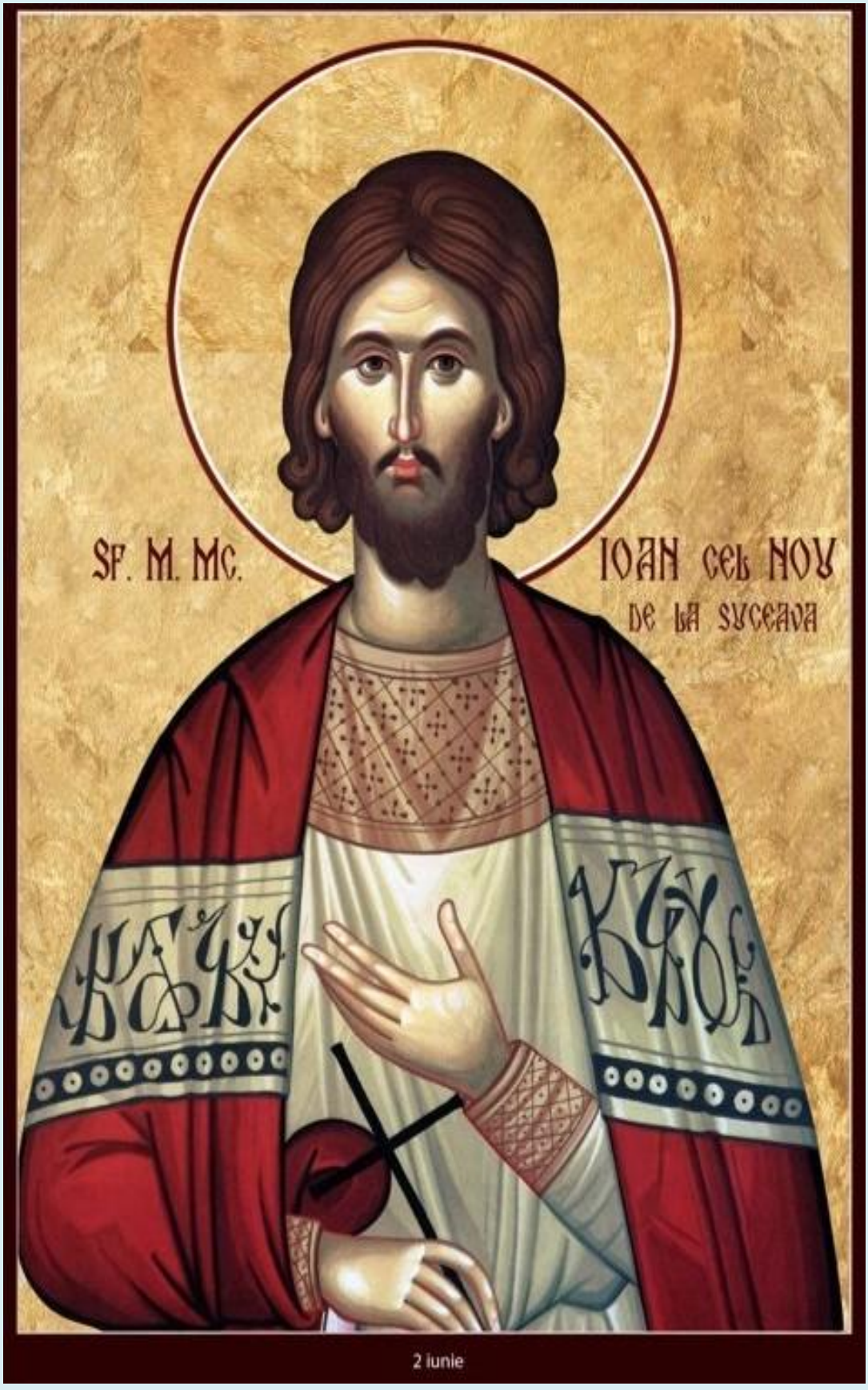
SF. M. MC.
IOAN CEL NOV
DE LA SUCEAVA
2 iunie

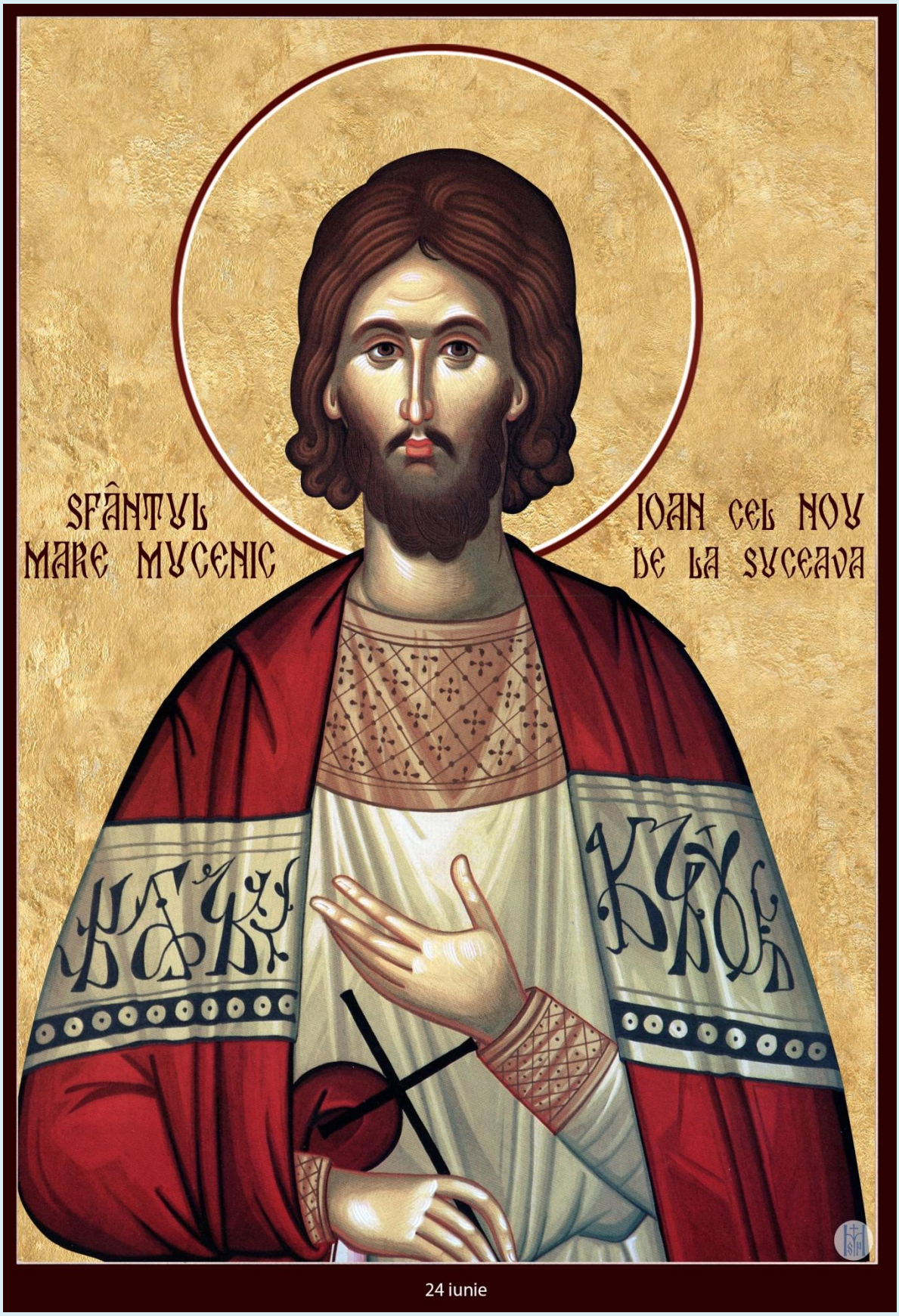

24 iunie

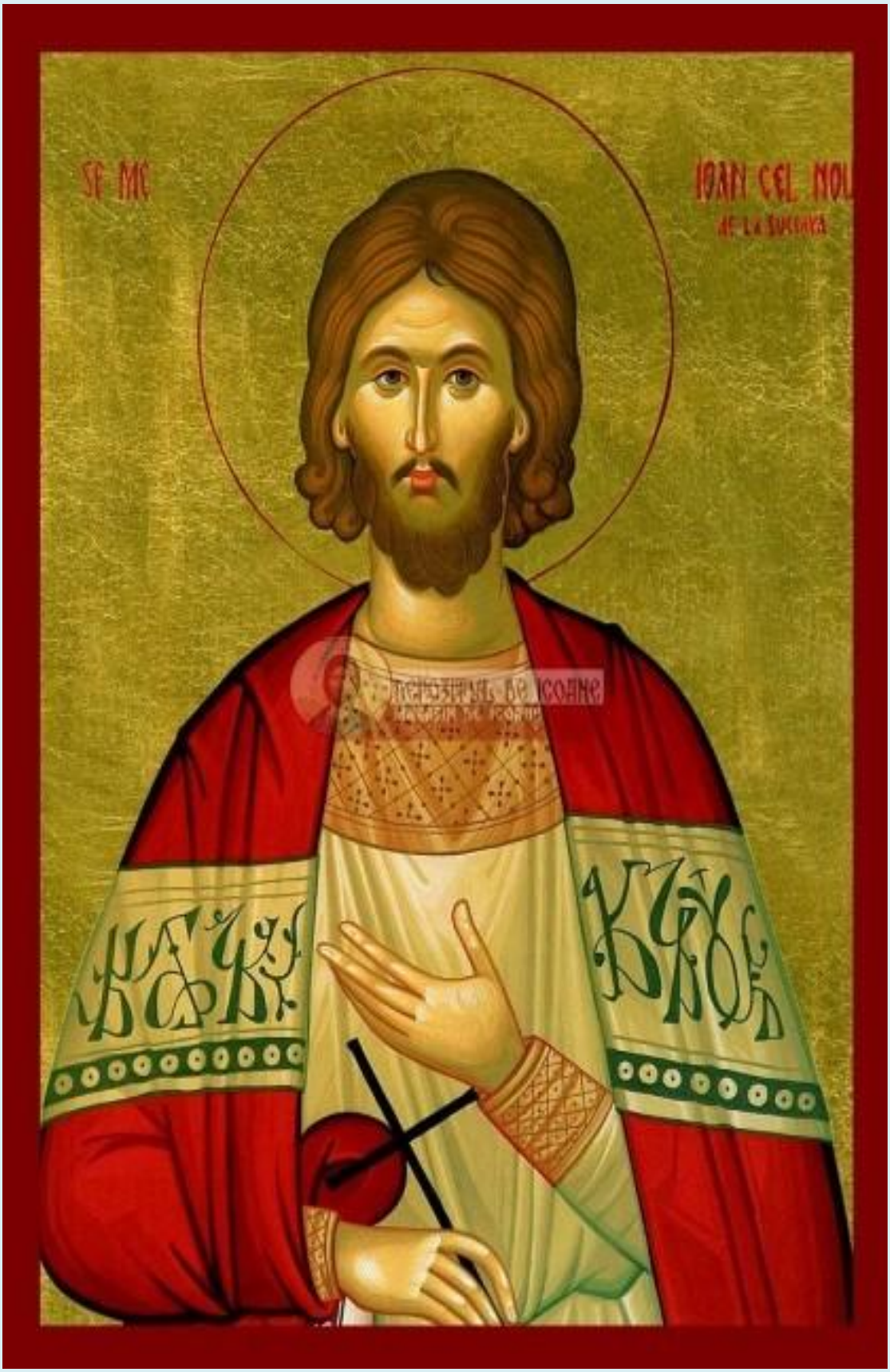
SF MC
IOAN CEL NOU

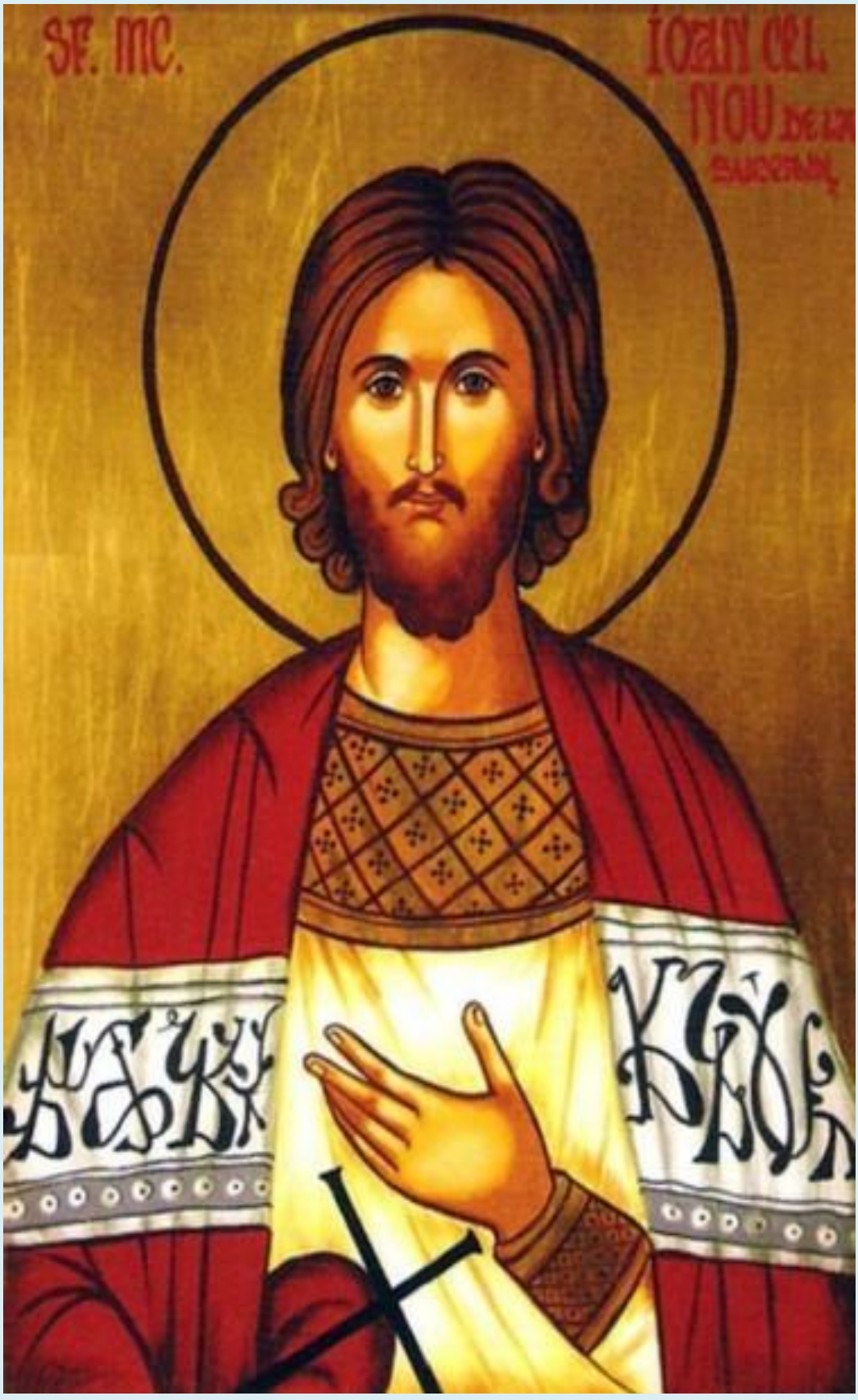
SF. MC.

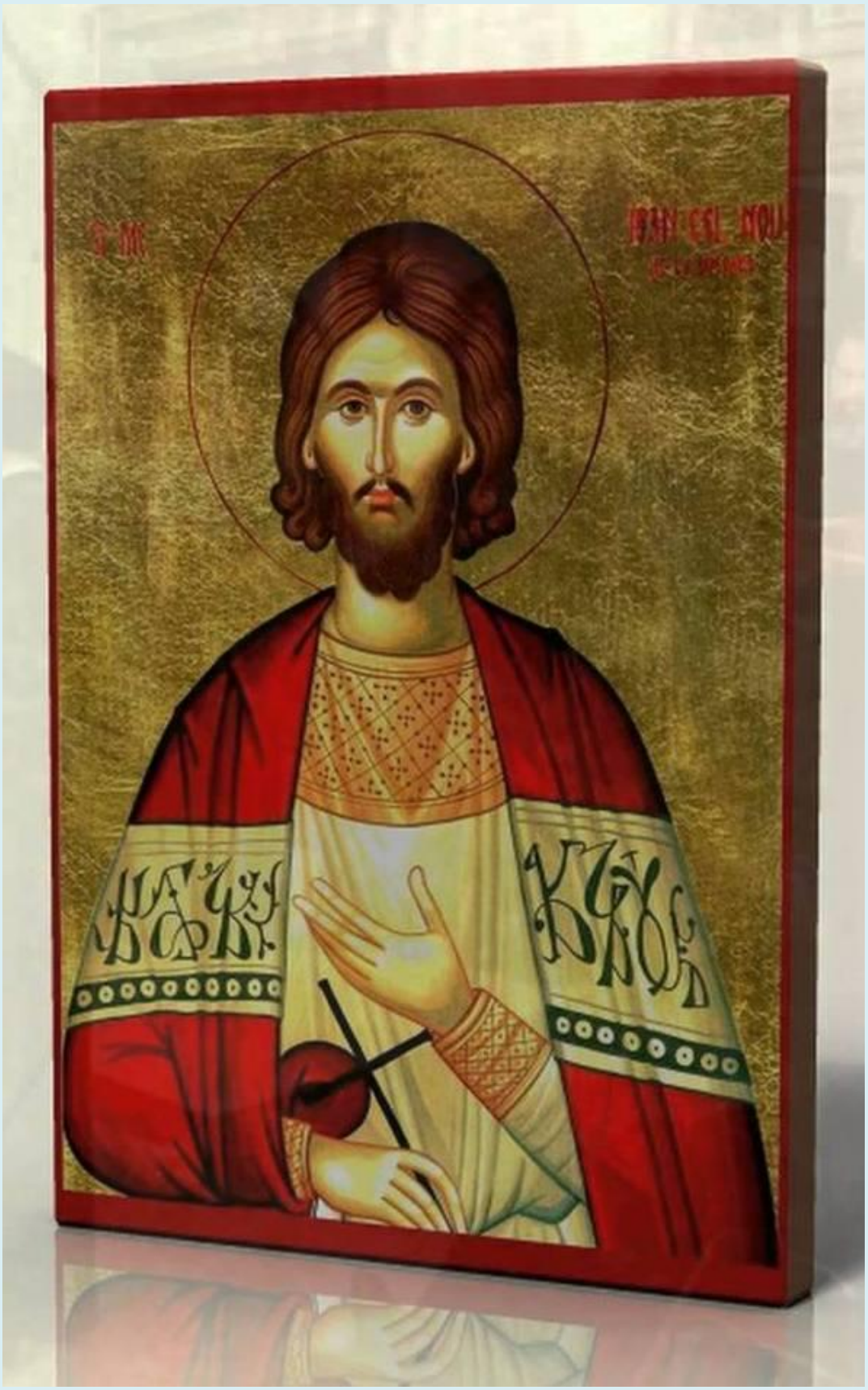

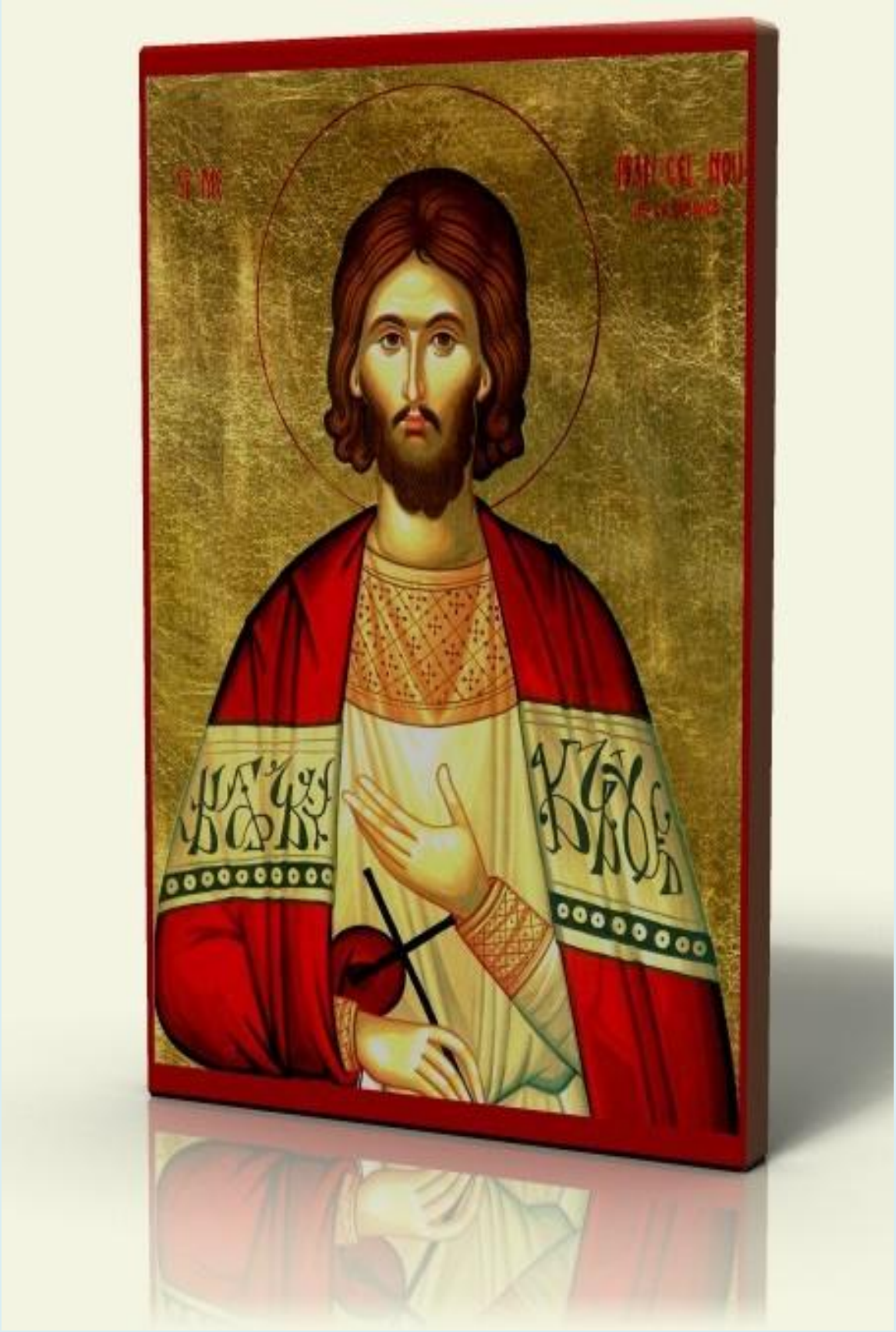

SF. MC.
IOAN CEL NOV

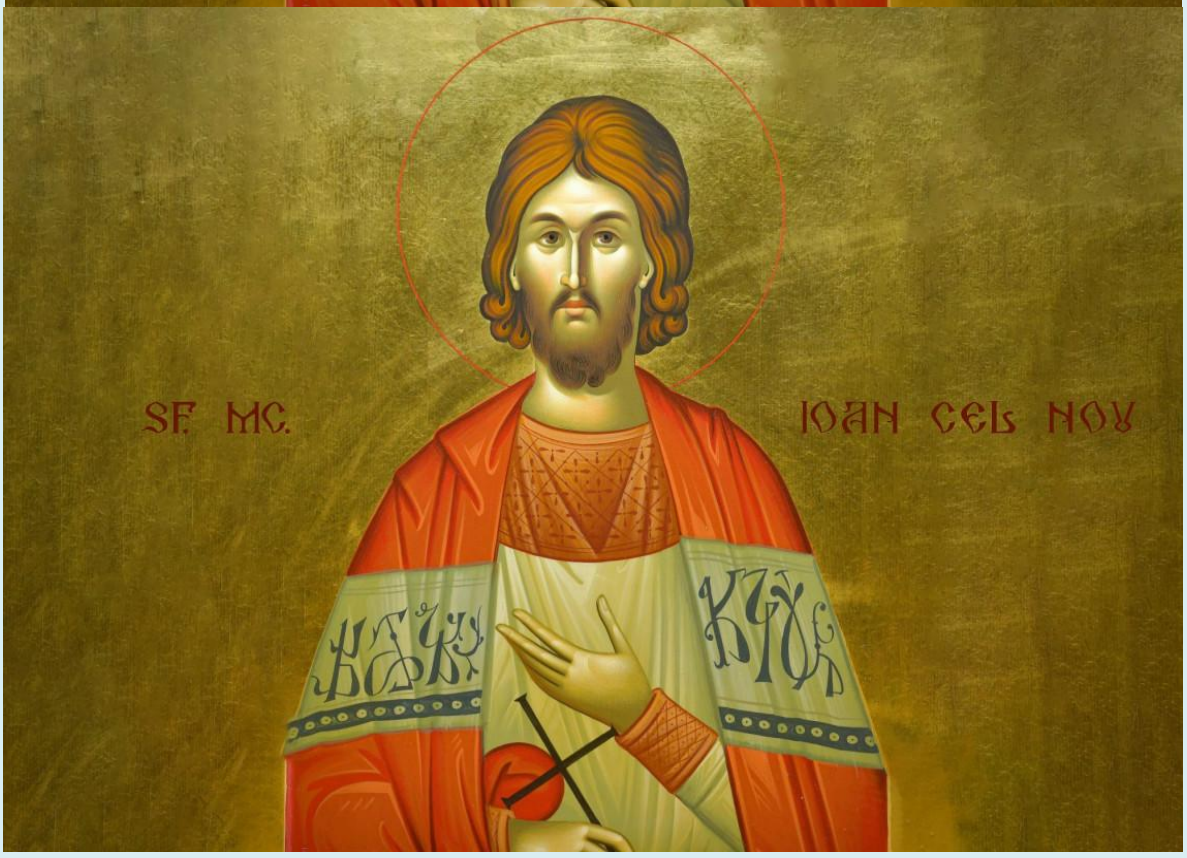
SF. MC.
IOAN CEL NOV

SF. M. MC.
IOAN

SF. M.
MC.
IOAN
DE LA
CEL NOU
SUCEAVA

SF. M. MC. IOAN
CEL NOU
DE LA SUCEAVA

SF.M.MG.
IOAN CEL NOU
DE LA SUCEAVA

Sf. M.M. Ioan cel Nou
de la Suceava
IC XC

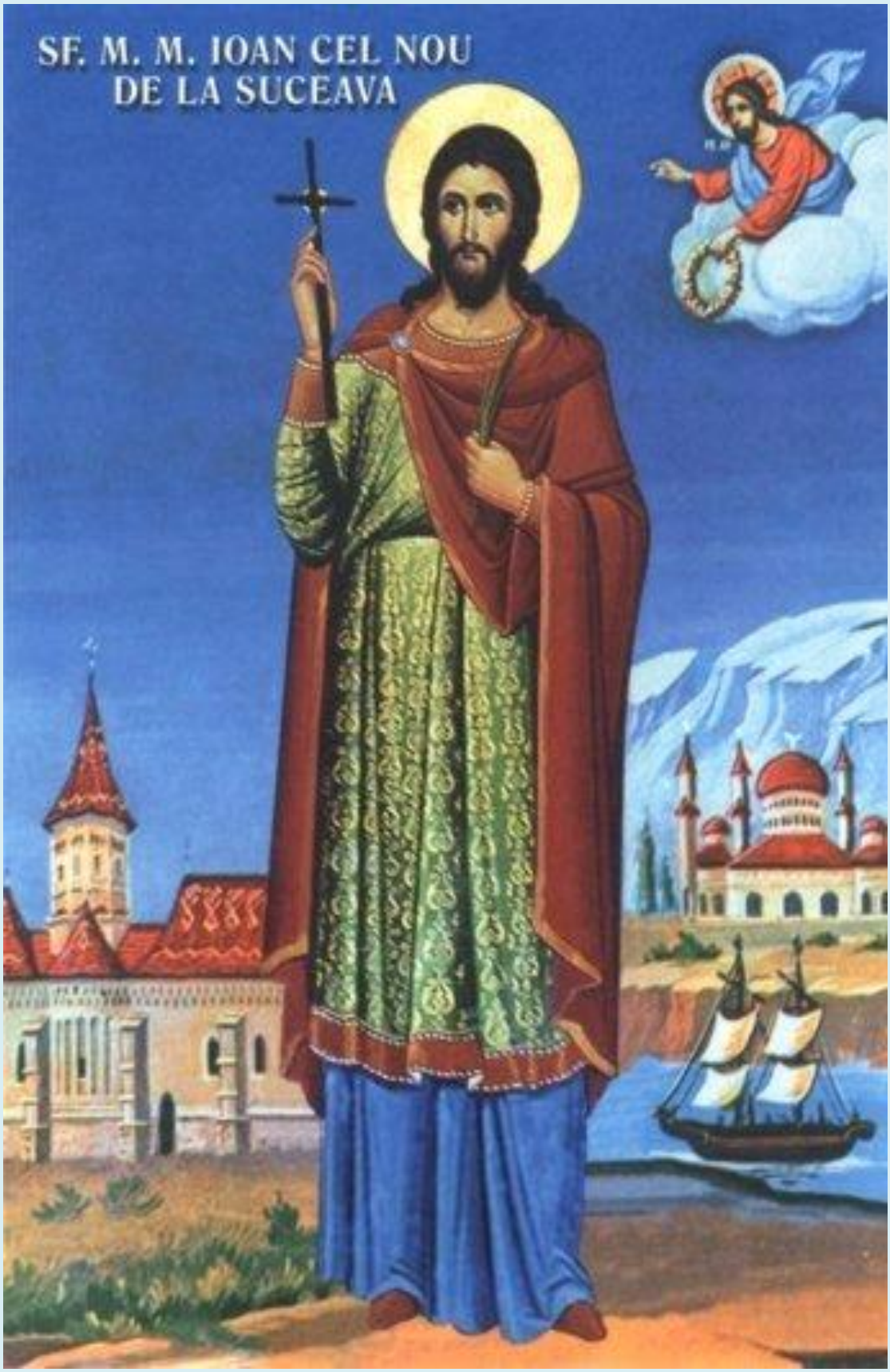
SF. M. M. IOAN CEL NOU
DE LA SUCEAVA

SF. M.M. IOAN CEL NOU
DE LA SUCEAVA

SF. M.M. IOAN cel nou
DE LA SUCEAVA

SF. M. MC. IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA

SF. MR. MVCENIC
IOAN CEL NOV
DE LA SVCEAVA

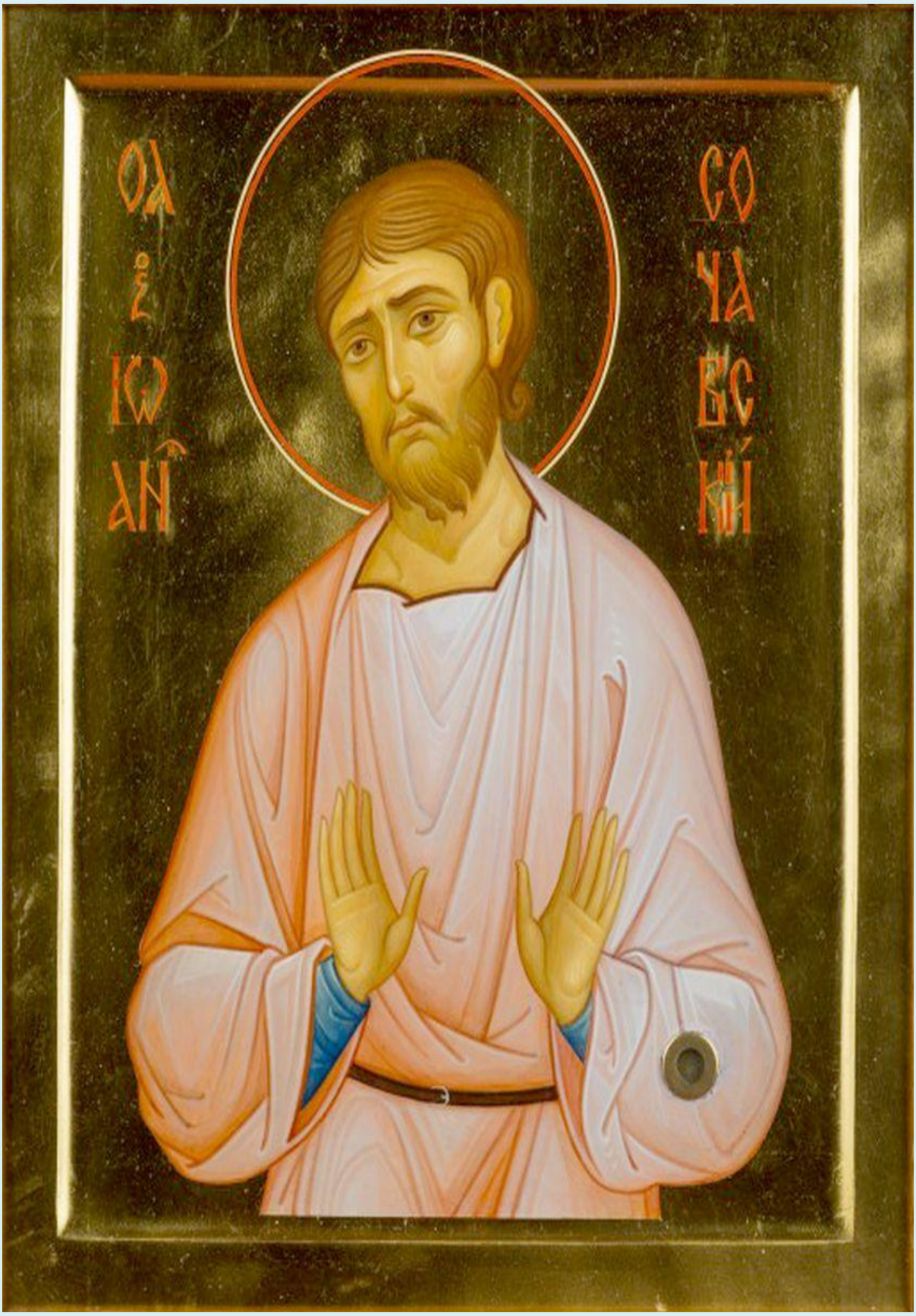

СВ. ВМЧ. ІѠАННЪ
СОЧАВСКІЙ

Св. Мч. Иоанн Сочавский

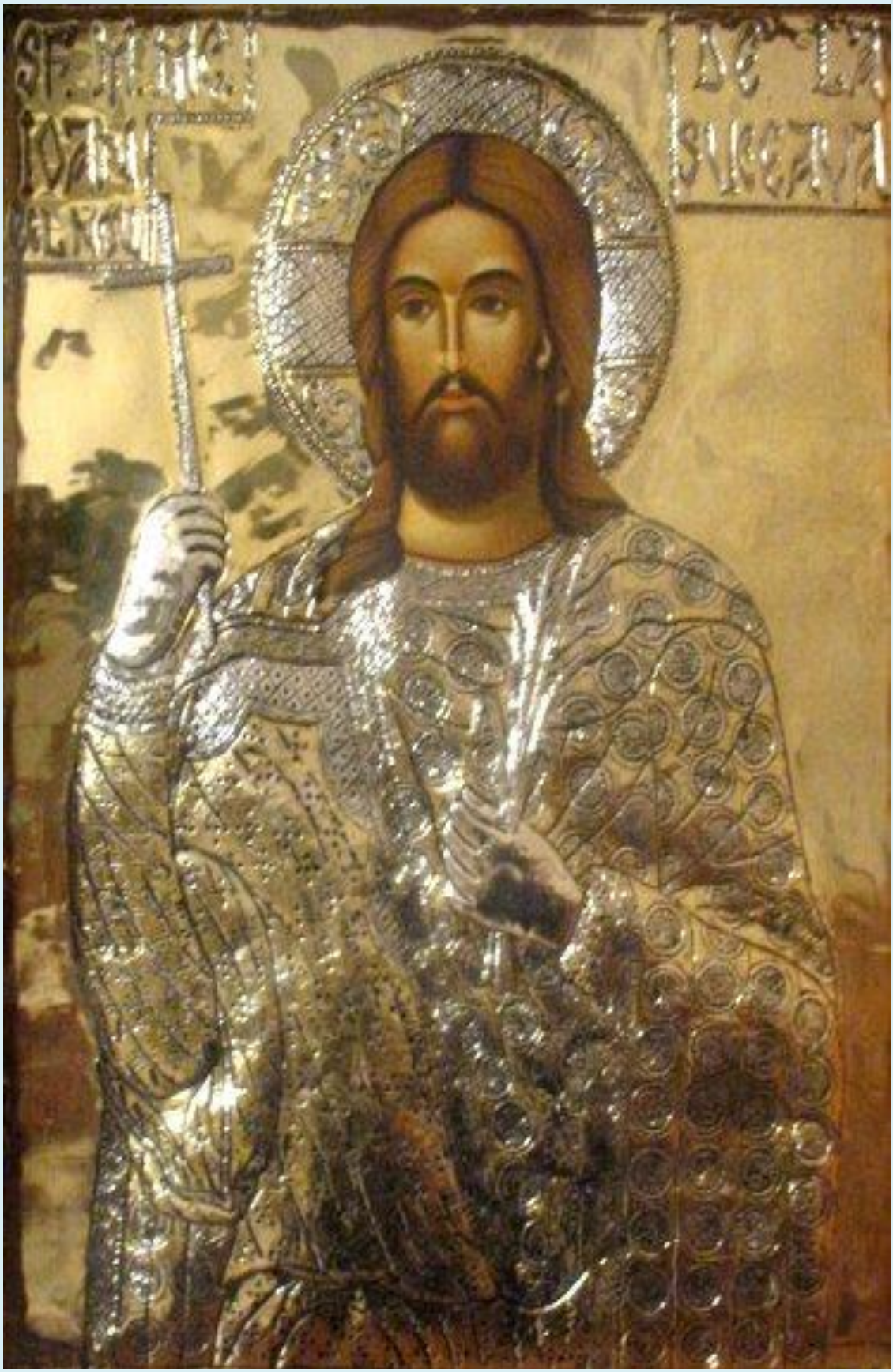

SFANTVL IOAN
CEL NOV DIN S CAV

ACEASTĂ SFÂNTĂ ICOANĂ A SF. IOAN
CEL NOV DIN SVCEAVA S'AV FERECAT
ÎN ARGINT DUPĂ DORINTA SI CV
CHELTVEALA RĂPAVSATEI DOAMNE
CATINCA VE GAFENCV NĂSCVT GOIAN
SI CV STĂRVINTA SI ÎNGRIJIREA
DOMNVLVI LEON CAVALER DE GOIAN
ÎN LVNA LVI FEBRVAR. ANNVL 188

Sf. M.M.Ioan cel Nou dela Suceava.

Sfinţii marii mucenici Gheorghe, purtătorul de biruinţă şi Ioan cel nou de la Suceava

Pictură în frescă: Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava şi Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Icoana Sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava şi iconiţa izvorâtoare de mir a Maicii Domnului de la Rohia

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Ioan cel Nou
de la Suceava

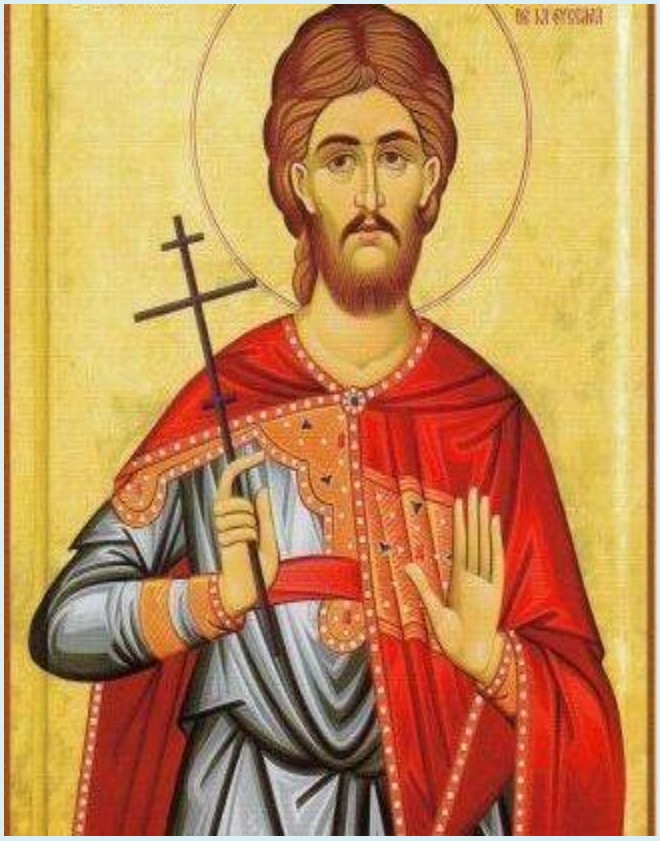

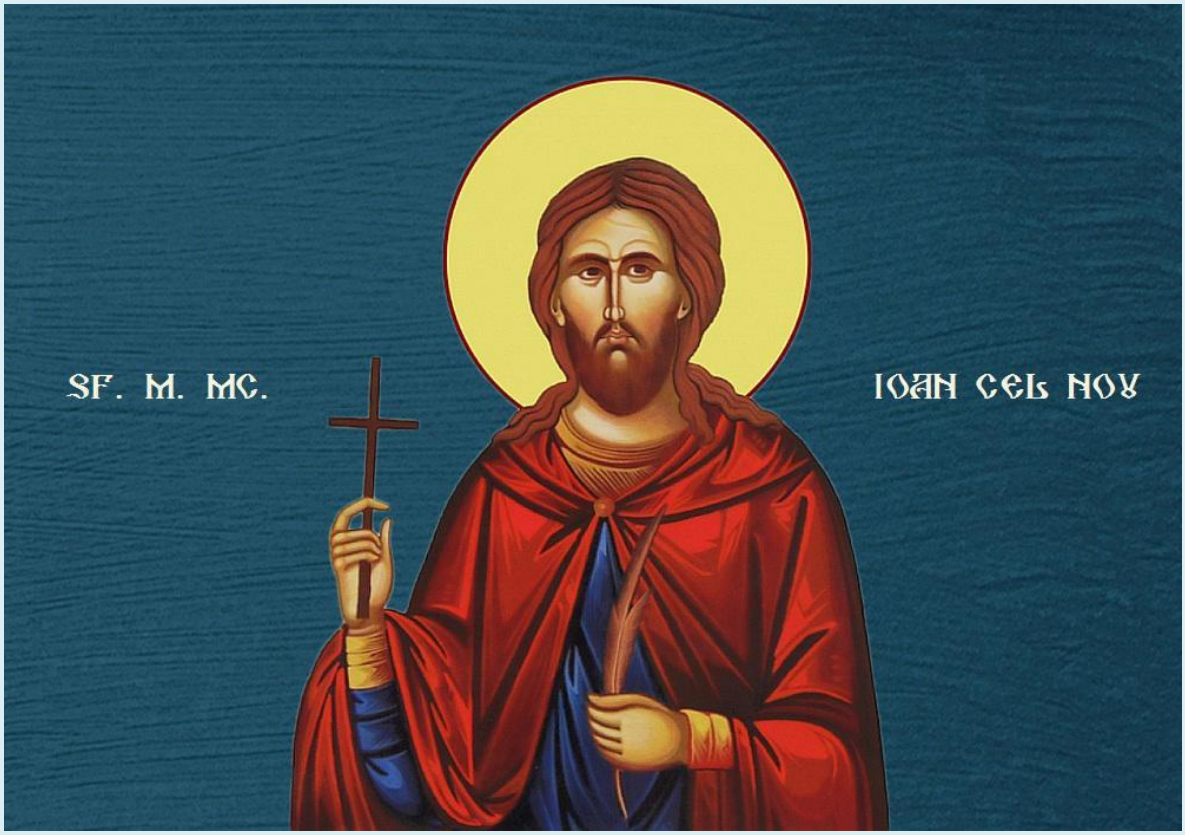
SF. M. MC.
IOAN CEL NOV

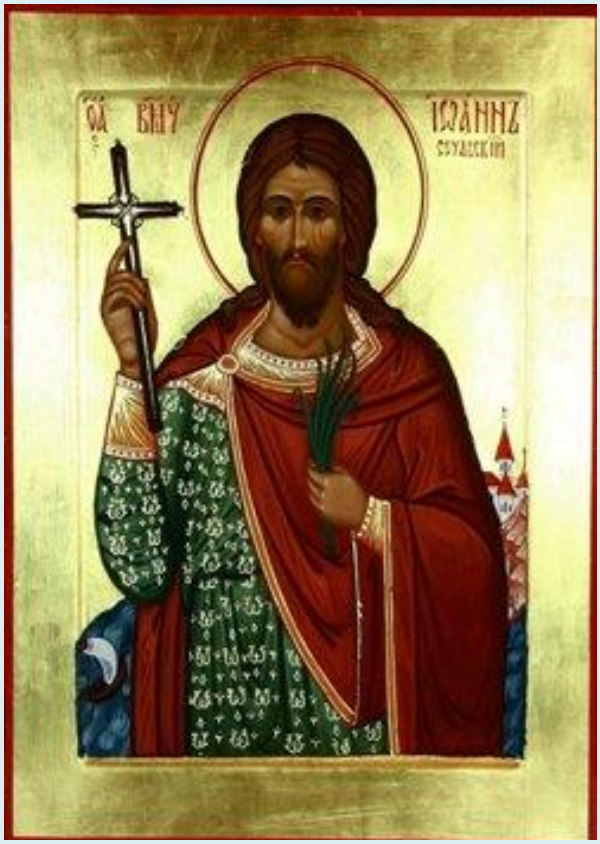

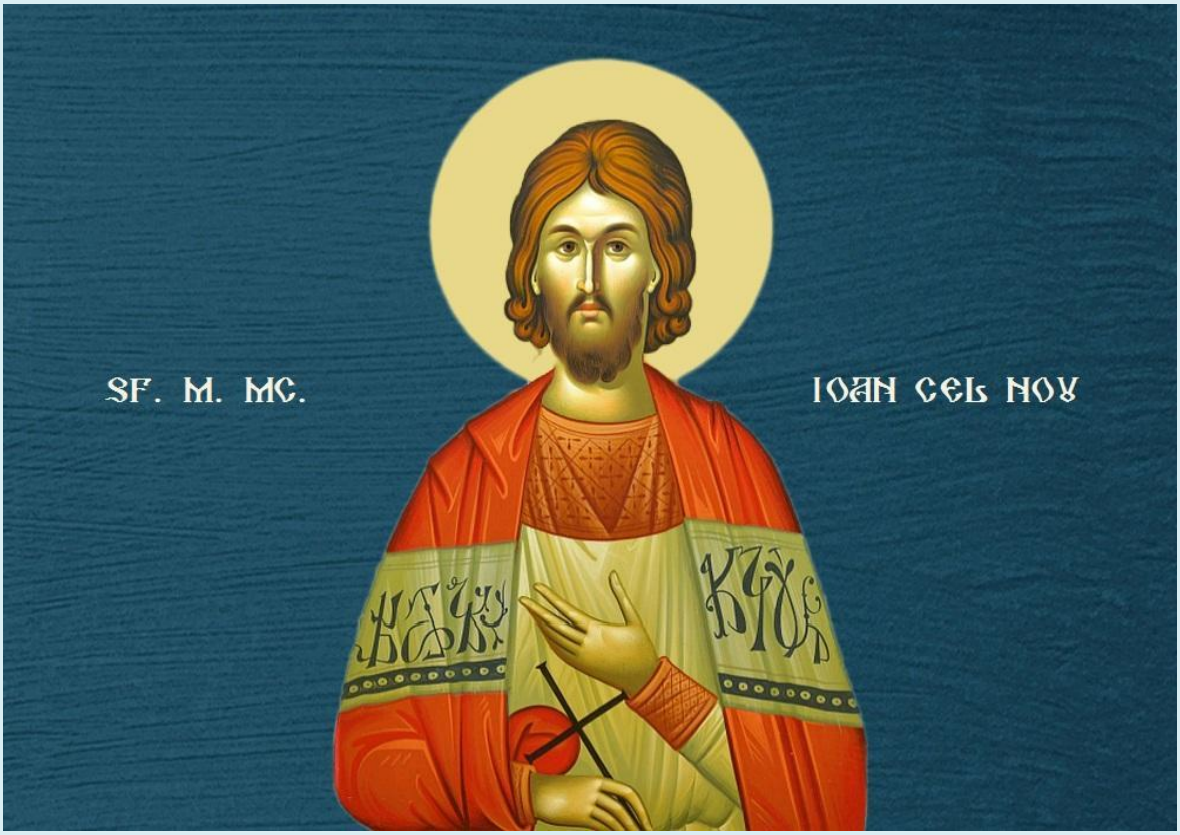

Troparul Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava,

2 Iunie - Glasul 4

Viaţa ta pe pământ bine
cârmuind, pătimitorule, cu
milostenii şi cu neîncetate
rugăciuni şi lacrimi, şi iarăşi
către pătimire bărbăteşte
pornindu-te, necredinţa
persienească ai mustrat.
Drept aceea, Bisericii te-ai
făcut întărire şi creştinilor
laudă, Ioane, pururea pomenite.

Sf. Mare Mc. Ioan cel Nou de la Suceava

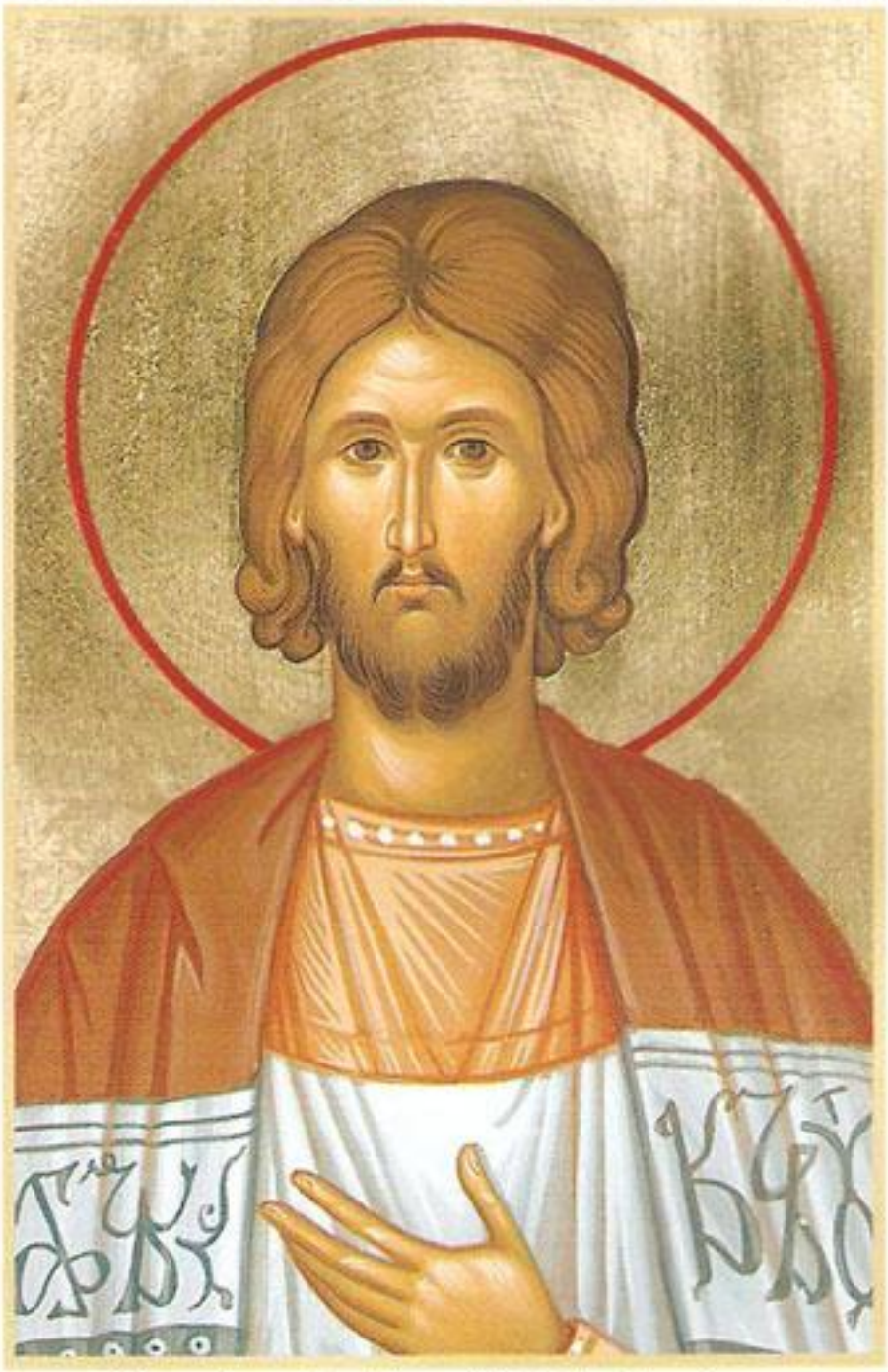

Nici cruzimea tiranilor, nici bătaia toiegelor,
nici zdrobirea trupului, nici curgerea sângelui, mărite Ioane,
nu au putut să întoarcă tăria ta de la Hristos, ci mai vârtos
ai strigat către chinuitori: Lămuriți-mă cu chinuri ca aurul
în topitoare, ca să mă arăt aur lămurit Celui ce m-a zidit!

Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!